

เจ้าข้าของผม

ผู้แต่ง: Cloudberry

ภาพปก: BUFANGKIBU

จัดทำครั้งที่ 1: มกราคม 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

แต่ผู้ชอบนอนทุกท่าน..

“กูไม่ชอบทำอะไรเลยนอกจากนอน”

“พีเนธานบอกว่าอยู่กับพีเนธาน หจึ้นจะไม่ยากนอนอีกเลย”

ตอนที่ 1

"นัดทุ่มครึ่ง แต่มาซะสามทุ่มเลยนะไอ้หนึ่ง"

"เออ โทษวะ เผลอหลับ"

ผมรีบขอโทษขอโพยไอ้ปอนด์รวมถึงเพื่อนสมัยมอปลายคนอื่น ๆ ที่มาถึงปั๊บลูกกลางเมือง สถานที่นัดพบของพวกเรากันสัปดาห์แล้ว แอบรู้สึกริษียดเหมือนกันที่กะว่าจะดิ่งจากมหาลัยไปเปลี่ยนชุดที่บ้าน แต่ดันเผลอหลับบนเตียงนอนแสนรักไปสองชั่วโมงซะได้

3

กึ่งวังอะ ขอนอนนิดนึงก็ยังดี

"กูโคตรไม่เข้าใจ"

ผมหันไปตามเสียงของไอ้ปอนด์ที่นั่งอยู่บนเบาะสีเข้มตรงหัวมุมโต๊ะ

"การมานอนฟังเพลงเล่น ๆ จำเป็นต้องแต่งตัวดีขนาดนี้เลยหรือวะ?"

ผมก้มมองสิ่งที่ตัวเองใส่มาในวันนี้ ก็แค่เสื้อเชิ้ตสีดำกับกางเกงขาวยาวสีครีม รองเท้าลำลองสีขาวเท่านั้นเอง

"แล้วกระดุมเสื่อนี้จะปลดไปถึงไหน จะเห็นนมหมดแล้วไอ้สัส!"

"บนยิ่งกว่าพ่อกูจ้า" ผมบนอุบอิบใส่ไอ้ปอนด์ เพื่อนมัธยมที่สนิทที่สุดของผมพาลงมองก็มอมงนมตัวเองไปด้วย ก็ไม่เห็นจะโป๊ตรงไหนเลยนี่หว่า

เมื่อเห็นว่านมก็ดูปกติดี ผมก็รีบคว้าแก้วมากระดกเหล้าเข้าปากอย่างรวดเร็วจนเพื่อนร้องห้ามบอกว่า ช้า ๆ หน่อย มันเปลือง...

โถ่ ไอ้พวกซิงก!

ไม่ใช่อะไรหรอก..ผมต้องรีบทำเวลา

"พวกมึงก็รู้.."

ทุกคนต่างเงี้ยวหุมาใกล้ ๆ ผมราวกับว่าคำถามนี้ไม่เคยถูกถามมาก่อน ทั้ง ๆ ที่แมงก็ถามทุกครั้งที่นัดกันไม่ใช่หรอวะ!

"ถ้าไม่ปลดกระดุม มันอี๊ดอัด กู-นอน-ไม่-สบาย-โว้ย!!!"

มาพับใครเค้ามานั่งเล่นกัน พับมันคือสถานที่นอนที่ดีที่สุดต่างหาก! แอร์ก็เย็น ดนตรีก็ดี เก้าอี้ก็แสนนุ่ม!

จะว่าไป แก้อื้อของผับนี้นั้นสบายติดอันดับหนึ่งในสามที่ดีที่สุดที่ผมเคยไปมาเลยนะ พุดไปก็ชักจะเคลิ้ม ๆ แล้วเหมือนกันแฮะ รู้ใจอาหมอนรองคอตมาด้วยดีกว่า

รีบกินเหล้า จะได้รับนอน!

วันนี้เป็นวันศุกร์สัปดาห์แรกของการเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สามอย่างเต็มตัวของผม ลองกวาดสายมองไปรอบ ๆ ก็พบว่าแม้แต่ลูกค้านุ่มสาวระดับมหาลัยไปจนถึงวัยทำงานมาสังสรรค์กันเต็มทุกโต๊ะ นี่ยังไม่รวมคิว walk-in หน้าร้านอีกตั้งไม่รู้กี่สิบคิว

ขึ้นชื่อว่าผับระดับห้าดาวแล้ว หลายคนคงตั้งใจมาดื่มด่ำบรรยากาศสุดหรู ลองเครื่องดื่มราคาแพง พบปะคนใหม่ ๆ หรือแม้กระทั่งชมการแสดงสดที่เค้าวาดใจจนต้องจ้องควงหน้าหลายเดือน แต่สำหรับผมผู้ซึ่งไม่เคยมาสถานที่แห่งนี้มาก่อน เพียงแค่เพื่อนสนิทอย่างไอ้ปอนด์พุดมาแค่คำเดียว ผมก็ตอบตกลงแทบจะในทันที

'เบาะ VIP แม่งนิ่มชิบหาย นุ่มกว่าทุกที่ที่กูเคยไปมาเลยนะเว้ย'

เล่นอวยมาขนาดนี้ ผมก็เลยต้องมาพิสูจน์ให้มันเป็นบุญตุตสักหน่อย!

สบายก็จริง แต่ต้องมาดูกันว่าเบาะที่นี้แม่งจะนิ่มจนทำให้ผมหลับสนิทตลอดระยะเวลาหลายชั่วโมงในการอยู่ที่นี้ได้จริงรึเปล่า!

"กรืดดดดดดดดดดดดดดดดด"

ผมสะดุ้งทันที ดินะที่ไม่ได้ทำแก้วเหล้าเพียวเข้าปากที่ไอ้ปอนด์ยื่น
มาให้หล่นพื้น

อยู่ดี ๆ เสียงกรีดกรีดของสาว ๆ โต๊ะข้างเคียงก็พร้อมใจกันดังขึ้น
โดยไม่ได้นัดหมายเมื่อกลุ่มคนจำนวนหนึ่งกำลังทยอยเดินขึ้นไปบนเวที และ
จากประสบการณ์ผมคิดว่าน่าจะเป็นวงดนตรีไลฟ์สดวงต่อไปละมั้ง

"โห คุ้นกว่าเค้าพูดกันซ้ำ ๆ นะเนี่ย ว่าสาว ๆ แย่งกันจองโต๊ะ VIP
เพื่อมาดวงนี้เล่น!"

ไอ้ปอนด์ตะโกนใส่หูผมแข่งกับเสียงกรีดที่ทำเอาหูผมเกือบดับ แต่
ตอนนี้นี้ถ้าหูจะหนวกก็เพราะมึงนี่แหละไอ้เซี่ยปอนด์!!!

"แกกกกกก โหยยย นักร้องนำอย่างหล่อ!! คุ่มค่าจองโต๊ะมากกกก"

"แกดูมือเบสของฉันทะก่อน ลุคนี้นี้ดีมากกก กรืดดด"

ผมมองตามสาว ๆ เหล่านั้นไปยังกลุ่มคนที่กำลังเซตเครื่องดนตรีบน
เวที ได้ยินเสียงชื่นชมความหล่อของ นักร้อง มือเบส หรือแม้กระทั่งมือ
คีย์บอร์ดอย่างไม่หยุดหย่อน แต่สายตาของผมกลับจับจ้องไปที่มนุษย์ตัวใหญ่
ผู้สวมเสื้อสูทสีเทาอ่อนทับด้วยแว่นกันแดดสีดำสนิทที่นั่งอยู่หลังกล่องชุดบน
เวทีแทน

ก็แค่สงสัยว่ามีตขนาดนี้ทำไมถึงใส่แว่นดำ แต่ที่สงสัยมากกว่าคือทำไมต้องรัดเชือกยึดจนเหลือแต่ใบหน้าด้วย เทรนต์ใหม่มาแรงหรอวะ?

เสียงกรีดดังสนั่นขึ้นอีกครั้งเมื่อชายผู้ทำหน้าที่นักร้องนำ กล่าวทักทายเป็นภาษาอังกฤษสลับกับไทยเป็นระยะ

"กว่ากูจะได้โต๊ะ VIP นี่มา กูนี้แทบเอาพานพุ่มไปกราบที่ตักพีแม่ทเลยนะโว้ย พวกมึงต้องใช้ให้คุ้ม"

ถ้าผมจำไม่ผิด พีแม่ทคือชายหนุ่มลูกครึ่งไทยอเมริกันผู้เป็นเจ้าของร้าน เป็นลูกชายของเพื่อนพ่อไอ้ปอนด์ที่รู้จักกันมาหลายปี เหมือนจะเคยเห็นรูปเจ้าตัวผ่าน ๆ เมื่อนานมาแล้ว แต่ผมก็จำหน้าไม่ได้หรอก

ผมกับกลุ่มเพื่อนมัธยมกลุ่มนี้มักจะออกเที่ยวด้วยกันทุกสองหรือสามเดือนโดยประมาณ และแน่นอนว่าครั้งนี้ผมก็ไม่พลาดที่จะสังสรรค์..หรือจะพูดให้ถูกก็คือมา ‘นอน’ กลางผับอีกเหมือนเคย

ผมมั่นใจว่าต่อให้เป็นวงนี้เป็นวงร็อก ก็คงไม่มีผลกับการนอนของผมอยู่ดี

และทันทีที่เหล่าเพียวแก้วที่เจ็ดหมดลง สติของผมก็พรวดเลื่อนเต็มที เพลงร็อกหนัก ๆ ยังคงกระแทกปีติได้อย่างดีเยี่ยมจนเสียงหัวใจผมสั่นพ้องกับจังหวะกลองหนัก ๆ นั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้ผมจะไม่ใช้สายเพลงร็อค แต่ยอมรับเลยว่าวงนี้เล่นเพลงร็อคฝรั่ง
ได้ถึงใจจริง ๆ

มีจังหวะหนึ่งที่ผมกวาดตามองขึ้นไปบนเวที และประสานสายตา
เข้ากับมนุษย์ฮู้ดเทาพอดิบพอดี เหมือนอีกฝ่ายจะกำลังมองมาที่ผม
เหมือนกันนะ

"ไอ้หนึ่ง มึงตาลอยแล้ว ไปนอนดิ ๆ ไป"

ผมละลายตาจากมนุษย์ฮู้ดเทาแล้วไปนั่งหลับตาฟิงเบาะดี ๆ ตามที่
ไอ้ปอนด์บอก ไม่กี่นาทีจังหวะหนัก ๆ ของกลองก็ทำให้ผมหลับฝันดีอย่าง
ไม่เคยเป็น..

ชะที่ไหน!!!!

"โอ้กกกกกกกก"

เสียงกลองเวรนั้นแฉ่งกระตุ้นให้กระเพาะอาหารผมบีบรัดตัวมาก
เกินกว่าที่ควรจะเป็น และนี่เป็นเหตุที่ผมนั่งเกาะโถส้วมสีเงินสุดหรูใน
ห้องน้ำชายอยู่ในขณะนี้

เกือบวิ่งไม่ทันแล้วไอ้หนึ่งเอ๊ย

"ไอ้หนึ่งไหวมั้ยเนี่ยมึง"

ไอ้ปอนด์วิ่งตามมาติด ๆ พร้อมยาตมและน้ำเปล่าพลาสติกขวดเล็ก
ในมือ หลังจากที่เราเห็นผมวิ่งพรวดพราดออกมาจากโต๊ะ

"ได้อยู่.. ฮึกกก โอ้กกกกก"

ไอ้ปอนด์ยืนเว้นระยะให้ผมอย่างเห็นได้ชัดในขณะที่ผมแสดงความ
รักกับโกส้วมตรงหน้าอย่างประเจิดประเจ้อ

"ไหวมัยัซรับ"

เสียงทุ้ม ๆ แปร่ง ๆ ของใครบางคนดังขึ้นจากทางด้านหลังผม

"ได้อยู่ครับ ขอขอบคุณครับ"

มึงกล้าใช้คำว่า 'ได้อยู่' หรือไอ้ปอนด์ มึงดูสภาพเพื่อนมึงก่อนมัยั จะ
ตายท่าคาส้วมอยู่แล้วเนี่ย!

"ให้ผมช่วยมัยัซรับ"

ตอนนี้ผมรู้สึกเปลี่ยวจากการอ้วกจนหมดไส้หมดพุงและพร้อมจะ
กลับไปนอนที่เดิมเต็มแก๊ จึ่งพยายามยันตัวขึ้นจากขอบโกส้วมช้า ๆ แต่ดันเซ
ไปข้างหลังจนไปชนกับใครบางคนที่เราคิดว่าน่าจะรากฐานมั่นคงและไหล่กว้าง
พอที่จะรองรับน้ำหนักของผมได้โดยไม่สะท้านสัณนิ

ซึ่งไม่ใช่ไอ้ปอนด์แน่นอนเพราะไอ้เพื่อนผมคนนี้แม่งตัวเล็กกว่าผม
ตั้งเยอะ

"Please let me help you."

มีเสียงภาษาอังกฤษกระซิบอยู่ใกล้ ๆ ใบหู สัมผัสเบาหวิวทำเอาผม
รู้สึกสยิวแปลก ๆ และก่อนที่ผมจะได้ยินเสียงไอ้ปอนด์ดังขึ้นไม่ไกลนัก ผมก็
ถูกใครบางคนพุงมาจนถึงเบาะนิ่มแบบมีสติครึ่งไม่มีสติครึ่ง เสียงสุดท้ายที่
ได้ยินน่าจะเป็นเสียงเหล่าเพื่อนบ้านจากโต๊ะข้างเคียงที่กรีดกันดังลั่น จากนั้น
ภาพทั้งหมดก็ตัดไป

อย่าให้รู้เนะว่าวันนี้ใครเป็นคนตีกลองบนเวที! วันหลังจะวิ่งไปอ้วกใส่
แม่ง โทษฐานที่ทำให้ต้องวิ่งไปอ้วกจนเสียเวลารอนอนไปตั้งหลายนาทิต!

10

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ ตอนนี้อยู่เพียงว่าผม
รู้สึกเหมือนอุณหภูมิร่างกายตัวเองร้อนเหมือนไฟ ผมค่อย ๆ ลืมตา แสงสว่าง
สีขาวจ้าปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรก

จะว่าตายแล้วก็ไม่ใช่ แค่อ้วกแตกไม่กี่ครั้งไม่น่าทำให้คนร่างกาย
แข็งแรงอย่างผมเป็นอะไรได้

เงาของมือตัวเองค่อย ๆ ปรากฏเข้ามาในสายตา..พร้อมท้องฟ้า เมฆ และ พระอาทิตย์

"อ้าว ตื่นละหรอมีง"

ไอ้ปอนด์ที่เดินเข้ามาในห้องพอดีบอกว่าแม่บ้านต้องรีบถอดผ้ามา่านไปซักแต่ปลุกยังงี้ผมก็ไมยอมตื่น มันเลยปล่อยให้ผมนอนกลางแดดต่อ..โดยไม่มีผ้ามา่าน

รักกูมากแหละเพื่อน

"ยังปวดหัวอยู่ปะ อย่าอ้วกนะ น้องหุ่นยนต์เพิ่งมาถูพื้นไปนะ"

ผมสายหัวเล็กน้อยด้วยความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนรักยิ่งนัก

"เมื่อวานมีงพาูกกลับมาคอนโดดคนเดียวหรอวะ"

"เออสิวะ ไม่ใช่กูแล้วจะใคร"

ยังงี้ก็ไม่น่าใช้.. ไอ้ปอนด์ตัวเล็กกว่าผม มันจะแบกผมขึ้นหลังได้ยังงี้กัน

ผมพยายามนึกถึงภาพเหตุการณ์บางอย่างที่แว็บเข้ามาในหัว ใครบางคนแบกผมขึ้นบนหลังก่อนจะรู้สึกถึงความขมในลำคอ ขยิบลิ้นขึ้นมายังโพรงปาก และ ‘ไอ้กกกกก’

"มึง เมื่อคืน..ที่พับ กูอ้วกใส่ใครป่าววะ"

"ก็ไม่นะ"

แปลก..

"เอ่อ..แต่ว่าตอนมึงอ้วก มึงอยู่บนหลังของคนที่มาช่วยพามึงขึ้น แท็กซี่อะ โชคดีที่เม่งตัวใหญ่มากกกและดูท่าทางแข็งแรงมาก คงรู้แหละว่า มึงจะอ้วกเลยรีบโน้มตัวไปข้างหน้า อ้วกมึงเลยพุ่งลงพื้นแทน ..อะ นี่คลิป"

ไ้อปอนด์ไม่พูดอย่างเดียว มันรีบกดมือถือแล้วขึ้นมาให้ดูด้วย

คลิปวิดีโอ Full HD ความยาวประมาณ 15 วินาทีฉายภาพตอนที่ ชายร่างใหญ่ภายใต้ชุดสีเทากำลังแบกผมไว้บนหลังแล้วเดินไปยังแท็กซี่ ผมไม่ติดใจอะไร แต่ที่ผมสงสัยก็คือ..

"มึงก็วางถ่ายคลิปในขณะที่เพื่อนกำลังจะตายห่าอะนะ!"

"ก็กูเห็นคนมารุมถ่ายรูปกันเต็มเลย กูเลยถ่ายบ้าง เดียวตกเทรนด์"

"ก็แค่คนเมา จะถ่ายทำห่าอะไรกัน" ผมพึมพำกับตัวเองสายตายังคง จดจ้องสภาพตัวเองบนหลังของใครบางคน น่านอนาถชิบหาย..

"ไ้อหนึ่งครับ คือเค้าไม่ได้ถ่ายมึง เค้าถ่ายคนที่แบกมึงจ้าว มึงแหกตา ดูก่อน"

คนที่แบกผม?

ผมกดคลิกดูเป็นรอบที่สาม ก็ยังไม่เห็นหน้าตาของคนร่างใหญ่ซัด ๆ
อยู่ดี

นอกจากใส่แว่นดำแล้ว อีกอย่างที่รู้คือจมูกโด่งมากจนแทบเฉาะ
กระจกรถแท็กซี่แล้ว

"คนที่แบกมึงคือนี่มือกลองคนดังเลยนะโว้ย คนเป่ยกันแทบตาย
เพื่อให้ได้เห็นตัวเป็น ๆ ใกล้เคียง ๆ เพื่อนกูแค่เมาสลับคาโต๊ะ ได้ชี้หลังเฉยเลย"

มือกลอง..ฮู้ดเทา..เฮ้ย นี่มันเจ้าของจิ้งหะหนัก ๆ ที่ทำให้กระเพาะ
ผมบีบตัวจนอ้วกฟุ้งคนนั้นนี่หว่า!

หน้อยแน่! เดี่ยวครึ่งหน้าจะไปนอนบนกลองชุดเป็นการแก้แค้นซะ
เลยแม่!

ตอนที่ 2

"ไอ้หนึ่งครับ มึงช่วยบอกเฮียสองคนคลั่งรักของมึงหน่อยครับว่าที่นี่ได้ตักคณะไม่ใช่ภัตตาคารเหล่าแท้จากเกาะฮ่องกง! ไอ้เหี้ยเหี้ย มีแต่คนมองกูอายยย"

วันนี้เป็นวันจันทร์และผมเหลือบมองไปยังสารพัดอาหารบนโต๊ะที่ 'ไอ้แป้' ผู้เป็นเพื่อนสนิทในมหาลัยกล่าวถึงอย่างเบื่อหน่าย

ทัพเพอร์แวร์ใส่ติ่มซำและอาหารจีนหลายชนิดถูกวางเรียงรายไว้บนโต๊ะที่ปกติพวกเราใช้ตักน้ำสั้ว

14

ตั้งแต่ 'เฮียสอง' พี่ชายฝาแฝดของผมซึ่งอยู่แกลงเดียวกัน มีแฟนเป็นรุ่นน้องที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นแฟนคลับมันมาก่อน มันก็คลั่งรักไม่หยุด ล่าสุดหัดทำอาหารเหล่าเอาใจแฟนรุ่นน้องที่ตอนนี้ยังขมไม่ขาดปากมาเป็นสิบนาทีแล้ว

"กูไปนอนที่ห้องสมุดก่อนนะ"

"เฮ้า นอนตรงนี้ก็ได้นี้ เดี่ยวกูเก็บของให้"

ผมปรายตามองไปยังกาน้ำชาจีนตรงหน้าที่เฮียสองมันบอกว่า 'เอามาเป็นพรอพเพื่อให้ได้บรรยากาศร้านอาหารจีน'

"ไม่เป็นไรเฮีย เออเลย วันนี้กูอยากนอนห้องแอร์ เตียวสิบโมงเจอกันห้องเรียนเลยนะ"

ผมรีบกวาดทุกอย่างลงกระเป๋าแบ้ใบเก๋ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังห้องสมุดคณะ สถานที่นอน 'เช่าเวลา' แห่งใหม่ซึ่งผมชื่นชอบเป็นอันดับหนึ่งในขณะนี้

วินาทีที่สองเท้าของผมก้าวเข้าไปยังเขตห้องสมุด ใจผมก็เป็นสุขขึ้นมาทันที ความเงียบสงบและกลิ่นหนังสือทำให้ผมหลับง่ายยิ่งขึ้น ผมจึงรีบสาวเท้าเดินไปยังโต๊ะด้านในสุดริมหน้าต่างอย่างรวดเร็ว

และตอนนี้ก็เป็นเวลาเก้าโมงครึ่ง ซึ่งแปลว่าผมมีเวลานอนทั้งสิ้นยี่สิบห้านาที ส่วนอีกห้านาทีใช้สำหรับเดินไปยังห้องเรียนซึ่งอยู่คนละชั้น

ผมรีบหลุดตัวลงบนเก้าอี้ หยิบของที่จำเป็นที่สุดออกมาจากกระเป๋าแบ้แล้ววางบนโต๊ะด้านหน้าอย่างรวดเร็ว

'ผ้าเน่า' จำ พี่หนึ่งมาแล้ว

แค่ได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของผ้าเน่ารูปเต้าน้อย หัวใจผมก็เป็นสุขจนผล็อยหลับฟุบคาโต๊ะไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ผมรู้สึกตัวอีกทีตอนที่นาฬิกา

ปลุกจากโทรศัพท์มือถือสั่นอย่างรุนแรงแสดงว่าถึงเวลาที่ต้องตื่นแล้ว
จึงค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ผมว่าผมเห็นเงาตะมึนของใครบางคนลุกออกจากเก้าอี้
ฝั่งตรงข้ามผมแล้วเดินหายไปอย่างรวดเร็ว

ผมกะพริบตาปริบ ๆ เพื่อไล่ความง่วง..ตาฝาดรีเปล่านั้น?

แต่เอาเถอะ จะคนหรือผี.. ถ้าเวลาวางขอบนอนเหมือนกันก็แปลว่า
พวกเราคือเพื่อนกัน

ว่าแต่ คณะผมมีผีฝรั่งหัวทองด้วยหรอวะ..อืม อาจจะย้ายมาจาก
คณะอินเตอร์ข้าง ๆ ละมัง

"จะไปห้องสมุดอีกแล้วหรอวะมึง"

"เออ"

ผมเก็บของพลางตอบไ้ไปที่กำลังตั้งหน้าตั้งตากินอาหารจีนระดับ
ภัตตาคารติดกันเป็นวันที่สามพร้อมกับเฮียสอง และมะพร้าว แพนรูน้อง
ของเฮีย

"หนึ่ง มึงจะไม่กินติมซ่ากูจริงดิ"

ผมจ้องหน้าเฮียสองด้วยสีหน้าเรียบเฉยแทนคำตอบ แดกติดกันเข้า
เย็นมาหลายวันแล้ว ให้กูพักบ้างเหอะเฮีย!

เช้าวันนี้ผมเลยกินขนมปังทาแยมกับนมแก้วมาจากบ้านเพื่อที่จะได้
รีบมานอนรับแอร์เย็นฉ่ำที่ห้องสมุดก่อนเรียนคาบแรกตอนสิบโมงแทน

ผมเดินเข้าห้องสมุดอย่างอารมณ์ดี ความเย็นของแอร์ที่อุณหภูมิ 24
องศาปะทะใบหน้าทำให้เริ่มว่องขึ้นมานิดนึง สองขาเรียบก้าวยาว ๆ ไปยังโต๊ะ
ประจำโดยเร็วที่สุด และพบว่า..

เฮียเฮียยย!

แม่งมีร่างของใครบางคนมานอนอยู่ตรงที่ประจำของผมวะเนี่ย!!!

ผมมองซ้ายมองขวาก็พบว่าห้องสมุดแม่งไม่มีใครเลย ที่กีดตั้งเยอะ
เสื่อมานอนที่ประจำ! อุตส่าห์มาเร็วขึ้นตั้งสิบนาทีแล้วแท้ ๆ

ผมค่อย ๆ ใช้สติที่เหลืออยู่น้อยนิดพิจารณา 'ศัตรูการนอน' ตรงหน้า

ผู้ชายร่างใหญ่ผมสีทองเข้มประบ้ามัดครึ่งหัวกำลังนอนฟุบลงบน
โต๊ะประจำของผม

คูน...เฮีย! หรือว่าจะเป็น...

ผมรีบจัดการเปิดกระเป๋าเป้ของตัวเองเพื่อหยิบสมุดโน้ตเล่มบาง
ออกมาทันที วันนี้แหละ เราจะได้รู้กัน!

ผมตัดสินใจเดินเข้าไปใกล้ๆเจ้าตัวก่อนจะ..

พีบ พีบ

เส้นผมสีทองปลิวไปตามแรงพัดของสมุดโน้ต

ผมปลิว งั้นก็แปลว่า..ไม่ใช่ผี

แอบเสียดายนิดหน่อย เพราะถ้าเป็นผี บางทีเราอาจจะนั่งด้วยกันได้
..อยู่คนละมิติ ทักกันได้ ไม่น่าอึดอัด

18

ผมเดินไปทรุดตัวลงที่โต๊ะข้าง ๆ อย่างจำใจ หยิบผ้าเน่าออกมา
ก่อนที่ภาพจะตัดมายังตัวเองที่กำลังปิดนาฬิกาปลุกในโทรศัพท์มือถือที่สั้น
อยู่ภายใต้กระเป๋ากางเกงซึ่งบอกเวลา 09.55 น.

ผมค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมาและพบว่ามีเงาของใครบางคนยืนอยู่ตรงหน้า
แต่ด้วยแสงไฟของห้องสมุดที่จ้ามก ผมจึงต้องหลับตาลงอีกครั้ง และเมื่อลืม
ตาขึ้นมาอีกที ใครคนนั้นก็หายไปแล้ว

ถึงตาจะเบลอเพราะเพิ่งตื่น แต่ผมมั่นใจว่าหุผมไม่เพี้ยน เพราะผม
ได้ยินเสียงเดินกระแทกเท้าหนัก ๆ ออกไป จะเดินให้เบาหน่อยก็ได้ ถ้า

ห้องสมุดก็ต้องปิดซ่อมพื้นที่ขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบหาที่นอนใหม่ให้ผม
ละเนี่ย!

'หนึ่ง' ใจเย็น ๆ หายใจเข้าลึก ๆ'

ผมกำลังบอกตัวเองเป็นรอบที่สิบหลังจากเห็นภาพตรงหน้า

และนี่ก็นับเป็นครั้งที่สามที่ผมเจอเหตุการณ์ประหลาดที่ห้องสมุด
แห่งนี้

ครั้งแรก เห็นเงาใครบางคนที่ไม่แน่ใจว่าเป็นมนุษย์หรือผี

ครั้งที่สอง โต๊ะประจำผมถูกแย่งโดยเจ้าของเส้นผมสีทองที่พิสุจน์
แล้วว่าเป็นมนุษย์ จนทำให้ผมต้องระหกระเหินไปนอนฟุบโต๊ะข้าง ๆ แทน

และครั้งนี้ โต๊ะใหม่ผมถูกแย่งโดยมนุษย์หัวทองเจ้าเก่า ส่วนไอ้โต๊ะ
ประจำตัวเดิมที่เคยโปรดปรานดันหายไปทั้งโต๊ะอีก!

อะไรกันวะเนี่ย!

ไหนดวงวันนี้บอกว่าผมจะได้พักผ่อนเต็มที่ไง เฮงชวย!

'ได้! จะเล่นแบบนี้ไฉน..เราได้เห็นดีกันแน่!

"ไฉ่หนึ่ง ช่วงนี้มึงไปมีเรื่องกับใครป่าววะ"

"หน้าอย่างกูอะนะ จะไปมีเรื่อง"

"มึงแน่ใจนะ"

"เอ้า แน่สิวะ"

"ทำไมกูเหมือนมีคนตามพวกเรามาหลายวันแล้ววะ" ไฉ่ไปทำเป็นมองซ้ายมองขวาด้วยท่าทางหวาดระแวงจนผมถึงกับส่ายหน้าด้วยความระอา

"เฮีย มึงรู้สึกเหมือนไฉ่เป๊ะ"

"ไม่อะ"

"ไม่รู้สิ?"

"ไม่รู้ กูมองมะพร้าวอยู่"

ผมกับไฉ่เป่กรอกตาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย แล้วจึงปล่อยให้เฮียสองมันอยู่ในโลกส่วนตัวของมันกับแฟนเด็กคนดีต่อไป

"วันนี้มึงไม่ไปนอนในห้องสมุดแล้วหรอวะ" ไฉ่เป่ถามขึ้นในขณะที่กำลังหยิบแก้วน้ำปั่นเจ้าประจำขึ้นมาดูด

"เออ เปื่อแม่ง"

"หะ! มึงเนียนะเปื่อการนอน?"

"ไม่ใช่โว้ย คือสองสามวันมานี้แม่งมีคนมาแย่งที่นอนประจำกู โคตร
เซ็ง กูเลยจะนอนตรงนี้นี้แหละ"

"แล้วมึงได้ทำอะไรมันปะ"

"กูโหม่มากเลยไปนอนจ้องหน้ามัน"

"เชียย! เปรี๊ยะสัส แล้วไงต่อ ตื่นหน้าแม่งเลยปะ"

"ไม่ยังไง กูเผลอหลับไปตอนไหนไม่รู้ ตื่นมาอีกทีมันก็ไปแล้ว"

เล่าจบไ้แป้ก็ไม่ว่าอะไรตอนนอกจากถอดแว่นออกแล้วนวดตั้งจุมก
ตัวเองอยู่นานสองนาน

ผมปรายตาไปที่พี่ชายฝาแฝดซึ่งกำลังนั่งดูวิดีโอหมาแมวเล่นกันใน
ท่าเอาคางเกยไหล่มะพร้าว แล้วรู้สึกง่วงขึ้นมาทันที

บางทีก็สงสัยว่า ความรักจะสามารถทำให้คนเรามีความสุขจนไม่
อยากนอนได้มั้ยะ ก็อาจจะได้...แต่ตอนนี้ขอนอนก่อนก็แล้วกัน

ในขณะที่ผมกำลังทำการปิดหน้าต่างที่เหนื่อยล้าจากการทบทวน
บทเรียนจนตึกตื่นเมื่อคืนลงช้า ๆ ไม่กี่วินาทีต่อมาสติของผมหักหายไป
พร้อมเสียงพูดเจื้อยแจ้วของมะพร้าว

“เฮ้ยๆ ยู ว๊อทซับบบ”

“โอ้โฮ พืพรัวรวว์”

อืม สงสัยคาบต่อไปเป็นคาบภาษาอังกฤษละมั้ง เพื่อนเ็งก็เล่นตาม
น้ำด้วยอะเนอะ แต่ทำไมเพื่อนน้องแม่งสำเนียงดีจังเลยวะ

แต่ตอนนี้ผมขอหยุดสงสัยแล้วนอนก่อนก็แล้วกัน

22

ผมค่อย ๆ ลืมตาตื่นขึ้นมาตอนไอ้เป้มันปลุกให้ไปเรียน ภาพแรก
ตรงหน้าคันทาเหมือนเคยเห็นมาก่อน

เส้นผมสีทองกลมอ่อน ๆ พัดจนปลิวไปไล่กับไหลกว้าง

"อินดีด้วยนะไอ้หนึ่ง"

สมองผมยังคงไม่ประมาผล เลยได้แต่มองใครบางคนทีนอนพุบอยู่
ตรงหน้าอย่างจุนงง ก่อนจะหันไปมองไอ้เป้ซึ่งกำลังเก็บของอยู่ข้างตัว

"มึงเจอพวกแล้วแล้วละ ไอน้องฝรั่งนี่แม่งนั่งบู๊กับฟุบลับเลย"

"ฝรั่ง?"

"เออ เห็นมะพี่ว่าบอกว่าเขื่อน้องมันอยู่ปีหนึ่ง เป็นลูกครึ่ง พุดไทย
ได้นิดหน่อย"

ผมพยายามชะโงกหน้าไปยังฝั่งที่หน้าน้องมันหันไป แต่เส้นผมมัน
เสือกยาวปรกหน้าไปทั้งแถบ

ขนาดเห็นแค่หว่างคิ้วกับจมูกยังรู้เลยว่าไม่ใช่คนไทยแท้ ๆ แน่นอน

ร่างยักษ์ตรงหน้าขยับน้อย ๆ ในขณะที่ผมกับไอ้แป้ยังคงนิทรา
เจ้าของร่างต่อไปเรื่อย ๆ

เห็นไหล่กับกล้ามเนื้อน้องมันแล้วผมถึงกับกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก ถ้า
เกิดน้องมันไม่พอใจอะไรพวกผมขึ้นมา ลูกขึ้นมาขัดผมเข้าสักหมัดละก็...
อืม คงได้นอนยาวไปถึงปากทางยมโลกเลยกู

"ไอน้อง ตื่น ๆ จะสิบโมงแล้ว พวกกูจะไปเรียนแล้วนะ มึงมีเรียนรี
เปล่าเนี่ย เวคอัพ ๆ ๆ"

อยู่ ๆ ไอ้แป้ก็เดินอ้อมโต๊ะไปทำสิ่งที่ผมไม่เคยคิดจะทำ!

ไอ้เป้ ไอ้เหี้ย!! มึงไปเขย่าไหเหล้าของมันแบบนี้ไม่กลัวโดนชกแวนแตก
รีไจจะนั่น!

ร่างยักษ์ตรงหน้าค่อย ๆ ขยับตัวขึ้นบิดชี้เกียดพลาทงหาไปด้วย และ
เมื่อเจ้าของผมสีทองประปรายครึ่งหัวเห็นว่าผมกำลังนั่งจ้องเจ้าตัวอยู่ ก็เลย
ส่งยิ้มตาหยีมาให้

"โอ้ สวัสดิ์ชัย พิหรณ์ ผมชื่อเนธชัย"

ทันทีที่เราได้สบตากัน หัวใจผมก็เต้นรัวแบบที่ไม่เคยเป็นมา
ก่อน อาการแบบนี้..มันต้องใช่แน่ๆ ผมจ้องหน้าอีกฝ่ายนึ่งก่อนจะเอ่ยปาก
ออกไปด้วยเสียงเรียบและนึ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้..จะให้อีกฝ่ายรู้ไม่ได้ว่าเรา
ตื่นเต้น

"ไอน้อง.."

"..."

"มึงมาแย่งที่นอนประจำทำไมวะ..ครับ"

การเดิมคำว่า 'ครับ' ที่ท้ายประโยคน่าจะทำให้ทุกอย่างดูซอล์ฟลง

ใช่ครับ ผมกลัวตาย แต่ก็ยังปากดี!

แต่ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะอำปากตอบ ไอ้เป้ก็รีบลากผมและเฮียสองที่เพิ่งเดินมาจากห้องน้ำขึ้นไปเรียนทันที แถมยังทิ้งท้ายด้วยประโยคภาษาอังกฤษสำเนียงบริติชของมันว่า

'Gotta go now. See you later bro' (ต้องไปแล้วนะ ไว้เจอกันไอน้อง)

ดูผู้ดี ดูมีความรู้มากเพื่อน สมแล้วที่ชอบดูซีรีส์ฝรั่งเป็นชีวิตจิตใจ

ผมแอบเห็นไอน้องฝรั่งมันพยักหน้าให้ไอ้เป้หนึ่งครั้ง ก่อนที่ไอ้เป้จะฉุดกระชากลากผมที่เพิ่งตื่นไปยังทางขึ้นไปถึงห้องเรียน อยู่ดี ๆ ไอน้องนั่นก็ตะโกนเรียกผมชื่อไล่หลังมาด้วยสำเนียงโคตรฝรั่ง

"พิหิ้งนี่!!!"

ผมหยุดชะงักทันทีก่อนจะค่อยๆหันกลับไปมองยังต้นเสียงตัวโต สำเนียงมึงเล่นเอาชื่อเล่นถูกกลายเป็นภาษาอื่นไปเลยวะไอน้อง คนร่างยักษ์ยืนยิ้มร่ากว้างโบกไม้โบกมือให้กัน

"See you later พิหิ้งนี่!"

ผมเปิดหน้าให้มันหนึ่งครั้งก่อนจะหันหลังกลับมา พยายามเดินตามไอ้เป้กับเฮียสองที่ล่องหน้าไปแล้วให้ทัน

"ไอ้หนึ่ง มึงรู้จักกับไอ้น้องเนรนั่นมาหรือก่อนหรือวะ"

"ไม่อะ แค่เจอมันมาแย่งที่กูในห้องสมุดหลายรอบละ"

ไอ้เป่ย์ยกหน้าแต่ไม่ได้พูดอะไรต่อเพราะมัวแต่ตั้งหน้าตั้งตาก้าวฉับ ๆ ไปยังห้องเรียน ภาพไอ้น้องนั่งยื่นยิ้มโบกมือให้ผมยังคงติดตา คนบ้าอะไร ยิ้มกว้างได้ขนาดนั้น

เฮ้ย หรือว่า..

'See you later พิหริน!'

หรือไอ้น้องนั่นมันกำลังจะบอกผมเป็นนัย ๆ ว่า เดี่ยวเจอกันที่ห้องสมุดวะ

ได้เลยไอ้น้อง เดี่ยวจะได้รู้กันว่าใครจะได้ที่ประจำนั้นไปครองกันแน่!

"โทรมามีเรื่องด่วน?" ผมกรอกเสียงลงไปโทรศัพท์ที่มีชื่อไอ้ปอนด์ โข้วหราวอยู่บนหน้าจอ

(เออ พรุ่งนี้ที่เดิม ไปปะ)

"ไม่ไปโว้ย กูจะนอนอยู่บ้าน"

(โถ ทำเป็นงอนไปได้ ไปเป็นเพื่อนกุหน้อยดิ้มิงง ไม่มีใครว่างเลย
ง่าา) งอนทำไม คำเรียกว่าเคื่อง ปล่อยให้กุนอนอาบรังสิญวีนหน้าดำซึก
เดียวยังจะกล้า! แบบนี้มันต้อง..

"ข้อแลกเปลี่ยน"

(อยากได้อะไร) ผมหัวเราะหึในลำคอ ปูทางมาขนาดนี้แล้ว มิงไม่
รอดหรอกไอ้ปอนด์

"โซฟายาว VIP"

(เห้ย มันไม่มากไปหน่อยหรอวะ)

"จั้นไม่ไป แค่นี้ละ อ่านหนังสืออยู่"

(ไอ้เซี่ยหนึ่ง เดียว ๆ ๆ เออ ๆ ๆ โซฟายาวก็โซฟายาว! พรุ่งนี้ที่เดิม
สองทุ่มตรง มาให้ตรงเวลานะมิง)

ผมตอบอิมในลำคอก่อนจะกดตัดสายไอ้ปอนด์ไป ไอนี้แม่งเอะอะ
ชอบชวนไปผับไปบาร์ตลอด ไม่รู้ชอบอะไรหนักหนา บรรยาการร้านเหล้า
เนี่ย

ผมมองเวลาที่หน้าจอมือถือที่แสดงเวลาสีทึ่มกว่า ลูกขึ้นบิตชีเกียจ
เล็กน้อยก่อนจะเดินออกจากห้องเพื่อลงไปห้องครัวสักหน่อย

ทันทีที่ผมเข้าไปใกล้ห้องของเฮียสอง ผมก็ได้ยินเสียงบางอย่าง

วันนี้เฮียพามะพร้าวมาค้ำนี้หว่า...อีกแล้วสินะ

ผมเคาะประตูห้องเฮียเพื่อจะบอกว่าเสียงมันดังออกมาข้างนอก
เคาะอยู่สองสามครั้งมะพร้าวในชุดนอนสีเขียวแสบตาที่วิ่งออกมาเปิดประตู
ตามด้วยเฮียสองที่เดินมาซ้อนน้องเอาไว้ มือโอบรอบเอวแสดงความเป็น
เจ้าของอย่างชัดเจน

หวงแฟนแม้กระทั่งกับแฝดตัวเอง มีแค่เฮียสองเท่านั้นแหละ

"เสียงโฮมเธียเตอร์ใหม่มันดังออกมาข้างนอกอีกแล้วนะ"

"เออ โทษ ๆ เดี่ยวกูไปเบาเสียง"

"นี่ดูโล่ออนคิงกันอีกแล้วหรอ"

"เออ มะพร้าวอยากดู"

คือดูมาเป็นสิบรอบแล้วอะนะ?

ผมหันไปมองแฟนเด็กของเฮียซึ่งในมือถือตุ๊กตาลิงติดมาด้วย

"พี่หนึ่งมาดูด้วยกันมั๊ย เพิ่งเริ่มเรื่องเลยครับ"

"ไม่เป็นไรพร้าว เดียวพี่อ่านหนังสือ ตามสบายเลย"

พูดจบผมก็ขอตัวเดินลงไปเอาคิทแคทที่แช่ในตู้เย็นมานั่งกินในห้อง
เจียบ ๆ

ความรักที่ทำให้เสียสองที่เคยบอกว่าไม่ชอบคุณอะไรซ้ำ ๆ ดูโล่อันคิง
ได้เป็นสิบ ๆ รอบเลยหรอวะ โคตรแปลกเลย นี่ถ้าผมมีความรัก..

อืม..คงไม่มีวันนั้นหรอก เพราะยังไงผมก็ไม่มีวันนอกใจเตียงของ
ตัวเองเด็ดขาด!

"โอ้โฮ แน่ใจว่าแต่งตัวมานอนจริง ๆ ?"

ผมก้มมองดูเสื้อเชิ้ตสีดำนวลดกระดุมสองเม็ดกับกางเกงยีนส์สีดำ
สนิทขาดเข้า ผมสีน้ำตาลเข้มถูกเชิ้ตเปิดหน้าผากโชว์โหวงเฮ้งที่ใครต่อใคร
มักจะชม ยังไม่รวมน้ำหอมใหม่ที่ไปแอบจิกเสียสองมาฉีดยกเกือบโดนตำ

"ก็ชุดนอนปะ"

"ชุดนอนพ่องครับ คนมองจนคอแทบเคล็ดกันหมดแล้ว"

ผมค่อนข้างลงบนเบาะยาว VIP ที่ไอ้ปอนด์อุตสาหะไปใช้เส้นมาให้ ถ้าเอาผ้าเ็นมาด้วยคงจะหลับสบายน่าดู แต่น้องผ้าเ็นคงไม่ค่อยเหมาะกับที่นี่เท่าไร

"เออ เห็นเค้าเพิ่งประกาศในเฟสว่าวันนี้วงเดิมขึ้นวะมึง โคตรโชคดี"

"วงเดิมนี่วงไหน"

"วงร็อคฝรั่งที่คนกรี๊ดกันจนคอแทบแตกศุภร์ที่แล้วไง ตอนแรกจะเป็นอีกวง แต่อยู่ ๆ ก็เกิดขึ้นแสดงไม่ได้ วงนี้เลยมาเล่นแทน"

อ้อ ไอ้วงที่มีมือกลองมันตีหนักจนกระเพาะผมบีบตัวนี่เอง ไหนวันนี้ขอดูหน้าไอ้มือตีกลองคนนั้นหน่อยซิ คราวที่แล้วแหม่งทำผมอ้วกเป็นหมาเเาเเื่อหางยาวเลยโว้ย

เนื่องจากวันนี้ผมกับไอ้ปอนด์มากันแค่สองคนเพราะสมาชิกในแก๊งติดแข่งบอลกันหมด พวกเราเลยตกลงว่าจะดื่มให้น้อยที่สุด ดื่มพอเป็นพิธี..

พิธีฟ่องสิครับไอ้ปอนด์ ไอ้เพื่อนเหี้ย สั่งตัวแรงสุดของร้านมาทำไม!

"ไอ้หนึ่งงง ช่วยกูแตกหน่อยยยย ช่วยกูแตกกกกเร็ววาวว"

"แตกไม่ไหวก็ไม่ต้องแตกแล้ว พอ!"

ผมพยายามยื้อแก้วเหล้าออกจากมือไอ้ปอนด์ที่เมาเลื้อยอยู่ตรงอก
ทั้ง ๆ ที่ผ่านไปแค่ชั่วโมงเดียว เป็นโชคดีของผมที่ไอ้ปอนด์เป็นประเภทเมา
แล้วหลับเหมือนกัน แค่อ้อยม้วนนอนไปเดี๋ยวมันก็ตื่นขึ้นมาเอง

สุดท้ายผมก็ต้องเสียสละเบาะยาว VIP ให้แม่งนอนแทน โคตรแข็ง
เลยว่ะ

เสียงกรีดที่จู่ ๆ ก็ดังกระหึ่มขึ้นมาจากรอบด้านทำผมสะดุ้งอีกแล้ว
ไม่แปลกใจสักนิดเพราะมีกลุ่มคนหน้าตาคู่คนเคยกำลังเดินขึ้นเวที ผมจับจ้อง
ไปยังตำแหน่งของกล่องชุดที่วันนี้มีมนุษย์ตัวยักษ์ในชุดสีน้ำตาลนั่งอยู่ แถม
วันนี้ก็ยังใส่แว่นกันแดดเหมือนเดิม

คืนนี้จังหวะกล่องหนัก ๆ ของมึงไม่ได้แถมกูแน่นอนจ้า

เพราะ กู ไม่ เมา หรอก จ้าา!

เสียงร้องของนักร้องดังขึ้นตามด้วยเสียงเบสและปีทกล่องหนัก ๆ
เสียงกรีดจากรอบด้านจนหูผมแทบดับ ผมจดจ้องไปยังมนุษย์สวมชุด แถบ
รู้สึกเหมือนอีกฝ่ายก็จ้องมาทางผมเหมือนกัน

ผมหันกลับมามองไอ้ปอนด์ที่นอนหลับอู้อยู่บนโซฟายาวตอนที่ยัน
คว้ามือผมเอาไว้ก่อนจะเอาไปถูหน้าตัวเอง ปากพิมพ์อะไรบางอย่างคล้าย
จะพูดกับผม

ผมเลยยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ๆ ได้ยินไอ้ปอนด์พูดพิมพ์ว่าคิดถึงแม่แล้ว
ผมถึงกับต้องเอามือกุมขมับ

เห้อออออ งอแงคิดถึงแม่ แล้วยังเสือกออกท่องราตรี ไม่กลับบ้านไป
นอนวะ!!!

ผมดึงมือตัวเองออกจากการจับกุม ก่อนจะยัดขวดน้ำเปล่าให้มัน
กอดแทน

เมื่อเห็นว่าไอ้ปอนด์นอนกอดขวดน้ำหลับไปแล้ว ผมก็หันกลับมา
มองยังบริเวณเวที เพลงร็อคฝรั่งที่วงนี้เล่นโคตรถึงใจ มันส์แบบไม่แพ้ จนผม
เปลือยขับเท้าตามจังหวะกลองอยู่หลายครั้ง

32

ผมว่าผมไม่ได้คิดไปเองนะ แต่ไอ้มือกลองภายใต้แว่นกันแดดเหมือน
จะหันหน้ามาทางผมตลอดเลย

เหมือนได้ยินแว่ว ๆ ว่าวันนี้มีกิจกรรมพิเศษเป็นกิจกรรมขอเพลง
ลูกค้าหลายสิบคนเดินไปยื่นกระดาษโน้ตกันขาแทบขวิดตลอดการแสดงสอง
เพลงที่ผ่านมา

ผมมองภาพนักร้องนำของวงพุดไทยคำอังกฤษคำอ่านชื่อเพลงที่ถูกรี
เคสทีละเพลงจนกระทั่งมาถึงกระดาษโน้ตใบหนึ่ง

"โอ้ อันนี้บอกไว้ ..ไม่ขอเพลง แต่ขอดูหน้ามือกลองหน่อยคา.."

สำเนียงไทยแปลก ๆ ถูกอ่านออกไมค์ ทันทีที่พูดจบเสียงกรีดก็ดังจน
แก้วหูผมสั่นอีกหลายระลอก ตอนแรกมือกลองคนนั้นส่ายหน้า พร้อมเอาไมค์
กลองมาไขว้กันเป็นรูปกากบาท เรียกเสียงหัวเราะปนโห่ร้องจากทั่วสารทิศ
แต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับเสียงเรียกร้องจากคนดูอยู่ดี

"เปิดเลย ๆ เปิดเลย ๆ ๆ"

มือกลองคนดังกล่าวหันหน้าลงอย่าเสียไม่ได้ มือข้างหนึ่งถอดแว่นกันแดด
ออกวางไว้บนกลอง ก่อนจะเอาฮู้ดบนหัวลงเผยให้เห็นเส้นผมสีอ่อนสะท้อน
กับไฟบนเวที และวินาทีที่มือกลองคนนั้นเงยหน้าขึ้นมาซ้ำ ๆ

ผมถึงกับเผลอหยิบแก้วเหล้าไอ้ปอนด์มากระดกอย่างลืမ်ตัว

มือกลองคนนั้นยิ้มกว้างมาทางผม..ตาสีตามแบบลูกครึ่งฝรั่ง จมูก
โด่งสวย ฟันขาวเรียงตัวสวยแหม่มองจากระยะไกล และเส้นผมยาวสีทองเข้ม
ที่วันนี้ถูกรัดรวก ๆ ไว้ข้างหลัง

สายตาของผมยังคงจดจ้องที่มือกลองหน้าคันทาคอนัน

อืม ชัดเจน..ของเหลวรสขมก็ถูกเทและกระดกลงคอตามจำนวน
ระลอกเสียงกรีดอย่างควบคุมไม่ได้ รู้สึกตัวอีกที..หมดไปหลายแก้ว

หะ ทำไม..ทำไมมือกลองคนนั้นถึงเป็นไอ้น้องตัวยักษ์นั้นได้วะ!!!

ตาย ตายแน่มีง

โดนน้องมันตีตายตามจังหวะกลองชุดคาห่องสมุดแน่ ๆ

นั่น! มันโบกมือมาทางผมแล้วไง ไม่รอดแล้วไอ้หนึ่งเอ๊ย..

ตอนที่ 3

และตลอดเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงของการเล่นดนตรีสด ไอ้น้องเนรมือ กลองร่างยักษ์ก็ไม่กลับไปใส่ชุดและแว่นตาของมันอีกเลย ซึ่งเรียกเสียง กรีดสนั่นขับได้อีกหลายเท่าตัว

ไม่ใช่เพราะว่าคนดูเรียกร้องหรืออะไรหรอกนะ

แม่งมัวแต่ส่งยิ้มมาทางผมจนลืมไปว่าตัวเองถอดแว่นวางไว้บนกลอง เผลอใช้ไม้กลองฟาดแว่นจนขาหักต่อหน้าต่อตา

35

จริง ๆ ก็แอบสงสารน้องมันนะ แต่ผมก็แอบขำกับความเป็นที่ช่าง ขัดกับลูกเต๋ายักษ์หน้าตาน่าอำเกรงของมันเหลือเกิน ถึงไอ้น้องเนรมันจะ ชอบแย่งที่นั่งนอนประจำของผม แต่ในฐานะรุ่นพี่รุ่นน้องคณะเดียวกัน ผมเลย แสดงสปิริตโดยการตั้งใจดูมันแสดงจนจบ แม้ว่าใจจริงแล้วอยากจะนอน ขนาดไหนก็ตาม

การแสดงจบลงอย่างน่าประทับใจ เหล่านักดนตรีที่เดินทยอยลงมา จากเวทีถูกรายล้อมด้วยฝูงชนซึ่งกรูกันเข้ามาขอถ่ายรูปเยอะแยะไปหมด ผม พยายามจะปลุกไอ้ปอนด์เพราะคิดว่าควรกลับคอนโดกันได้แล้ว อุตส่าห์มาดู วงร็อกเล่นสดทั้งที แต่เสียนอนหลับ มันใช้ได้ที่ไหนกัน โวะ!

"พิงัน!"

ผมเงยหน้าขึ้นตามเสียงเรียก เด็กร่างยักษ์เดินมาหยุดตรงหน้าผม
เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ คนตรงหน้ายิ้มกว้าง ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างแต่ไม่
พูดสักทีจนผมต้องชิงพูดก่อน

"ไถ้ไถ้เนธ วงมึงเล่นโคตรดีเลย คุชอบ"

วงดนตรีวงที่ขึ้นต่อเริ่มทำการแสดงแล้ว เสียงดนตรีดังมากจนไถ้
น้องเนธไม่น่าจะได้ยินสิ่งที่ผมพูด

"What? I can't hear you. It's too loud here" (อะไรนะ ผมไม่ได้
ยินพีเลย ตรงนี้เสียงดังมาก)

36

นั่นไง มันตอบมาด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันแท้แบบจัดเต็ม
ท่าทางจะฟังที่ผมพูดไม่ออก ผมเดินเขยิบเข้าไปใกล้ตัวมันก่อนจะใช้มือป้อง
ปากใกล้ ๆ หูอีกฝ่าย

"I said I like it" (กูบอกว่ากูชอบนะ)

ผมตอบมันไปเป็นภาษาอังกฤษสกิลพื้นฐานที่ได้มาจากการที่ป้า
กับม้าชอบส่งผมกับเฮียสองไปเรียนซัมเมอร์ที่ต่างประเทศอยู่บ่อย ๆ

ไอ้เนรทที่สูงกว่าผมไม่กี่เซนติเมตรผะไปเล็กน้อยก่อนจะหันหน้ามา
ตะโกนใส่ผมเสียงดัง

"You like what? Like me!?" (พี่ชอบอะไรนะ หมายถึงชอบผม
หรือ!?)

"I mean the show!" (หมายถึงการแสดงสิวะ)

มึงตะโกนมา กูก็ตะโกนกลับอะ เสียงดนตรีดังซบหาย ไม่ได้ยินอะไร
แล้วตอนนี้

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเสียงดังหรือแสงสปอตไลท์ที่กระพริบชวนเวียนหัวที่
ทำให้ผมมึนจนเซไปข้าง รู้ตัวอีกทีก็มีท่อนแขนใหญ่โอบเอวอยู่ซะแล้ว

"พื้หั้น ยูไหวหมาย"

การพยายามแปลภาษาไทยของมันในขณะที่กำลังง่วงนอนมาไม่ใช่
เรื่องตลก รู้สึกเหมือนจะวูบยังงี้ก็ไม่รู้

"ไหวๆ เดียวกูกลับก่อนนะ เอ่อ..I'm going back"

ผมค่อย ๆ ผละออกจากวงแขนของเด็กยักษ์ตรงหน้า ทำท่าซีไปที
ประตูทางออก ก่อนจะค่อย ๆ ประคองไอ้ปอนด์ที่ยังคงหลับอยู่ลุกขึ้นยืน

"Let me help" (ให้ผมช่วยนะ)

ผมพยักหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงอนุญาต ให้ไอ้เนธช่วยแบกพุงไอ้ปอนด์แทน ส่วนผมจัดการดูว่าลืมนะอะไรไว้บนโต๊ะอีกไหม ไอ้เนธซึ่งกำลังพุงไอ้ปอนด์ที่กึ่งหลับกึ่งตื่นอยู่ค่อย ๆ เดินมาข้างผมก่อนจะใช้แขนข้างหนึ่งโอบรอบเอวผมไว้

"Let's go"

"เฮ้ย ไม่เป็นไรมึง กูเดินได้"

"เดี่ยวพิทนีโน่" เหล้าแรงสุดของที่นี่ ยังไม่น่าปวดหัวเท่าการฟังภาษาไทยของแม่งเลยให้ตายเถอะ

"ไม่โล้มนะ โพน" ว่าแต่กูไปพูดเลียนแบบมันทำไมละเนี่ย

38

สุดท้ายผมก็เดินออกมาพร้อมแขนขวาที่โอบอยู่รอบเอวเนื่องจากปวดหัวจี๊ด ๆ จนแทบเสียการทรงตัวเพราะสำเนียงแม่งนี้แหละ ไม่นานพวกเรา ก็เดินออกมายังด้านนอก ไอ้เด็กเนธจับไอ้ปอนด์ยัดเข้าไปในแท็กซี่ก่อนจะถอยออกมาเพื่อให้ผมขึ้นรถ

"ขอบคุณมึงมากนะที่ช่วย ไว้เจอกันทีมาหลั้ย" ผมกล่าวขอบคุณน้องมันก่อนจะใช้มือตบไหล่ขนาดมหึมาของมันเบา ๆ

"ไม่เพนรายขับพิทนีโน่"

"เออ ๆ ไว้เจอกัน"

ผมก้าวขึ้นแท็กซี่ไปก่อนจะปิดประตูรถแล้วรีบบอกลุงคนขับว่าจะไปที่ไหน

ก็อก ๆ

ยังไม่ทันที่ลุงจะออกรถ ไอ้เนธก็เคาะกระจกซะก่อน ผมรีบลดกระจกลงอย่างรวดเร็วเพราะเกรงใจลุงคนขับ

"มีไรปาวมึง"

"Good night ขับ พินั่น"

"โถ่ ก็นึกว่ามีไร ..Good Night เว่ยมึง กูไปก่อนนะ See you"

ผมปิดกระจกลงในขณะที่ไอ้เด็กยักษ์โบกมือลาพร้อมรอยยิ้มกว้าง รถแท็กซี่ค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกไปพร้อมกับคำถามที่ยังค้างคาในใจของผม

แค่ไอ้เนธช่วยพยุงคนเมาสองคนมาส่งที่แท็กซี่ คนเม่งจะรุมถ่ายคลิปอะไรกันนักหนาจะเนี่ย!

เอาละ เพื่อเห็นแก่ความช่วยเหลือของไอน้องเนธในคืนวันนั้น ผมเลยตัดสินใจจะยกที่นอนประจำให้มันเป็นการตอบแทน วันนี้ผมเดินก้าวเข้ามาในห้องสมุดด้วยความตื่นเต้น กะว่าถ้าไอน์ธมันนั่งอยู่แถวนั้นจะเดินไปบอกกับมันตรง ๆ เรื่องที่ผมจะยอมเสียสละที่นอนประจำให้มันเพื่อตอบแทนความมีน้ำใจของเจ้าตัว

แต่แปลกซะ วันนี้ไม่มีร่องรอยของสิ่งมีชีวิตร่างยักษ์ในห้องสมุด แม้แต่น้อย ผมรีบเดินตรงไปยังที่ประจำแล้วทรุดตัวลงนั่งทันที เมื่อมองไม่เห็นใครจึงค่อย ๆ หยิบผ้าเน่ารูปเต่าขึ้นมา สูดดมกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มหอมชื่นใจสองสามพีก่อนจะเข้าสู่ห้วงนิทราเป็นเวลาสี่สิบห้า นาทีเป๊ะ ๆ

ผมลืมตาขึ้นมาก็พบว่าไม่มีแม้แต่เงาของรุ่นน้องหัวทองเหมือนเคย

 ๕๐

สงสัยจะหาที่นอนใหม่ได้แล้วละมัง แต่ก็ดีเหมือนกัน..ผมคงได้ที่ประจำคืนอย่างเป็นทางการแล้วละ

"กลางวันแตกไรวะไอน์หนิง"

"เบอร์เกอร์หมู"

"เดี๋ยวนี้ฝรั่งจำเลยน้ำ เมื่อวานก็สปาเกตตี แตกไม่ได้ละมังข้าวแกงเนี่ย"

"ก็ช่วงนี้อยากแตกแบบนี้อะ มึงมีปัญหาหรือครับไ้อ์เป้?"

"ป้าวว แค่อำลึงคิดว่า..."

ผมเลิกคิดเล็กน้อยในขณะที่ในหัวกำลังคิดว่าวันนี้จะใส่อะไรในเบอร์เกอร์หมูบ้างดี

"ว่า?"

"หรือมึงจะได้เมียฝรั่ง!!!"

"หรือ...ผัวฝรั่ง"

"กวนตีนละเฮีย! กูสิผัว! มาดแมนแฮนซั่มขนาดนี้"

๕1

ผมถลกแขนเสื้อขึ้นแบ่งกล้ามเนื้อที่อุตส่าห์บ่มเพาะมาเป็นปี ๆ จากการสมัครสมาชิกฟิตเนสประจำหมู่บ้าน

"พื้หนึ้นทำอารายอยู่หรอซัับ"

เสียงใครบางคนดังขึ้นจากด้านหลัง เราสามคนหันไปมองพร้อมกันก็พบกับเจ้าของบ้านหน้าลูกครึ่งที่คุ้นเคย

"สวัสดีซัับ พื้หนึ้น พื้สอง พื้เพ" ไอน้องเนรยีนถือจานข้าวอยู่ในมือ ทักทายพวกผมทีละคน

"ขอผมนั่งด้วยได้หมายจับ" พวกเรามองหน้ากันก่อนที่ไอ้เป้จะเริ่มพูดขึ้นเป็นคนแรก

"ไม่ต้องขอหรอก นั่งเลยไวย์ไอ้น้อง มา ะ กินข้าวกัน"

ไอ้เนธยิ้มกว้าง กล่าวขอบคุณ แล้วจึงค่อย ๆ นั่งลงข้างไอ้เป้ ซึ่งอยู่คนละฝั่งกับผม

"เมื่อไหร่พี่ทำอะไรกันอยู่เหรอจับ"

"ก็ไอ้หนึ่งมันโง่กว่าผมให้ดู"

"ว้าววว ขอผมดูบ้างได้หมายจับ"

๕๒

ไอ้เนธเนธ ไอ้สัส! มึงทำหน้าตื่นเต้นได้จริงใจมาก แต่ก็อยากจะขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ผมค่อย ๆ ถลกแขนเสื้อแล้วแบ่งกลั้มด้วยความภูมิใจ สีหน้าของไอ้เนธเนธเรียบเฉยก่อนจะพูดออกมาคำหนึ่งที่ทำให้ผมอยากไปเผาพิตเนสทิ้งให้รู้แล้วรู้รอด

‘น่ารากกก’

น่ารากฟ่องครับไอ้เนธ ช่วยเคารพกลั้มเนื้อที่ถูกบ่มเพาะมาอย่างดีของกูด้วย!

นี่ยังไม่รวมไอพีที่ให้กับเพื่อนเหี้ยที่หัวเราะจนหายใจไม่ทัน ซึ่งจู่ ๆ ก็เปลี่ยนโหมด หันไปคุยภาษาอังกฤษกับน้องมันไฟแลบซะงั้น

เสียงซุบซิบเกี่ยวกับเด็กปีหนึ่งร่างใหญ่คนนี้ดังขึ้นจากโต๊ะรอบ ๆ บ้างก็ว่าหล่อบ้าง ดาราบ้าง หน้าคู้บ้าง แต่ที่ทำให้ผมปวดหัวตุ๊บ ๆ จนอยากจะนอนหลับไปให้รู้แล้วรู้รอดก็คือ

'หุ่นดีจัง กล้ามแขนดีมาก'

ผมถึงกับต้องมองตาม ไอ้เนชคงเห็นว่าผมแอบลอบมองกล้ามเนื้ออันใหญ่มหึมาของมัน เลยทำท่าแบ่งกล้ามก่อนจะพูดกับผมเบา ๆ ให้ได้ยินกันสองคน

"ลองจับได้นะจับ ไม่หวง"

ไอ้เด็กนี่หนิ!

เออ จับก็ได้วะ

บอกได้เลยว่าแข็ง..แข็งแรงมาก ใหญ่เหมือนยัดหินแกรนิตเข้าไป

"ทำยังไงมันถึงแข็งแรงแบบนั้น"

สงสัยผมคงเริ่ม่วงละหละ นื่องมันตอบอะไรมาไม่เห็นเข้าใจเลย
ได้ยินแค่อะไรหนึ่ง ๆ สักอย่าง จู๋ ๆ สมองส่วนแปลภาษาก็หยุดทำงาน
กะทันหัน

ว่าแล้วก็จบเลยดีกว่า

"โอ้หนึ่ง! มึงไม่ไปซื้อเบอร์เกอร์หมูแล้วหรอวะ"

จริงด้วย..ลืมไปเลยว่ายังไม่ได้กินข้าวกลางวัน แต่ขอนอนก่อนก็แล้ว
กัน

๒๒

"ไฮ เนธ ว็อทซัพพ"

"ไฮ พร้าวรวว แอม กู๊ด วอท อะเบ๊าท์ ยู.. เวลลล..เม โอ ซิท เฮีย"

"เยส เยส เยส"

เสียงพูดภาษาอังกฤษของใครบางคนแว่วเข้ามาในขณะที่กำลังนอน
ฟุบอยู่กับโต๊ะ เมื่อคืนอ่านหนังสือดึกไปหน่อย ซ้ายยังนอนไปแค่เจ็ดชั่วโมงครึ่ง
วันนี้เลย่วงเป็นพิเศษ ไม่ไปแม่งละห้องสมุด เวลาเดินไปเท่ากับการเสียเวลา
นอนฟรี ๆ

ผมถูกปลุกโดยเสียงบทสนทนาภาษาอังกฤษระหว่างมะพร้าวกับไอ้น้องเนรที่ก้องอยู่ในโสตประสาท ผมค่อย ๆ กะพริบตาถี่ ๆ และพบว่าคนตรงหน้ากำลังจ้องมาที่ผมอีกแล้ว

"Morning ซับ พี่หื่น"

ไอ้เด็กลูกครึ่งคนเดิมยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวเรียงตัวสวยเหมือนทุกครั้ง ต้องยอมรับเลยว่าพวกลูกครึ่งฝรั่งนี้หน้าตาดีจริง ๆ แะะ ออราพุ่งแรงความโด่งของจมูกมันไปอีก

"เออ มอร์นิง แดกข้าวยังอะมึง"

๒๕

"แด็กก์?" เกลียดคำว่า 'แดก' ที่แบ่งพูดด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษซิบหาย ให้ตายเถอะ

"หมายถึง กินข้าว อะ"

"แด็กก์แล้วซับ"

"เอ่อ พูดว่า กิน เหมือนเดิมก็ได้มึง"

"กินแล้วซับ เอ่อ..พี่หื่นซับ.."

ผมค่อย ๆ ละสายตาจากการปิดนาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้

"ผมอยากชวนพิหังนปายดูผมเล่นดนตรีคืนวันเสาร์นี้ซั๊บ"

สมองของผมว่างเปล่าโดยฉับพลัน ตรงหน้ามีแต่สีดำสนิทสุดลูกหูลูกตา เสียงรอบข้างค่อย ๆ เจียบลงเรื่อย ๆ แต่อยู่ดี ๆ ก็มีเสียงของใครบางคนเรียกชื่อผมจากความมืดนั้น

"พิหังน!! พิหังนเป็นอาร์ยซั๊บ!!!!"

เสียงที่คุ้นเคย..และแรงบีบเบา ๆ ที่ไหล่ ในที่สุดแรงบีบที่ไหล่สองข้างหยุดลงทันทีที่เสียงของไอ้เป่ดังขึ้น

"มึงไม่ต้องตกใจไปไอ้น้อง ไอ้หนึ่งมันแค่หลับในนะ"

นี่ผม..คงกำลังฝันอยู่สินะ..

46

"วันนี้อาการหนักแล้วนะมึงเนี่ย แม่่งหลับตอนกำลังคุยกับน้องมันได้ไถวะ"

"ไม่รู้วะ ร่างกายมันเป็นไปเอง"

จริง ๆ ผมว่าผมรู้สาเหตุ สำเนียงภาษาไทยไอ้หนึ่งนี่แม่่งชวนให้สมองผมหยุดทำงานตลอดเวลา เนิบช้าคล้ายกำลังฟังนิทานก่อนนอน แค่คิดก็หาวแล้วเนี่ย

ตอนนี้ผมกับไอ้เป้กำลังต่อคิวร้านอาหารตามสั่งที่ผมชอบ วันนี้ผมอยากกินสปาเกตตีซอสมะเขือเทศหมูสับมาก ๆ และกำลังคิดว่าจะใส่อะไรเพิ่มอะไรดี

"พิห้จั้น พิเพ่ สวิสตีซั๊บ"

นั่นไง ได้ยินเสียงปั๊บก็รู้สึกง่วงขึ้นมาอีกแล้ว

ผมค่อย ๆ หันไปก็พบว่าคนที่มาต่อหลังผมคือไอ้น้องเนธ ลูกครึ่งฝรั่งตัวยักษ์คนเดิม

จะว่าไปช่วงนี้ก็เจอมันบ่อยอยู่เหมือนกันนะ

"เออ กินไรอะมิง"

"กินแบบพิห้จั้นซั๊บ"

"รู้เหรอว่ากูจะกินอะไร"

"ไม่รู้ซั๊บ แต่คิดว่าอาหารที่พิห้จั้นสั่งน่าจ๊าอร่อย"

พูดจาดี มีการแอบชมว่าผมเป็นคนมีรสนิยมแบบกလာย ๆ ทำดีมาก ไอ้น้อง ผมเลยตบไหล่มันแทนการขอบคุณ

"กูจะกินสปาเกตตีซอสมะเขือเทศหมูสับใส่ชีส มิงกินได้ปะ"

ไอน้องเนรทำน้างก่อนจะพูดบางอย่างด้วยสำเนาอเมริกันจัดเต็ม

"Oh, you mean spaghetti with Bolognese sauce?" (หมายถึงสปาเกตตีโบโลเนสนะหรือคับ?)

"เออๆ นั่นแหละ"

แหม มึงพูดซะเมนูสปาเกตตีหมูสวรรค์ดา ๆ ของป้าเป็นเมนูจากร้านอาหารอิตาเลียนยี่สิบดาวมิชลินเลยนะไอน์ไวย!

"ผมชอบอาหารชนิดนี้มากคับ!"

ไอน้องเนรมีสีหน้าตื้นตันขึ้นมาทันที และดูเหมือนว่าจะถึงคิวของพวกเราแล้ว เมื่อไ้ไปสั่งอาหารเสร็จผมก็จัดการสั่งสปาเกตตีให้ตัวเองและน้องมันด้วย

ไม่นานนักพวกเราก็กลับมานั่งยังโต๊ะที่เฮียสองนั่งจองเอาไว้

"เป็นไง เมนูกูอร่อยมั๊ย"

"อร่อยคับ แชงพุงเลย"

หืม แชงพุง..อะไรวะ?

ดูเหมือนไม่ใช่แค่ผมคนเดียวที่ง ง ั้ไปกับเฮียสองนี้ถึงกับขมวดคั้วกับคำว่าแซงพุงของน้องมัน

ไ้น้องเนธเห็นดั่งนั้นเลยอธิบายเป็นภาษาอังกฤษซะยืดยาวประมาณว่า เคยมีคนบอกมันว่า เวลากินอะไรอร่อยมาก ๆ จะรู้สึกเหมือนมี 'แสงฟุ้ง' ออกมาจากลูกตา

โคตรอยากตบกบาลไ้คนสอนเลยว๊วย สอนคำไม่ดูสกิลภาษาไทยนักเรียนเลย ไ้ชิบหาย!!

"พื้จั้น.."

๒๑

ผมเงยหน้าจากจานอาหารขึ้นไปมองหน้าไ้น้องเนธที่ทำหน้าเหมือนอยากจะถามอะไรบางอย่าง เพิ่งสังเกตว่าดวงตาของน้องมันเป็นสีน้ำตาลอ่อนนอกเทา ๆ ด้วยนะเนี่ย แม่งโคตรเท!

"พื้จั้นซั้บ"

ผมจ้องตาน้องมันเป็นเชิงบอกกลาย ๆ ว่าถามมาเถอะ ูรอตบอยู่

"นอกจากนอน..พื้จั้นชอบทำอะไรซั้บ"

"ไม่มีอะ"

ผมตอบโดยไม่ต้องคิด ในขณะที่ไ้ไปกับเสียสองนั่งกลั่นหัวเราะกัน
สุดฤทธิ์

"หา?"

น้องมันดูตกใจมากจนทำส้อมตกพื้น แต่ทำไ้ได้ละ ผมก็พูดความ
จริงนี้หว่า

"กูไม่ชอบทำอะไรเลยนอกจากนอน"

ตอนที่ 4

ไม่นึกเหมือนกันว่าคำตอบของผมในวันนั้นจะเป็นที่น่าสนใจจนไอ้
น้องเนรมันตามติดกลุ่มผมหนีบทุกวันขนาดนี้

"เฮ้ย ไอ้เนธ มาพอดีเลย พวกูกำลังจะไปตลาดวันศุกร์กัน มึง
ไปปะ"

ไอ้เป้ตะโกนถามไอ้น้องฝรั่งตัวยักษ์ที่กำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่ง ๆ มาทาง
พวกกลุ่มผมอย่างรวดเร็วจนเส้นผมสีทองปลิวเข้าปากตัวเอง ผมแอบเห็นว่า
ไอ้เนธมันพยายามจะพ่นผมออกมาจากปากหลายรอบแล้วแต่ลมก็ยังพัดผม
เข้าปากอยู่ดี มันเลยต้องใช้มือข้างหนึ่งเสยไปข้างหลังอย่างลวก ๆ

"กรี้ดดดด มึงงง โซ้ววว ูกูอยากด้ายยย"

"ชื่อตมมปลิวคือกูตาย ๆ ๆ ตายไปเลยยย ผู้ชายผมยาวกร้าวใจ
มากอ๊แม่!!!"

ผมสะดุ้งทันทีที่กลุ่มรุ่นน้องที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กรี้ตออกมา ผมหัน
กลับไปมองไอ้เด็กยักษ์ที่เดินเข้ามาใกล้ขึ้นทุกที

จะว่าไป มอง ๆ ไปมันก็หล่อตึนนะ ไปเป็นดาราละครหลังข่าวตอน
สองทุ่มได้สบาย ๆ ช่วงนี้เค้าฮิตพระเอกลูกครึ่งกัน ถ้ามันได้เป็นดาราจริง ๆ
มาผมนี่ต้องเป็นแฟนละครตัวยงแน่ ๆ

"ไฟไหนนะขับไฟไฟ"

อืม..แต่ก่อนอื่นมึงต้องไปเรียนภาษาไทยมาใหม่ก่อนอันดับแรกเลย
ไอ้เนธ!

"ไปตลาด ..เอ่อ Friday market อะ"

ไอ้เป่พยายามอธิบายด้วยไทยคำอังกฤษคำ พร้อมบรรยายสรรพคุณ
ของตลาดนัดวันศุกร์ของดีของมหาลย์จนน้องมันมีท่าทางตื่นตื้นตันอย่างเห็นได้
ชัด

"โอ้ ไฟ.. ไปขับ ๆ ๆ"

"นู่น มึงไปขึ้นรถเลยเนธ จะขับไม่ใช่หรอ"

ไอ้เนธขมวดคิ้วพลาญเอียงคอคด้วยความสงสัย

ไม่เก้ทมูกคนไทยละสิมึง

"ไอ้หนึ่ง มึงอย่าไปบูลลี่ภาษาไทยน้องมัน"

"แหม กูก็เซวเล่นเองปะเฮีย โนบูลลี่ จัสบีอึ้งเฟรนด์ลื้อะ ยูโน๊วว"

ผมหันไปตอบเฮียสองที่ไม่สนใจผมอีกต่อไปเพราะเอาแต่มองหาแพนตัวเองจนคอหุมน แต่จู้ ๆ แรงสะกิดเบาที่ไหล่ก็ทำให้ผมหันหลังกลับไปหาไอ้เนรที่ยืนหน้าเงี่ยมเงี่ยมอยู่ใกล้ ๆ

"เมื่อกี้นี่ พืพื่น..ล..เล่นมุกเหรอซับ"

"ก็เออดี"

ไอ้เด็กเนรทำหน้านิ่งก่อนจะเริ่มขำอย่างเอาเป็นเอาตายจนไอ้เป้ทำหน้าสงสัย

๕๖

"ฮ่า ๆ ๆ ทะหลกมากกกซับ so funny!"

และวันนี้ก็ทำให้ผมรู้ความจริงอีกข้อหนึ่งว่า..ไอ้เด็กฝรั่งนี่ มันกวนตีนชิบหายเลยโว้ย!

ยังอีก ยังจะมาขยิบตาให้ข้างนี้ไปอีก ไอ้เด็กบ้านี่!

ไม่นานนักพวกเราก็มารั้งตลาดวันศุกร์พร้อมสมาชิกใหม่ที่ดึงดูดความสนใจของคนทั้งตลาด ไม่เว้นแม้กระทั่งแมวสีขาวยาวร้านข้าวหมูแดงผู้ไม่เคยสนใจใครมาก่อนเลยแม้จะพยายามเอาอาหารมาล่อแค่ไหนก็ตาม

แต่พอไอ้เนรเดินมาปั๊บ ไอ้แมวนี่ก็กลับเดินมาดม ๆ แล้วเอาหางมา
พันขาไอ้เนรด้วยความสนใจเฉยเลยแฮะ

"ชอบแมวหรรมีง"

"ชอบจับ"

ไอ้เนรตอบพลางนั่งยอง ๆ ลงไปเกาคางแมวขาวที่นอนหงายอ้าขา
ให้อย่างเต็มใจ แฮ่ม เป็นตัวผู้ชะด้วยนะมีง

"ผมชอบแมวสีขาวยามากเลยจับ"

ไอ้เนรพูดขึ้นพลางจ้องตามผม ผมพยักหน้ารับรู้ก่อนจะหันไปจ่ายเงิน
ค่าข้าวหมูแดงให้ป้าคนขาย

54

"อยากเลี้ยงแมวสีขาวที่บ้านจังจับ"

"ก็ซื้อดี มีขายเยอะเยะ"

"ซื้อไม่ได้จับ"

"ทำไมวะ"

"แมวที่อยากได้..ซื้อไม่ได้จับ"

"อ่อ..ตัวที่อยากได้มีเจ้าของสินะ ก็หาตัวที่คล้าย ๆ กันดิ"

"พิหังน..มีคนที่ชอบบรียังขับ" เอ้า อยู่ดี ๆ มึงเปลี่ยนเรื่องกันง่าย ๆ แบบนี้เลยหรอวะไอ้น้อง

เออ กล้าเปลี่ยนกฎก็กล้าตอบเว้ย

"ไม่มีอะ ไม่ว่าง..จะนอน"

ผมตอบไปตามความจริงพลางเดินไปซื้อลูกชิ้นโดยมีไอ้เด็กยักษ์เดินตามต้อย ๆ

"ยังไม่มีเจ้าของขับ"

"ห๊ะ?"

"แมวที่ผมอยากได้..ยังไม่มีเจ้าของขับ"

เอ้า! นี่มึงเปลี่ยนเรื่องกลับอีกแล้วเรอะไอ้น้อง ถึงกูจะฉลาด แต่เปลี่ยนเรื่องบ่อย ๆ บางทีกูก็ตามไม่ทันเหมือนกันนะ ใช้สมองมาก ๆ รู้สึกง่วงเลยเนี่ย

"พรุ่งนี้พิหังนไปดูวงผมเล่นดนตรีไหมขับ"

"เออ เหมือนมึงเคยถามกูใช่ปะ เดียวกูขอถามเพื่อนก่อนนะ ถ้ามันไป กูก็ไป"

"ถ้าพห็นไป ผมจะจัดที่นั่ง VIP ให้ซบ ..ฟรี"

ผมหูผึ่งทันทีที่ได้ยินคำว่า 'VIP' ที่ฟรี คึ้นๆว่าไอ้ปอนด์เคยพูดว่าที่นั่ง VIP ด้บนนี้แ่งโอกาสได้ยากมากกกก ยากกว่า VIP เป็นร้อยเท่า เห็นมันเล่าว่าเคยบนมาแล้วสิบวัดแ่งยังไม่เคยได้ ว่าแล้วก็ขอหยิบโทรศัพท์แบ็บ

(กูนึกว่ากูฝัน มึงโทรมามีใครร้าบเนีย)

"พรงนี้ไปปะ ที่เดิม"

(เฮีย มึงเนียนะชวนกูไปผับก่อน!! คึ้นพรงนี้กูมีนัดดริงก์ rooftop กับน้องเจนนีวะะ)

"มีคนหาที่นั่ง VIP ให้กูได้ และ ฟรี!"

(...)

"ไม่ไปก็ไม่เป็นไร กูจะได้บอกเค้า"

(ไปสิครับไอ้เฮีย!!! โต๊ะ VIP ที่ชาตินี้กูไม่คิดว่าจะได้!!! เดียวกูโทรไปบอกน้องเจนนีก่อนนะ เจอกันมึงงงง)

ไอ้ปอนด์วางสายอย่างรวดเร็ว ผมหันหน้าไปเตรียมจะตอบตกลง
เห็นไอ้เต็กเนธยืนยิ้มแป้น

"พรุ่งนี้พี่หឹងจะตริ๊งก์หรือจะนอนซบ"

"จริง ๆ ก็อยากไปนอน"

ผมตอบตามจริง แต่พอนึกไปถึงวันที่ไอ้เนธตกลงจนผมที่หลับอยู่
ต้องวิ่งไปอ้วกในห้องน้ำแล้วนั้น..

จริง ๆ การไปนั่งตริ๊งก์ดูมันแสดงเฉย ๆ ก็ดีเหมือนกัน

"แต่พรุ่งนี้ตั้งใจจะไปดูมึงเล่น กูไม่นอนก็ได้"

"น่ารำคาญมาก"

"นี่มึงชมกูหรือ?"

"ชมแมวสี่ขาซบ"

ไอ้เนธตอบพลางมองไปยังแมวสี่ขาที่ยังคงเดินตามมาตลอดเคลียที่
ขามันจนถึงหน้าขานมไข่มุกที่ผมยืนอยู่

เนี่ย มึงเปลี่ยนเรื่องอีกละนะ ไอ้เต็กนี่!

สรุปคือผมนัดกับไอ้ปอนด์และน้องเจนนี่อะไรของมันที่หน้าผับ ค็น
 นี้ยังมีเพื่อนสมัยเรียนขาประจำอีกสามคนที่อยากมาลองที่นั่ง VVIP ใน
 ตำนานด้วย ไอ้เนธให้เบอร์มันกับผมเอาไว้ พร้อมกำชับประมาณห้ารอบว่า
 ให้โทรหามันตอนถึงแล้ว

ไอ้ปอนด์บอกว่าโต๊ะ VVIP ของผับนี้มีเพียงโต๊ะเดียวเท่านั้น เป็นโต๊ะ
 พิเศษที่มีความส่วนตัวสูงเพราะอยู่บนชั้นลอย สามารถมองเห็นเวทีได้อย่าง
 ชัดเจน ต้องจองก่อนเป็นครึ่งปี และหากมีคนจองเยอะ จะใช้วิธีสุ่มเอา ถึง
 เงินมี แต่ก็ต้องฟังดวงด้วยส่วนหนึ่ง

"เนธ พวกกูถึงแล้ว"

ผมกรอกเสียงลงไปตามสาย

(โอเคซัป พิธีกรอยู่ตรงประตูทางเข้านะซัป เดี่ยวให้คนออกไปรับ
 ซัป)

นัดแนะกันเสร็จผมก็วางสาย ยืนรอไม่ถึงสองนาทีก็มีใครบางคนใน
 ชุดสูทสีเทาเดินตรงมาทางพวกผม

“สวัสดีครับ คุณหนึ่งหรือเปล่าครับ ผมกิตนะครับ มาในนามของ
 คุณเนธครับ”

ชายร่างโปร่ง ผิวขาว บุคลิกดี แต่สูงประมาณจุกผม แนะนำตัวเอง ด้วยท่าทางสุภาพ ก่อนจะเดินนำพวกผมมายังโต๊ะ VIP อย่างง่ายดาย ดู ท่าทางจะเป็นคนใหญ่คนโตของที่นี่

"ตอนนี้คุณเนธเธอดิตรุด่วน และฝากขอโทษที่ไม่ได้มาต้อนรับ ด้วยตัวเอง หากมีอะไรสามารถติดต่อตรงนี้ได้เลยนะครับ จะมีพนักงานมา ที่โต๊ะครับ"

เขาอธิบายเสร็จก็ขอตัวเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

"ไอ้เชี่ยหนึ่ง รุน้องมึงเส้นใหญ่มากนะรู้ปะ"

ไอ้ปอนด์พูดพลางเดินสำรวจบริเวณชั้นลอยที่ถูกตกแต่งไว้อย่าง เรียบหรู

"มึง..แต่กว่าไอนี้มันไม่ควรมาอยู่ตรงนี้ป่าววะ"

ไอ้ปอนด์พูดพลางพุ่งตัวไปยังเก้าอี้ที่ดูแตกต่างจากโซฟาเบาะหนัง ของร้าน

"หนึ่ง มึงมานี่หน่อย"

ผมเดินตามไปยังไอ้ปอนด์ที่ดูท่าทางตื่นเต้นมาก ๆ กับอะไรบางอย่าง

"มีอะไรวะ"

"มึงดูนี่"

ไอ้ปอนต์ยื่นการ์ดบางอย่างมาให้ดู โดยบนการ์ดมีชื่อผมซึ่งตัวใหญ่
มาก

'Dear P'หนึ่ง

Hope you like this massage chair. Pls enjoy my show

Nate'

(ถึง..พี่หนึ่ง หวังว่าพี่หนึ่งจะชอบเก้าอี้νωดตัวนี้นะครับ ขอให้สนุก
กับโชว์ของผมนะครับ...เนธ)

60

"ต้องเส้นใหญ่ขนาดไหนวะ ถึงเอาเก้าอี้νωดมาตั้งในพับให้มึงได้ ไอ้
เหี้ยเอี้ยยยย"

ผมพลิกดูการ์ดที่แนบมากับกระดาษบางอย่างที่เขียนว่า

'คู่มือการใช้'

โอโห ให้คู่มือการใช้กูมาขนาดนี้ ตกลงจะให้กูมานอนไข่ม้อยเนี่ย ไอ้
เด็กนี่หนิ!!!

เสียงกรี๊ดที่ดังขึ้นกระหึ่มร้านเป็นสัญญาณว่าวงของไอ้เด็กเนธกำลังขึ้นแสดงแล้วอย่างแน่นอน ผมที่พยายามถ่วงตาตื่นแม้ว่าไอ้เก๋อ้วนวดนี้จะชวนให้หลับทุก ๆ สองนาทีก็นอนหลับตาที่ไอ้เนธเตรียมไว้ให้ลงมาถึงคอ ปรับเบาะเอนขึ้นมาเล็กน้อยเพื่อให้เห็นภาพเวทีได้ชัด และตามที่คาด คนตัวใหญ่ด้านหลังกลองชุดกำลังมองมาทางผมเช่นกัน

ผมโบกมือให้มัน เจ้าตัวส่งยิ้มกว้างกลับมาให้ผมก่อนจะหันไปร่วนวากับกลองชุดตรงหน้าต่อ

"แคว้นนี้มีกลองผู้มีพระคุณของกูไม่ปิดหน้าปิดตา คนกรี๊ดกันไม่หยุดขนาดนี้เลยหรอวะ"

61

ไอ้ปอนด์ที่นั่งบนเบาะใกล้ ๆ เก้าอี้νωดของผมตะโกนขึ้นมาเนื่องจากตอนนี้เสียงดังมาก ผมหันไปมองคนที่ถูกกล่าวถึงบนเวที วันนี้ไอ้เด็กยักษ์มันรัดผมครึ่งหัวแบบลวก ๆ ใส่เสื้อแขนยาวสีเทา กางเกงวอร์มสีครีมธรรมดา

อืม ก็ดูตินะ ดูดีกว่าผมอีก.. เฮ้ย ไม่สิ! ผมต้องดูดีกว่าอยู่แล้ว

"กูว่าน้องมือกลองอะไรของมึงนี่หน้าคุ่น ๆ เหมือนกันนะ แต่ก็ยังไม่ออกว่าเหมือนใคร"

ฌมพยายามคิดตามไอ้ปอนด์ แต่สำหรับฌม ไอ้เนธไม่เหมือนใครที่
ผมรู้จักสักคน

ไม่นานนักเสียงทักทายแพนเพลงจากนักร้องนำเจ้าเก่าก็ดังขึ้นเรียก
เสียงกรีดจากทั่วร้านได้ไม่หยุดหย่อน วันนี้ผมตั้งใจว่าจะดื่มแค่แก้วเดียวตาม
มารยาท แต่ยังไม่ทันได้ดื่ม พนักงานของร้านท่าทางสุภาพก็เดินมาหาพวก
เราตอนที่การแสดงกำลังจะเริ่มขึ้นในไม่กี่วินาทีข้างหน้า

"นมอัลมอนด์อุ่นใส่ผงซินนามอนครึ่งช้อนชา ของคุณหนึ่งครับ"

ทั้งโตะหันมามองผมเป็นตาเดียวกัน

"เดี๋ยวนะครับ..ผมไม่ได้สั่งนะครับ"

62

"อ้อ คุณเนธเธอเป็นคนสั่งให้ครับ คุณเนธฝากบอกว่า..อะแฮ่ม..
ถ้าพื้หนันวน..นวน อ่า..sleepy อย่าฝืนนะซั้บ ภูิดโน้ทซั้บ"

พนักงานคนนั้นยิ้มให้ผม โคงตัวอย่างสุภาพก่อนจะเดินออกไป

ผมยังคงอึ้ง..อึ้งกับไอ้แก้วเก็บความร้อนที่บรรจุนมอัลมอนด์ที่อยู่
เกือบเต็มตรงหน้า และอึ้งมากกว่ากับสกิลการลอกเลียนสำเนียงของ
พนักงานคนเมื่อกี้ เหมือนไอ้เนธอย่างกับถอดแบบมา!

"VIP นี่เค้าดูแลกันดีขนาดนี้เลยหรอวะ"

เป็นไอ้ปอนด์ที่พูดขึ้น ผมมองไปยังโต๊ะวางเครื่องดื่มที่ตอนนี้เต็มไปด้วยแก้วกับแก้วนํ้าที่มาจากไหนก็ไม่รู้ตั้งเยอะแยะ

"มือกลองมึงให้กับแก้มพวกเรามาเยอะขนาดนี้ กูเอาไปถมบ่อปลาที่บ้านได้เลยนะเนี่ย ไอ้เหล่านั้แหละ ๆ นี่อีก บอกเป็นเทสเตอร์ให้ฟรี"

ถึงจะแค่เทสเตอร์ก็เถอะ ราคาก็คงจะแรงอยู่

"ไม่แดกก็คืนเค้าไป"

ไอ้ปอนด์ส่ายหน้าอย่างแรงก่อนจะเทเหล้าแจกเพื่อนคนอื่นอย่างตื่นเต้น

"มึงเอาหน่อยมะ"

ผมมองแก้วเหล้าในมือไอ้ปอนด์สลับกับบนม้วนในแก้วเก็บความรู้สึก

"วันนี้ขอผ่านดีกว่า กูตั้งใจมาดูมันแสดง เดี่ยวแดกเหล้าละหมอบ"

ผมคว้าแก้วนมขึ้นมาจิบทีละน้อย จิบแรกนี่ถึงกับต้องว้าว มันจะไปบังเอิญไปมัยถ้าบอกว่าไอ้มนี่รสชาติเหมือนที่ม้าชอบทำให้กินก่อนนอนซะมั้ง

หรือไม่นั้นม้าก็อาจจะไปหาสูตรจากเน็ตมาล่อมั้ง

เนื่องจากวันนี้ผมค่อย ๆ ละเลียดจิบนมอุ่นที่ละน้อยพลางจ้องมองไปยังเวทಿಯ่างไม่ละสายตา เสียงบีทกลองหนัก ๆ ของไอ้เนธจึงไม่สามารถทำอะไรกระเพาะอาหารของผมได้เลยแม้แต่นิดเดียว

ผมมองไอ้เนธที่ตั้งใจเล่นกลองพร้อมรอยยิ้มกว้างบนหน้า ต้องยอมรับว่าจังหวะการเคลื่อนไหวของมันเป็นเสน่ห์ในทุกท่วงท่าจริง ๆ จะว่าไปผมก็เคยเรียนกลองชุดอยู่สักพักตอนมัธยมเพราะคิดว่าเล่นแล้วคงเท่ดี แต่สุดท้ายก็หยุดไปเพราะขี้เกียจตื่นไปเรียนที่สถาบันตอนช่วงเช้า

และวันนี้ไอ้เนธก็มันได้พิสูจน์แล้วว่า คนเล่นกลองชุดเม่งเท่จริงวะ!

แต่ตอนนี้สิ่งที่ผมคิดคือ ใครก็ได้บอกมันหยุดยิ้มกว้างโชว์ฟันขาวแบบนั้นสักทีเหอะ! ดู ๆ ไปก็น่าห่มนั้สั้ชะมัด ลูกค้าผู้หญิงกรี๊ดจนปอดพื้บกั้หนตดั้แล้วมั้

นั่น! พุดยังไม่ทันขาดคำ มันส่งยิ้มมาให้ผมอีกแล้ว

ผมที่เพิ่งได้สติรีบชูแก้วนมขึ้นระดับหัว ก่อนจะขยับปากเป็นคำว่า 'Thank you' ซ้ำ ๆ

ไอ้เด็กยักษ์ที่เหวอไปนิดหน่อยค่อย ๆ พยักหน้าหนึ่งครั้ง ริมฝีปากบางขยับเป็นคำว่า 'You're welcome' ก่อนจะหันไปสนใจกลองชุดตรงหน้าต่อเนื่องจากใกล้จะเข้าท่อนรวักกลองในไม่ช้า

ผมในชุดเสื้อเชิ้ตสีเทาปลดกระดุมสามเม็ดเนื่องจากนอนทำให้
อุณหภูมิร่างกายสูงขึ้น นั่งให้เก้าอี้นวดทำหน้าที่ของมันอย่างสบายใจ เสียง
ปรบมือดังขึ้นเมื่อการแสดงจบลง

พิธีกรรีบปรี๋เข้าไปพูดคุยกับวงดนตรีเหมือนทุกครั้งตามเสียง
เรียกร้องของแฟน ๆ พร้อมโผยกกระดาซสองสามใบในมือ ส่วนผมไม่ได้ตั้งใจ
ฟังเท่าไร เพราะกำลังพยายามโฟกัสกับการทดเปลี่ยนโหมดการนวดของ
เก้าอี้อยู่

"คำถามนี้ พี่ว่าเนธต้องตอบแล้วละครับ มีแฟนเพลงเรียกร้องมาทุก
ครั้งที่เราเล่นเลย"

65

พอผมได้ยินคำว่าเนธจากปากพิธีกรปุ๊บ ผมก็ละลายตาจากเก้าอี้นวด
ไปยังบริเวณเวทีทันที ไอ้เนธยืนล้วงกระเป๋ากางเกงด้วยท่าทางสบาย ๆ
หันหน้าไปทางพิธีกรที่เขยิบมายืนข้างตัวเอง

"เนธ..มีแฟนรึยังครับ"

"ยังครับ"

"กรี๊ดดดดดดดดด"

ไม่ได้นอนก็ว่าแยะ แถมหุยังจะหนวกกลับบ้านอีก ซวยจริงวะไอ้หนึ่ง!

"แล้วเนรมิตคนที่ชอบแล้วรียังครับ"

"มีครับ" ไอ้เด็กยักษ์ทำท่าเงินเล็กน้อย ใช้มือผมที่ร่วงลงมาปิดข้าง
แก้มทักหูไว้เรียกเสียงกรีดได้อีกสิบระลอก

"โอ้โหหห สาว ๆ ออกหักกันเป็นแถบ แล้ววันนี้เค้ามาดูด้วยมั๊ย
ครับเนี่ย"

ไอ้เนรหยุกคิดแป๊บนึงก่อนจะตอบคำตอบที่ทำเอาเสียงกรีดดังขึ้น
กว่าเดิมอีก

"มาครับ"

"กรีดดดดดดดดด"

"โอ้ให้ สาว ๆ อิจฉาตาร้อนกันหมดแล้วเนี่ย"

พิธีการทำท่าพัดหน้าตัวเองเป็นท่าทางประกอบ ไอ้เนรยัมเงิน เอามือ
ล้วงกระเป๋าอย่างเดิม มีขำเลื่องมองมาทางผมบ้างประปราย ผมเลยต้องยิ้ม
ให้กลับไป เพราะเดี๋ยวมันจะหาว่าไม่ตั้งใจมาดูมันจริง

"บอกหน่อยได้มั๊ยครับว่าคน ๆ นั้นหน้าตาเป็นยังไง"

"เขาน่ารัก วันนี้..เขาใส่เสื้อสีเทาครับ"

“ไอ้เด็กยักษ์พูดจบปุ๊บก็หันมาจ้องหน้าผมนิ่ง

ว่าแล้ว กูว่าแล้ว!!!

ผมตบเขาดังฉลาดในจังหวะที่มองเห็นคุณกิตในชุดสูทสีเทาเย็น
กอดอกอยู่ข้างเวทีพอดี

กลางสังหรณ์ของผมไม่เคยผิด ไอ้เนธกับคนที่ซื่อกิตต้องมีซั่มดิงกัน
ซัวร์ ไม่นั่นพวกผมคงไม่ได้ไต่ะ VVIP มาอย่างง่ายดายแน่ ๆ

“ไอ้เสือเนธมันร้ายว่ะ ชอบคนแก่กว่าซะด้วย!

“กูว่าแล้ว!” อยู่ ๆ ไอ้ปอนด์โพล่งออกมา

“ใช่ปะ ชัดเจนขนาดนี้ ถ้าใครไม่รู้แม่งโง่ซิบหายละ”

ไอ้ปอนด์ขมวดคิ้วน้อย ๆ ก่อนจะเอ่ยปากถามขึ้น

“เดี่ยวก่อนนะไอ้หนึ่ง มึงคิดว่าอะไร”

“ก็นั่นไง คนเสือเทา คุณกิตที่มาต้อนรับเราไง แม่งมีซั่มดิงกันซัวร์ ไม่นั่น
ไม่มาช่วยต้อนรับพวกเราหรอก แล้วไหนจะไต่ะ VVIP นี่อีก!”

“ไอ้หนึ่ง..”

"อะไร"

"วันนี้มีงใส่เสื้อสีเทา"

"เออ ตัวอื่นซักอยู่"

ไอ้ปอนด์ถอนหายใจดังเฮือก ก่อนจะหันไปจัดการเหล้าในแก้วต่อ
โดยพ่นอะไรพิมพ์ จับใจได้ประมาณว่า 'เรียนเก่งซะเปล่า ไม่น่าโง่เลย'

เฮ้อ อยู่ ๆ ก็ด่ากูเฉย!

เอาเถอะ ยังลองปรับแก้อันวดไม่ครบทุกฟังก์ชันเลย ลองต่อดีกว่า
เนรมันเล่นเสร็จแล้วผมก็งีบอย่างสบายใจได้แล้วสินะ

68

ผมพักสายตาไปได้สักพักก็รู้สึกเหมือนตัวเองลืมนะอะไรไปบางอย่าง

ลืมนกของฟรี...ที่ราคาแพง

"เออ ไอ้ปอนด์ เก็บเหล้าฟรีไว้ให้กูแก้วนึงนะ เดี่ยวแดกก่อนกลับ จี๊
เกียจอ้วกที่นี่"

"จะเก็บไว้อ้วกที่คอนโดกูว่าจั้น?"

"ไม่อะ คินนี่กูกลับบ้าน"

ผมมองไปยังเจนนีที่นั่งคลอเคลียกับไอ้ปอนด์ไม่ห่าง ไม่อยาก
ขัดขวางความสุขเพื่อนในคืนนี้

"มึงจะกลับแท็กซี่หรือ"

"เออ"

"ให้ผมขับไปส่งพิงhiniที่บ้านนะขับ"

ไอ้เด็กเนรที่ไม่รู้มาตั้งแต่เมื่อไหร่พูดจบก็กล่าวทักทายทุกคนตาม
มารยาทแล้วจึงเดินมาคุกเข่าใกล้ ๆ ผม น้องมันจ้องหน้าผมนิ่ง สองมือถูก
เลื่อนขึ้นมาติดกระดูกเสื้อที่แหวกออกเข้าด้วยกันจนถึงเม็ดบนสุด

69

"อากาศเริ่มเย็นแล้วขับ เดี๋ยวพิงhiniจาไม่สบายนะขับ"

"เออขอบใจมึง"

ผมดีใจลืมนั่นเบา ๆ เป็นการขอบคุณก่อนจะชวนให้นั่งร่วมวงด้วยกัน ไอ้เนร
นั่งลงอย่างว่าง่าย ไม่นานนักชายในชุดสูทสีเทาาก็เดินตามมาเรียกไอ้เนรออก
ไปคุยอะไรบางอย่างที่ด้านนอก

เนี่ย เซนส์ผมถูกจริงๆด้วย กระซิบกันหน้าชิดเลยน้ำา

ไม่กี่นาทีต่อมาไอ้เด็กยักษ์ก็เดินเข้ามาพร้อมบางอย่างในมือ

"ถ้าพิหรั้นอยากกลับบ้านแล้ว โทรบอกผมนะขับ ผมจะขับรถไปส่ง"

"ไอ้เนรมิง ไม่ใช่ไร ภูนั่งแท็กซี่ได้สบาย ๆ วันนี้ภูไม่ได้ดริงก์เลย"

"ไม่ได้ขับ ผมชวนพิหรั้นมา ผมก็จะพาพิไปส่งที่บ้าน"

"ปกติโต๊ะ VVIP ที่นี่ แเค้ดูแลกันดีขนาดนี้เลยหรอวะน้อง"

ไอ้ปอนด้อดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ ไอ้เด็กเนรยี้มออกมาเล็กน้อย
ก่อนจะตอบออกมาด้วยสำเนียงแปลกเหมือนเดิม

"ก็แล้วแต่คนขับ...คนที่พิเศษ ก็จะถูกดูแลเป็นพิเศษขับ"

ในขณะที่ผมกำลังจะปฏิเสธอีกรอบ สายตาก็เหลือบไปเห็นกุญแจรถ
ในมือมัน

ไอ้เหี้ยยย นั่น..นั่นลัมโบร์กินีเลยนะไวย์ยย! เป็นบุญตูดไอ้หนึ่งซิบ
หายยย!!

"ไอ้เนธ ถูกลัมกับมิงละกัน! รีบกวนด้วยนะ"

ผมรีบเปลี่ยนเป็นตอบรับในทันที ไอ้เนธพยักหน้าก่อนจะขอตัวเดิน
ออกไปคุยงานกับคนในวงต่อ โดยไม่ลืมที่จะทำท่ายกมือขึ้นมาโทรศัพท์ทั้ง
ท้ายให้ผมกันลัม

คืนนี้จะได้ลองนั่งลัมโบร์กินีของจริงแล้ว ต้องฉลองกันหน่อย

"ไอ้หนึ่ง ไอ้เหี้ย นัน แก้วกูไว้ยยย!!!"

ตอนที่ 5

"ฮาโหลลลววว ไอ้เนธ กลับบ้านกันน"

(โอเค พิหังนรอผมห้านาทีนะ)

กรีก

เมื่อเห็นว่าผมไม่พูดอะไรต่อไอ้เนธก็ตัดสายไป ผมรู้สึกมินหัวเลย
นอนเปื่อยให้แก่อื่นวดทำหน้าที่ของมันมาได้ประมาณสิบห้านาทีแล้ว

ไม่น่าเลยไอ้หนึ่ง ไม่น่าหลวมตัวซัดไปตั้งสามสี่แก้วเพราะพ่ายแพ้แก่
คำว่า 'ของแพง' แท้ๆ

"มึงไหวแน่นะ"

ผมไม่ได้ตอบอะไรไอ้ปอนด์ แค่มือกมือทำท่าโอเคกลับไปให้มันโดยที่
ยังนั่งหลับตาตีมด้ากับความฟินจากแก่อื่นวดที่กำลังนวดต้นขาให้ผมอยู่

"มา เดี่ยวพวกกูช่วยพามันไปส่งที่รถ"

"ม่ายเป็นรายขับ เดี่ยวผมอุ้มพิหังนไปขึ้นรถเอง"

เหมือนมีใครพูดอะไรซ้ำ ๆ รถ ๆ อยู่ใกล้ ๆ หูแอะ เสียงดนตรีดังยิ่ง
ทำให้ฟังไม่ถนัดเลย และยังไม่ทันที่ผมจะได้ตั้งตัว จู่ ๆ ก็รู้สึกถึงร่างตัวเองที่
ลอยหวิวขึ้นจากพื้นอย่างรวดเร็ว หรือว่าจะเป็น..

ฟังก์ชันใหม่ของเก้าอี้νωดนี้มันสุดยอดจริงไว้ยยย!

"อยู่หนึ่ง ๆ นะครับ"

ว้อทททท เก้าอี้νωดรุ่นนี้พูดได้ด้วย ล้าเกินไปแล้ว

ผมพยายามอยู่หนึ่ง ๆ ตามคำสั่งของเก้าอี้νωดอันแสนชาญฉลาด

เหมือนจริงมาก ๆ ร่างกายของผมเหมือนกำลังเคลื่อนที่อยู่จริง ๆ
เลย

ผมค่อย ๆ ลืมตาขึ้นเพราะอยากดูหน้าจอต้อนรับที่เก้าอี้νωดอยู่ในโหมด
อะไร มันถึงได้เจ๋งขนาดนี้ แต่ภาพตรงหน้าก็ทำให้ผมถึงกับต้องเบิกตาดี ๆ
ให้กว้างที่สุดในชีวิตด้วยความตกใจ

ทำไมภาพตรงหน้าผมถึงเป็นสัณกรรมของใครบางคนที่มีเส้นผมสี
ทองคลอเคลียไปตามแรงขยับได้วะ?

ผมค่อย ๆ ยกมือขึ้นมาขยี้ตาแรง ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ตา
ฝาด

"พื้หิ้งนั อย่าขยับ เดี่ยวตกขั้บ"

จู่ ๆ การเคลื่อนไหวกุอย่างก็หยุดนั้ก่อนที่ร่างของนมจะลอยหวิว
ขึ้นไปในอากาศประมาณสองวินาทีก่อนจะตกกลับลงมาสู่สิ่งที่คาดว่าเป็้น
อ้อมแขนของไอ้เด็กเนร

"Good boy"

ไอ้เด็กเนรพื้มพ้ออะไรบางอย่าง กระขั้บแขนให้โอบรอบลำตัวของ
นมให้แน่นขึ้นก่อนจะเริ่มออกเดินอีกครั้้ง

เดี๋ยวนะ มันมีบางอย่างที่ไม่ถูกต้อง..

"เฮ้ยยยยย!!!!"

"อย่า move ขั้บ เดี่ยวตกนะขั้บ!"

นมพยายามจะดิ้นทันทึที่รู้สึกตัวว่ากำลังโดนไอ้เนรอุ้มอยู่ในท่า
เจ้าสาวกลางผั้บท่ามกลางสายตาประชาชีที่ยืนรุมถ่ายคลิปประดัจนมเป็้นคน
ดังในวงการบันเทิง

แบบนี้มันไม่ถูกต้องแล้วว้ยยย!

"ไอ้เนรปล่อยเลย กูเดินเองได้ว้ย"

ยังอีก ยังไม่ปล่อย แถมยังเร่งฝีเท้าอีก!

ผมจ้องหน้าของไอ้เนธจนเจ้าตัวหันหน้ามามองกันโดยที่สองขายาว
ยังเดินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ

"พินั่น sleep ผมไม่อยากปลุกขับ"

"แต่ตอนนี้กูตื่นแล้วไง ปล่อย ๆ ๆ"

แม้จะยังมีอยู่บ้าง แต่แค่คิดภาพตัวเองกำลังโดนเด็กยักษ์อุ้มอยู่
กลางผับแม่งก็ตาสว่างขึ้นมาทันที ไอ้เนธเดินต่ออีกประมาณสิบก้าวก็ยอม
ปล่อยผมลงแต่โดยดี ว่าจะประท้วงโดยการตื่นมาก ๆ ก็กลัวตกแอ้งลงไป
หลังหักก่อนวัยอันควร ก็ไอ้เด็กนี่เล่นสูงเกือบสองเมตรนี่หว่า

ในที่สุดสองเท้าของผมก็ได้แตะพื้นแบบนุ่มนวล เงยหน้าขึ้นมาอีกที
ก็เห็นเป็นภาพประตูข้างของรถลัมโบร์กินีเปิดประทุนสีบรอนซ์เงินซะแล้ว ไอ้
เนธปล่อยผมลงเสร็จก็จัดการเปิดประตुरถให้ผมขึ้นไป ผมรีบขึ้นรถอย่างรวดเร็ว
เพราะอายสายตาประชาชนที่ยังคงจับจ้องมาที่ตัวเองอย่างสนใจ

แต่ถามว่าขึ้นรถแล้วช่วยมั๊ย...ช่วยก็เหี้ยละ รถแม่งเปิดประทุนไอ้สัส!

พอปิดประตูฝั่งคนขับเสร็จปั๊บไอ้เนธก็ออกรถอย่างรวดเร็ว โดยทิ้ง
ชายชุดสูทเทาที่ยืนท่าทางสำรวมอยู่ข้างรถไว้เบื้องหลัง

"เฮ้ย แล้วแฟนมึงไม่มาด้วยหรอวะ"

จะไม่ตอบก็ไม่แปลก เสียงลมกระทบหูดังมาก มันคงไม่ได้ยิน

"What? ใครไม่มา?"

อ้าว มันได้ยินเว้ยเฮ้ย แต่คงได้ยินไม่ถนัด

"แฟนอะ!! ..คนรัก!!..your boyfriend!! That cute guy in gray!!"

ลองตะโกนรัว ๆ ทุกภาษาดูซิ ยังไงแม่งก็คงได้ยินสักคำแหละวะ

"He is here!" (เขาก็อยู่ตรงนี่ไง)

ไม่นานนักไอ้เนธมันก็กระตุกมูมปากหนึ่งครั้งก่อนจะตอบเสียงดังฟัง
ชัด

มาฮงมา Here อะไร เมื่อก็ยังเห็นผู้ชายคนนั้นยืนทำหน้าที่เจียมเจียม
อยู่ข้างประตูคนขับอยู่เลย

เออ เอาเถอะ ตอนนี้พูดกันไปยังไงก็คงไม่รู้เรื่อง แม่งเหมือนอยู่กันคน
ละคลื่นความถี่ ผมตัดสินใจยอมนั่งสงบปากสงบคำแต่โดยดี รับลมเย็นไว้
มลพิษบนทางด่วนช่วงห้าทุ่มครึ่งไปเจียบ ๆ การมีลมเย็น ๆ มาปะทะหน้านี้
มันสบายจัง คิดปั๊บก็รู้สึกง่วงอีกแล้วสิ

ผมค่อย ๆ หลับตาลงช้า ๆ รู้สึกได้ถึงสัมผัสเบาบางคลอเคลียข้าง ๆ
แถมก่อนที่สติผมจะดับวูบไป

แรงสะกิดที่ไหล่ทำให้ผมตื่นขึ้นมาในรถที่เปิดแอร์เย็นฉ่ำ วิทูย์เปิด
เพลงแจ๊สโรแมนติก ส่วนหลังคารถถูกปิดลงมาเหมือนหนังคนละม้วน

ผมขยี้ตาเล็กน้อยก่อนจะพบว่านี่คือหน้าบ้านของตัวเอง

คนข้างตัวปลดเข็มขัดนิรภัย จัดแจงดับเครื่องยนต์ ก่อนจะเปิด
ประตูออกไปโดยไม่พูดอะไรเลย ไม่กี่วินาทีต่อมาประตูฝั่งผมก็ถูกเปิดออก

"พื้หิ้งนเดินไหวหมายขับ..มาขับ ผมช่วย"

ไอ้เนรทำท่าจะอุ้มผมอีกรอบ ผมเลยต้องรีบห้ามเอาไว้ ค่อย ๆ ยัน
ตัวลุกขึ้น หลังจากจับมาตลอดทางผมก็รู้สึกสดชื่นขึ้นมานิดหน่อย

"ขอบคุณมากนะมึง ที่หาที่ VVIP ให้ แล้วยังขับรถมาส่งกูที่บ้านอีก"

ผมตบไหล่เด็กยักษ์ดังปู้ ๆ แสงไฟสลัวหน้าบ้านทำให้เห็นรอยยิ้ม
กว้างของคนตรงหน้าชัดเจน ฟันเม่งขาวจนแทบจะเรืองแสงออกมา

"ไม่เป็นไรยัย ขับมยินดีมากขับ"

"อยากเข้ามาเติมน้ำเต็กท่าก่อนกลับมัย"

ไอ้เนธไม่ตอบ ผมก็เพิ่งนึกได้ว่าคนที่พูดไทยไม่คล่องอย่างมันอาจจะไม่เข้าใจ

เออ พูดภาษาอังกฤษก็ได้วะ

"Wanna come inside?" (อยากเข้ามาข้างในก่อนมั๊ย)

ไอ้เนธดูอึ้งไปเล็กน้อย จนผมต้องกลับมาคิดใหม่ว่านี่กูพูดอะไรผิดไปรีเปลาอะ อะ ถามใหม่ก็ได้วะ

"กินน้ำมั๊ย"

"น้ำอะไรซัป!"

78

ไอ้เนธทำตาโต จนผมงงอีกรอบเลยได้แต่ปัดมือไปมาประมาณว่าเออช่างแม่งเหอะ ก่อนจะหมุนตัวมาไขประตูบ้าน

"จิ้นเจอกันวันจันทร์ก็แล้วกัน"

พูดเสร็จผมก็ล้วงกุญแจบ้านในกระเป๋ากางเกง และพบว่า...ไอ้ซิบหาย วันนี้ไม่ได้พกกุญแจบ้านมา! และวันนี้ก็ไม่มีใครอยู่บ้านซะด้วย

แม่งโคตรชวย!

เสาร์อาทิตย์นี้ปักกับม้าไปดูงานที่ต่างประเทศ ส่วนเฮียสองไปฝึกงานเป็นเกษตรกรฝึกหัดอยู่ที่สวนผลไม้ของมะพร้าว ผมถอนหายใจดังเฮือก จนไอ้เนรที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิมหรีตาเป็นเชิงถามว่าเกิดอะไรขึ้น

"มึง"

"ไอ้เนรไม่ได้ตอบแต่ตั้งใจฟังผมอย่างใจจดใจจ่อ

"คือนี่กูขอไปค้างบ้านมึงได้ปะ ไม่มีคนอยู่บ้านเลย กูลืมเอากุญแจบ้านมาวะ"

บางทีผมก็สงสัยนะว่า เวลาคนที่ไม่ค่อยมีเพื่อน โดนเพื่อนขอไปค้างที่บ้าน

มันจะต้องตื่นเต้นขนาดเปิดเพลง EDM แล้วเต้นไม่หยุดตลอดทางเลยหรอวะ!

"กูขอละ เอาหลังคาลงเหอะมึง! เดี่ยวตำรวจก็เรียกหรอก เต็นอย่างกับคนเมายา!!"

"เชิญครับ"

ผมที่กึ่งหลับกึ่งตื่นเดินตามไอ้เนธลงจากรถมาด้วยความงุนงง เมื่อได้เห็นมันกดลิฟต์ชั้นบนสุดเลย เผลอแป็บเดียวผมก็กำลังยืนอยู่หน้าห้องมันซึ่งอยู่ในคอนโดหรูย่านใจกลางเมืองแห่งหนึ่ง

ไอ้เด็กยักษ์ผู้มีพระคุณเป็นล้นพ้นในคำคินนี่ผายมือให้ผมเดินนำเข้าไปในห้องมืด ๆ ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินตามเข้ามา แสงไฟนำทางอัตโนมัติสว่างขึ้นเมื่อผมขยับขาไปโดนเซนเซอร์

ว้อทททท นี่ไอ้เนธมันพาผมมาโรงแรมห้าดาวรีเพลอะเนีย!

แสงไฟทางทำให้พอจะเห็นว่าภายในห้องถูกตกแต่งด้วยโทนสีดำแซมด้วยขาวทั้งหมด ดูเข้ากันดีกับเฟอร์นิเจอร์โทนสีดำที่วางอยู่

80

เรียบหรรษดูผู้ดีเหมือนในคลิปรีวิวเพนท์เฮ้าท์ในยูทูบที่ไอ้เป้เคยเอาไว้ดูเลยแฮะ

ไอ้เนธปล่อยให้ผมยืนงออยู่กลางห้องก่อนจะเดินไปเปิดสวิตช์ไฟดวงใหญ่ทำให้ผมถึงกับอ้าปากค้างกว่าเดิม

แม่งนี่ไม่ใช่บ้านคนปกติแล้ว มันบ้านเศรษฐีไว้อยย!

"ไปอาบน้ำกันซัปปิหนึ่ง"

ผมเดินตามไอ้เนธไปอย่างระแວดระวัง โคตรกลัวเล็บนิ้วตีนที่ตัวเอง
ตัดไว้วลวก ๆ จะแผลงไปเกี่ยวพรมขนแกะบนพื้นหลุดติดมาซิบหาย

"ทำตามสบายนะจ้บ บ้านผมก็เหมือนบ้านพิ"

เหมือนก็เหี้ยละ

บ้านผมนี่ผนังห้องสีครีมตัดด้วยวอลเปเปอร์ลายเถาวัลย์ ซึ่งก็รู้ว่า
มันเข้ากันตรงไหน นี่ยังไม่รวมผ้าปูเตียงรูปซูปเปอร์ฮีโร่สีฟ้าในห้องนอนผม
เลยนะ..นี่มันคนละขงชั้นชัดๆ!!

ไอ้เนธหยุดเดินแล้วยืมให้ผมหนึ่งที ก่อนจะเปิดประตูตรงหน้าต่างที่คาด
ว่าเป็นห้องนอนของมันออกมา

"เฮ้ย!"

ผมถึงกับอุทานออกมาเมื่อเห็นภายในของห้องนอนมัน

"มึงมีบ่อปลากลางห้องนอน!!"

"จ้บ ผมชอบนอนดูปลา"

ผมมองไปยังบ่อปลาขนาดใหญ่กลางห้องที่มีกระจกใสกั้นอยู่ สายตา
ปราดเปริวค้อย ๆ โฟกัสไปยังสิ่งน่าอัศจรรย์อีกอย่างข้าง ๆ กัน

"แล้วอ่าจากุซึนั่น..."

"ผมชอบแช่น้ำตอนนั่งอ่านหนังสือ"

"ทำไมไม่แช่ในห้องน้ำ" นี่มันกลางห้องนอนนะโว้ย

"เปลี่ยนบรรยากาศบ้าง แต่ว่า..ในห้องน้ำก็มีนะขับ"

นั่น กูไม่น่าถามเลยยย

อยู่ ๆ ไอ้เนรส่งสายตามาประมาณว่าให้ผมเดินตามมันไป เจ้าตัว
หยุดอยู่หน้าบานประตูสีดำล้วนที่อีกฝั่งของห้อง ผมเดินตามไปอย่างว่าง่าย
พร้อมต่อมเสือกที่พร้อมทำงานในทุกขณะจิต

82

เมื่อประตูถูกเปิดออก และเซนเซอร์อัตโนมัติเปิดไฟทุกดวงในห้อง
ภายหลังบานประตูสีดำขึ้นพร้อมกัน

ตอนนั้นเองที่ผมก็พบว่าผมกำลังยืนอยู่ใน walk-in closet ที่ดูยังไง
ก็คล้ายโชว์รูมร้านแบรนด์หรูตามห้างดังกลางเมืองมากกว่าตู้เสื้อผ้าใน
คอนโด!

"ของพี่หิ้งขับ"

ไอ้เนธีรีบเดินปรีไปยังมุมในสุดของตู้เสื้อผ้า ชุดนอนซาตินแขนยาวสีขาวกับกางเกงนอนผ้าแบบเดียวกันถูกยื่นมาให้ผมในขณะที่ผมกำลังยืนนับจำนวนนาฬิกาข้อมือในตู้โชว์อยู่อย่างตื่นตาตื่นใจ

ผมรับมาว่าอย่างว่าง่าย กะคร่าว ๆ ด้วยสายตาแล้วชุดนอนน่าจะหลวมนิดหน่อย ผมกล่าวขอบคุณก่อนจะลองหมุนชุดในไม้แขวนดูไปมาในขณะที่เดินกลับเข้ามายังห้องนอน

มีปกเลขหนึ่งที่ตรงหน้าอกซะด้วย โคตรเท

"เหมือนรู้ว่าจะมาค้ำเงาะ เสื้อก็มีชื่อกูซะด้วย" ผมแซวเล่น แต่ไอ้เนธีไม่ได้ตอบอะไรแค่ยิ้มมุมปาก

"นี่ถ้ากูเป็นแฟนมึงนะ ปลื้มตายहां"

"พื้ห็น..อยากเป็นแฟนผมมั๊ยจ้บ"

"ถ้ากูเป็นผู้หญิงนะ กูจะขอมีงแต่งงานตอนนี้เลย ดูแลดีซิบหาย" ผมหัวเราะร่าให้กับท่าทางตกใจจนโอเวอร์ของเด็กยักษ์ตรงหน้าก่อนจะพูดต่อพลางหาवอดไปหนึ่งที

"งั้นเดี๋ยวกูขอไปอาบน้ำก่อนนะ ง่วงอีกละ"

ผมขอตัวไปอาบน้ำโดยมีไอน์เอนำทางไปยังห้องน้ำและแนะนำอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ดูล้ำสมัยเหมือนมาจากโลกอนาคต และไม่ถึงห้านาทีผมก็อาบน้ำเสร็จ จริง ๆ ควรเสร็จตั้งแต่นาทีแรก ถ้าไม่มีวุ่นพาดพันกับเครื่องจ่ายสบู่แบบอัตโนมัติซะก่อน

ผมเปิดประตูออกมาด้วยความพร้อมนอนเต็มที่ สัมผัสไปเลยว่าจะให้ผมนอนตรงไหน ในขณะที่กำลังจะอำปากถามก็ต้องชะงักจนหน้าเกือบหงาย

ไอ้ซิบหาย..นั่นคือหุ่นเด็กปีหนึ่งจริงๆหรอวะ!

จากมุมที่ผมอยู่ ไอน์เอนกำลังยืนหันข้าง ถอดเสื้อแขนยาวออกจากหัวกางเกงเอาตำแหน่งเห็นวีไลน์โคตรชัดตอนมันเอี้ยวตัวเล็กน้อย

82

"เชรตดต!! ไอน์เอน ไลน์กล้ามมึงโคตรสวยเลยวะ"

อิจฉา บอกเลยว่าอิจฉามาก!

ไอน์เอนที่ตอนนี้เปลือยท่อนบนเรียบริ้วแล้วค่อย ๆ เดินมาใกล้ผม ๆ

"ขอบคุณครับ"

"มึง ๆ ดูให้ดูหน่อยดิ ว่ากูควรออกกำลังกายยังไงดีให้มีกล้ามเนื้อ
แล้วกีวีไลน์แบบมึง เล่นมาเป็นปีแล้วได้แค่นี้เอง"

พูดจบผมก็รีบปลดกระดุมแล้วแหวกเสื้อออกทันที โชว์ซิกแพคน้อย ๆ ที่ได้จากการไปฟิตเนสในหมู่บ้านอาทิตย์ละสามครั้งในตอนเย็นหลังเลิกเรียน

ไม่รู้ว่าคุณอนชิกแพคของผมมันกระแทกลูกตาไ้ได้กี่ตรงหน้าหรือยังงั้นมันถึงได้รับลูกสี่ลูกจนเอามือมาปิดหน้าอย่างรวดเร็ว

"อ้าว ปิดหน้าทำไม อายแทนกูหรือที่เล่นตั้งนานแต่ได้มาแค่นี้"

เฮ้! หรือกูควรอายวะ เล่นกล้ำยังงี้ให้เหมือนไม่เล่น ไม่เหมือนเสียสองที่แค่หยิบจอบมาขุดดินไม่กี่วันซิกแพคแม่งก็ขึ้นละ

"พ..พห็น..ผมขอไปอาบน้ำแพพหนึ่งนะจ้บ เดี่ยวผมมา"

พูดยังไม่ทันจบไอ้เนธก็รีบเดินหายเข้าไปห้องน้ำไปเลย

ผมก้มดูซิกแพคตัวเองอย่างงง ๆ ก็พอไหวอยู่นะ แต่ทำไมน้องมันถึงได้ทำท่าเหมือนอายแทนขนาดนั้นวะ หูแดงคอแดงไปหมดแล้ว

ด้วยความที่วันนี้ผมเป็นแขก เลยพยายามถ่วงตาให้นานที่สุดเพื่อจะรอถามไอ้เนธว่าผมนอนตรงไหนได้บ้าง ตอนนี้อยู่มานอนหาเล่นมือถืออยู่ที่โซฟาตรงมุมห้อง

อาบนํ้านานจังวะ ครึ่งชั่วโมงแล้วยังไม่ออกมาอีก ผมเลยถือวิสาสะ
เดินไปเคาะประตูห้องน้ำเพื่อถามว่าจะให้ผมนอนตรงไหน

ก็อก..

แอ๊ดดด

ผมเคาะไปได้ทีเดียว ประตูห้องน้ำก็ถูกเปิดออกพร้อมร่างยักษ์ใน
กางเกงบ็อกเซอร์ด้วยเดียว

"เฮ้ย มึงนอนชุดนี้จริงดิ"

"จับ..พะ พื้หิ้งน!!! ทำไมสะ..ใส่เสื้อแบบนี้ล่ะจับ!!"

86

ผมก้มมองดูเสื้อนอนตัวเองที่ติดกระดุมหน้าอยู่แค่สองเม็ดล่าง เป็น
ผลให้เสื้อแหวกออกและตกมาที่ไหล่

"เออ ส้มติดกระดุมวะ..มึง กูนอนตรงไหนได้บ้าง"

ผมติดกระดุมไม่หมดจริงด้วยแฮะ สงสัยตอนนั้นมัวแต่คิดว่าตรงไหน
นอนได้บ้างแล้วก็เดินไปล้มตัวลงบนโซฟาเฉยเลย

"พื้หิ้งนอนบนเตียงได้เลยจับ เดี่ยวผมจะไปนอนอีกห้องเอง"

"เฮ้ยยย ไม่เอาาา นอนด้วยกันดิวะ ประหยัดไฟหน่อย!"

ไอ้เนิร์ดเหมือนลิงเล คงหน้าแดงหูแดงเพราะกำลังคิดหนัก ก่อนจะพูดประโยคที่ทำให้ผมเถียงไม่ออก

"มันไม่เหมาะสมซัป.."

อืม ก็จริง เดี่ยวแฟนมันรู้เข้าจะไม่ดีสินะ

"งั้นผมไปก่อนนะซัป Good Night ซัปพี่หรีน"

พูดจบไอ้เนิร์ดก็เดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้ผมยืนงออยู่ในห้องนอนสุดหรูของมันกับปลาการ์ปสีขาวดำอีกห้าตัวในบ่อ..

งั้นผมไม่เกรงใจแล้วนะ คินนี่ขอใช้ชีวิตสุดหรูให้เต็มที่หน่อยก็แล้ว

ตอนที่ 6

ผมว่าผมได้ยินเสียงอะไรบางอย่างอยู่ใกล้ ๆ ตอนนี้ยังรู้สึกง่วงอยู่
เลยไม่ได้สนใจจะถ่างตาขึ้นมาดูต้นกำเนิดของเสียงห่มต่ำที่ฟัง ๆ ไปก็คล้าย
บทสวดมนต์พอสมควร

หีบ หีบ

หรือจริง ๆ ผมอาจจะแค่กำลังฝัน เพราะรู้สึกเหมือนมีบางอย่างขยับ
อยู่บนตัวผม มันขยับเบาและเนิบช้า

88

"โนว ๆ ๆ ๆ หึมาลายา ชู่ว ๆ ๆ คัมเฮีย!"

เสียงห่มต่ำดังขึ้นอีกครั้งพร้อมสัมผัสที่เริ่มหนักตรงหน้าอก

แม้จะอยากนอนต่อมากแค่ไหน แต่ความสงสัยนั้นชนะขาดลอย ผม
ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นเพื่อมองหาต้นกำเนิดเสียงและสัมผัสแปลกประหลาด และ
ไม่ว่าวินาทีต่อมาผมก็ได้พบว่า..

โลกพลันมีตมขึ้นอีกครั้ง

แม่งมีบางอย่างที่มีกลุ่มขนนุ่มนิ่มมาทาบอยู่บนหน้าผม ขนแม่งเข้าปากผมเลยไอ้เซี่ยเอี้ยยย

ตอนนี้ตื่นเต็มตา แต่เสือกลืมตาไม่ได้

"ไอ้โน้ววว ยูค่านดูดีด!!!!"

บางอย่างที่ถูกปกคลุมไปด้วยขนปุกปุยถูกเคลื่อนย้ายออกจากใบหน้าผมไปแล้ว ผมค่อย ๆ ลืมตาอีกทีเพื่อจะดูว่าไอ้ก้อนขน หรือก็คือสิ่งที่ไอ้เด็กเนรมันเรียกว่าอะไรลา ๆ ยา ๆ สักอย่างแม่งคืออะไรกันแน

และภาพที่เห็นก็คือ...

89

"เหี้ยยยยย!!!!"

"No no..not ตัวเหี้ย. She is a cat!"

"มะ..ไม่ใช่ไว้ยยย!! กางเกง กางเกงมึงจะหลุดอยู่แล้วววว!!!"

ไอ้เนรที่กำลังอุ้มแมวดำตัวจิ๋วอยู่ในอ้อมกอดค่อย ๆ ก้มมองกางเกงขายาวซึ่งเป็นเสื้อผ้าชิ้นเดียวบนตัวมันในตอนนี้อยู่ ก่อนจะค่อย ๆ วางแมวดำตัวจิ๋วลงบนเตียงอย่างเชื่องช้า มือยักษ์บรรจงผูกเชือกกางเกงอย่างอ้อยอิ่ง

"ไอ้ กางเกงอาจจะพังนะซับ"

ผูกเชือกเสร็จมันก็ยืมให้ผมหนึ่งทีก่อนจะขอตัวอุ้มแมวออกไป

ตอนนี้ผมไม่รู้จะงงที่อยู่ ๆ ก็มีแมวมานอนบนหน้า หรือว่าทำไมไอ้เด็กบ้านรวนนี้ถึงไม่มีทางเกดดี ๆ ใส่กันแนวะเนี่ย

และด้วยความเกรงใจเจ้าของบ้านและแมวของมัน ผมเลยตัดสินใจลุกไปอาบน้ำทันที และพบว่าชุดที่ใส่เมื่อคืนถูกซักพร้อมรีดแขวนไว้ในห้องน้ำเรียบร้อยแล้ว เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วผมก็เดินออกไปหาไอ้เนธในชุดอยู่บ้านที่กำลังนั่งเล่นกับลูกแมวสีดำอยู่ที่โต๊ะกินข้าวด้านนอก

"นี่คือแมวมึงหรือ"

"อ่า..ใช่ซั๊บ"

"ทำไมเลี้ยงสีดำ ไหนบอกอยากเลี้ยงสีขาว"

"มีสีดำแล้ว รอสีขาวอยู่ซั๊บ"

ผมทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ข้าง ๆ พยักหน้าพลาหงยิบขนมปังปังที่ไอ้เนธส่งให้ใส่ปาก สายตาจับจ้องไปที่แมวดำตัวจิ๋วที่เดินวนรอบจานใส่นมของตัวเองอยู่บนโต๊ะอาหาร

"ขอโทษด้วยนะซั๊บ หิมาลายายังเด็ก ชนไปหน่อย ตอนผมเผลอเลยแอบวิ่งเข้าห้องไปนะซั๊บ"

อ้อหือ เสียงสูง ๆ ของมันทำให้ผมแอบสะดุ้งเล็กน้อย

ผมมองกลับไปบานประตูและเพิ่งสังเกตว่าที่ประตูมีช่องเล็ก ๆ ตรง
ด้านล่างอยู่จริง ๆ ด้วย

"ทำไมชื่อหิมาลายาวะ"

"ดูยิ่งใหญ่ดีซัป"

ยิ่งใหญ่มาก แถมชื่อเสียยาว เรียกยากไปอีก

ผมพยักหน้าแล้วยื่นมือไปเล่นกับแมวดำตัวจิ๋วบ้าง

"พิหังน รีบกลับบ้านไหมซัป"

"ไม่รีบนะ กูชิว ต้องรอเฮียสองกลับบ้านตอนเย็นอยู่ดี"

"งั้นพิหังนรอผมก่อนได้ไหมซัป"

ผมทำหน้าที่เป็นเชิงถามว่ารออะไร สองมือเกาแมวตรงหน้าอย่างมัน
เขี้ยวจนมันลงไปนอนดิ้นขาตืดตึก ๆ ท่าทางน่าเอ็นดู เกา ๆ ไปผมนี้ก็ซักจะ
เริ่มง่วงเองแล้วแฮะ

"ผมมีเรียนออนไลน์ซัป"

"วันอาทิตย์เนี่ยนะ?"

"ซั๋ว"

"เรียนอะไระ"

"ภาษาไทยซั๋ว"

ผมนั่งดูไอ้เนรเรียนภาษาไทยแบบตัวต่อตัวกับคุณครูหนูม้วย
กลางคนอยู่บนโซฟาที่ถัดออกมาจากโต๊ะทำงานมันมานิดหน่อย ท่าทางของ
มันดูจริงจังมากจนผมแอบขำไม่ได้ การเรียนการสอนของวันนี้เน้นไปทางการ
คุยบทสนทนาประจำวันและช่วยเรื่องการออกเสียงคำต่าง ๆ มากกว่า

"โอเค ดีแล้วครับ ลองพยายามพูดคำว่า ‘ครับ’ แทนคำว่า ‘ซั๋ว’ นะ
ครับ ..ไหนคุณเนรลองพูดคำว่า ‘หนึ่ง’ อีกทีสิครับ"

"หนึ่ง"

"ลองใหม่นะครับ ออกเสียง นอหนู ยาว ๆ นือ ..นือ.. แบบนี้ครับ
รวบคำเป็น นือ..อึ้ง ..หนึ่ง คุณเนรลองพูดตามดูครับ"

"นือ...นือ...นือ จิ้น งะ หนึ่ง"

ผมเหลือบไปมองหน้าคุณครูผ่านจอคอมจอใหญ่แล้วอยากจะให้
กำลังใจคุณครูด้วยซุ๊ปไก่สกัดพร้อมพานพุ่มเหลือเกิน ปวดหัวแทบเลยอะ นั่ง
ฟังไปฟังมาก็รู้สึกตัวเองลึ้นจนปากเปี้ยวอยู่หลายรอบเหมือนกัน

"ไม่เป็นไรครับคุณเนธ พยายามฝึกเรื่อย ๆ เดียวก็ชินครับ"

"ขอบคุณค่ะ..รับ ครับ คุณครู"

"ครับ ไว้เจอกันอาทิตย์หน้าครับ"

เสียงถอนหายใจทอดยาวดังขึ้นเมื่อจบการเรียนออนไลน์ตลอดหนึ่ง
ชั่วโมงที่ผ่านมา

"ถึงขั้นต้องเรียนเลยหรอ กว่ามึงก็พูดฟังรู้เรื่องนะ"

"แต่ด..เอ่อ..พออยากให้พูดชัดกว่านี้ซั๊บ..ครับ"

ผมพยักหน้า อุดเห็นใจมันไม่ได้เลยเดินเข้าไปตบไหล่ให้กำลังใจมัน
สองที

"พื้หิ้งนั วันนั้พื้หิ้งนั้อยากทำอะไรเป็นพิเศซั้หมัครับ"

"ไม่่อะ อยากนอน"

พูดจบผมก็ถือวิสาสะล้มตัวลงนอนบนโซฟาตัวยาวของมันซะเลย โดยไม่ลืมเอาแมวดำตัวจิ๋วที่ตอนนี้คล้ายจะตัวติดกับผมไปแล้วมานอนบนอกด้วย

ไอ้เด็กนี่หนิ เห็นนะว่าหลุดข้า ก็วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ทั้งเรียนทั้งเที่ยวมาอย่างหนักหน่วงตลอดสัปดาห์ก็ต้องนอนป่าววะ

"มึงมีธุระไรป่าวล่ะ กูไปนอนเล่นคอนโดไ้ปอนด์ก็ได้ กวนมึงมาทั้งคืนแล้ว เกรงใจ"

"ไม่ครับ ผมไม่มีธุระอะไร พิ๊งนนอนได้เลยครับ"

กึ่งก่องงงง

๑๕

เสียงออดตังขึ้นที่หน้าประตู ไ้เนริบลุกพรุดขึ้นไปเปิดอย่างรีบร้อน เสียงคนหลาย ๆ คนตังขึ้นพร้อม ๆ กันพร้อมเสียงก๊อกรกจากอะไรบางอย่าง

ผมค่อย ๆ ลืมตาขึ้นและพบว่ามิเงาตะคุ่มอยู่รอบตัวเต็มไปหมด ก่อนที่ทุกคนจะหายไ้ภายในไม่ถึงนาที ผมขยี้ตาพลางลุกขึ้นนั่งช้า ๆ ด้วยความงุนงง

รู้สึกเหมือนมีบางอย่างในห้องนั่งเล่นที่แปลกไป..

"ผมลองสั่งเก้าอี้νωดแบบใหม่ล่าสุดมาลองใช้ พิหรับใช้ได้ตามสบาย
เลยนะคับ"

ผมเดินโนงเงนพร้อมแมวจ้าวในอ้อมแขนที่ตอนนีกระโดดออกไปแล้ว
ไปยังเก้าอี้νωดสีครีมตัวยักษ์ตรงหน้า

นี่มัน..ยี่ห้อเดียวกับเก้าอี้νωดในร้านเหล้าเมื่อคืนเลยนี่หว่า! แต่ตัว
ใหญ่กว่า ปุ่มเยอะกว่า..แปลว่าฟังก์ชันต้องเยอะกว่าแน่ๆ!!

ผมเดินเข้าไปประชิดตัวไอ้เนรซึ่งกำลังนั่งยอง ๆ เพื่อสำรวจรอบ ๆ
เก้าอี้νωดตัวยักษ์ แอบรู้สึกแปลก ๆ ที่ช่วงนี้เห็นเก้าอี้νωดอยู่รอบตัวเต็มไป
หมด

เฮ้ย! หรือว่า..

"เนร มึงตอบกูมาตามตรง"

ไอ้เนรค่อย ๆ ซ้อนตาเป็นประกายขึ้นมายังผมซึ่งกำลังยืนกอดอก
เก็กหน้าขริมอยู่ห่างออกมาจากเจ้าตัวเล็กน้อย

สิ่งที่ผมคิด..มันต้องใช่แน่ ๆ!

"ที่มึงทำแบบนี้.."

"..."

"เพราะบ้านมึงเป็นเจ้าของแบรนด์เก๋อันวุดนี้ไ้ม้ย มึงจะโฆษณาให้กูซื้อไ้ม้ย!"

"หา?"

"เอาจริง มันดีมากเลยนะเว้ย แต่ตัวละเป็นแสน กูไม่ได้มีตั้งค์ขนาดนั้นวะ ขอโทษจริง ๆ "

"พืหั่น..."

"มึงเป็นคนดีมากเนธ กูซึ้งใจ แต่ตอนนี้กูคงซื้อไม่ได้จริง ๆ หวังว่ามึงจะเข้าใจนะ"

"พืหั่น..."

ผมเจียบ รอฟังไอ้เด็กยักษ์ที่ตอนนี้ยืนเต็มความสูงแล้วจ้องมายังผมด้วยสายตาทียากจะแปลความหมาย

"พืหั่น..ช่วยพูดอีกทีได้ไหมซัับ"

"..."

"ผมฟังไม่ทันเลยซัับ too fast"

และนั่น..ก็เป็นเหตุให้ผมก็ได้ใช้เวลาต่อจากนั้นอีกสัปดาห์ในการอธิบายให้อี้เต็กตรงหน้าฟังว่าผมพูดอะไรไปบ้าง บวกกับอีกห้านาทีที่ยืนฟังมันซ้ำเรื่องที่ผมคิดว่าบ้านมันขายเก๋อ๊นวด และพยายามจะชักชวนให้ผมซื้อ

แม่่ง! ฟังไม่ออกก็ไม่รีบบอกระ ให้เก็กซีเรียสพูดอยู่ได้ตั้งนาน!

"You are so funny พิหั่น"

"ตลกตรงไหน กูร้อนตัวนะ ดั่งคียิ่งน้อยๆอยู่"

"พิหั่นอยากได้อะไร ผมจะซื้อให้ทั้งหมด"

"แม่่งป่าวะ นี่! อย่าไปพูดแบบนี้กับใครมั่วๆนะ"

"Why?"

"หยอด"

"What is หยอด?"

"เออ ช่างเหอะ กูนอนละ อธิบายยาว ง่วง"

พูดจบปั๊ผมก็เดินเนียน ๆ ไปทรุดตัวลงบนเก้าอี้หวดตัวใหม่ทันที และพบว่าไอ้โมเดลรุ่นใหม่อ่าสุดนี้แม่่งเจ๋งจริง ๆ เลยว้ย!

"หนึ่ง คิทแคทพวกนี้มาจากไหน"

"ไอ้เนธซื้อให้"

"เนื่องในโอกาส?"

"มันบอกแค่อยากซื้อให้ ตอบแทนที่กูไปดูมันเล่นดนตรีเมื่อคืนวันเสาร์"

ผมนึกภาพไปตอนที่ไอ้เนธมาส่งผมที่บ้าน รังผมไว้บอกว่ามีอะไรจะให้ แล้วจัดการเปิดท้ายรถที่อัดแน่นไปด้วยกล่องคิทแคทมากมาย

แม่งเอี้ยยยย ทำซะลัมโบร์กินีมีงเป็นรถขายกับข้าวเลยไอ้บ้านี่!

๑๘

ผมสบตากับเฮียสองที่เดินลงมาจากห้องเพื่อหาอะไรกินในครัวตรงที่ผมกำลังนั่งจัดการเอาคิทแคทแพ็คใหญ่หลายสิบแพ็คเข้าตู้เย็น

"ไม่เยอะไปหน่อยหรือ?"

"กลัวพูดนะเฮีย อย่าให้กูรู้ฟั่นตอนมะพร้าวยกผลไม้ทั้งสวนมาให้มึงจนครัวไม่มีที่จะเดิน"

"ก็ตอนนั้นมะพร้าวเป็นแฟนคลับกู เนธเป็นแฟนคลับมึงหรือไง"

"เป็นรุ่นน้อง"

"แค่รูน้อง?"

เสียดสองยื่นกอดอกเอาตัวพึงเคาน์เตอร์ครัวด้วยท่าทางสบาย ๆ คิ้วข้างหนึ่งยกสูงเหมือนไม่ค่อยอยากจะเชื่อ

"เออ รูน้อง"

ผมตอบอย่างหนักแน่น แม้ว่าในใจจะแอบคิดว่าบางมุมไอ้เนรก็แอบหน้าแกอยู่เหมือนกัน

"แน่ใจว่ามันไม่ได้จีบมึง?"

"เหอะ ตลกละเสียด มันเห็นกูเป็นรุ่นพี่สุดเท่ในคณะต่างหาก"

ชื่อ ‘หนึ่ง’ ผลการเรียนเป็นที่หนึ่ง หน้าตาจัดว่าดี ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการนอนฟื้นฟูสุขภาพ เป็นแบบอย่างที่ดีของรูน้องออกจะตายไป

ในขณะที่ผมกำลังคิดอวยตัวเอง เสียดก็ส่ายหัวพริตพลางหยิบบางอย่างออกมากระเป๋ากางเกงแล้วส่งให้ผม

"มะพร้าวฝากมาให้"

"อะไรวะ"

"เครื่องรางความรัก"

"สำนักไหน"

เฮียสองยกไหล่แต่ไม่ได้ตอบ จิบน้ำหนึ่งอีกแล้วลือแก้วเดินออกไป
เลย ผมมองดูถุงเครื่องรางเล็ก ๆ ที่ หน้าตาคล้ายเครื่องรางที่พวกเพื่อน
ผู้หญิงชอบซื้อกลับมาจากญี่ปุ่น

นี่ผมดูเป็นคนต้องการความรักขนาดนั้นเลยหรือวะ?

"เออสิม มะพร้าวฝากบอกว่า เครื่องรางจากที่นี่ขลังมาก เพื่อน
มะพร้าวซื้อมาให้ลองพกไว้ในกระเป๋า ไม่กี่เดือนก็ได้คบกับกูเลย"

ผมมองหน้าเฮียสองที่ทำหน้าตาโคตรภูมิใจ

"เฮีย มึงแน่ใจนะว่าเครื่องรางอันนี้เรียกความรัก ไม่ได้เรียกเจ้ากรรม
นายเวร..โอย เฮียยย มึงกั๊ดแขนกูทำไมมม!!!"

เห้อ บางทีกั๊ด ตกลงนี่พี่ชายฝาแฝดหรือหมากันแน่วะเนี่ย!

"ไอ้หนึ่ง ไม่ไปนอนห้องสมุดแล้วหรือวะ"

"คิดดูก่อน"

เข้านี้ผมนอนเล่นมือถืออยู่ที่โต๊ะประจำของพวกเรา ใบหน้าข้างหนึ่ง
แนบสนิทกับแฟ้มบนโต๊ะ สายตาจับจ้องไปยังจอมือถือในมือ ก่อนจะจิบก็
ต้องอัปเดตข่าวสารบ้านเมืองกันสักหน่อย

ในขณะที่ผมกำลังเฝ้าจอขึ้นลงด้วยความเมามันส์ เจาบางอย่างก็พาด
ผ่านทับลงมาตรงบริเวณที่ผมนั่งพอดี ผมเงยหน้าขึ้นช้า ๆ ก็พบว่าเป็นผู้มี
พระคุณอันดับต้น ๆ ในลิสต์ของผม

เจ้าของลัมโบร์กินีเวอร์ชันรถกับข้าวตัวยักษ์

"โง่มึง" ผมทักมันก่อน

ไอ้เนรค้อย ๆ หลุดตัวลงข้างผม พลาจวางกระเป๋าเป้แบรนด์เนมไว้
ข้างตัวด้วยท่าทางสบาย ๆ

"สวัสดีครับพี่หิ้ง"

"พูดครับชัดแล้วนี่หว่า"

"ครับ ผมฝึกเมื่อคืน"

ผมยกนิ้วโป้งให้มันทีหนึ่ง จนอีกฝ่ายหัวเราะน้อย ๆ ออกมา ก่อนจะ
หันไปทักทายเฮียสอง ไอ้เป้ และ มะพร้าวที่นั่งอยู่ด้วยกัน

"แต่คำว่าหนึ่งยังไม่ชัดเจน"

ไอ้เนธหน้าสลดลงทันทีที่ผมทัก ผมลุกขึ้นนั่งหลังตรง หัวเราะแล้วยกมือตีไหล่มันดังพลั่วะ

พรวดดด!!!

ผมหันไปทางต้นเสียง เสียงฝ่ามือผมกระทบไหล่ไอ้เนธทำให้มะพร้าวตกใจจนเผลอพ่นน้ำออกมา..ใส่หน้าเฮียสอง

แอบสงสารเฮียเหมือนกัน แต่ก็อดขำไม่ได้จริง ๆ

สองคนนั้นเลยต้องเดินไปห้องน้ำพร้อมกัน โดยที่มีไอ้เป้ที่ขำจนแวนเกือบหลุดอยู่เป็นแบคกราวด์ ผมเหลือบมองดูนาฬิกาบนหน้าจอมือถือที่ตอนนี้แสดงเวลาเก้าโมงครึ่ง

102

"เนธ อยากไปนอนกับกูปะ"

ไอ้เนธทำสีหน้าตกใจ ส่วนไอ้เป้หยุดขำก่อนจะจ้องหน้าเราสองคนสลับไปมา

"จะไปมัยเนี่ย กูจะไปนอนที่ห้องสมุด ถ้ามึงอยากไปด้วยก็ตามมา"

ผมพูดพลางคว้ากระเป๋าขึ้นมาสะพาย ก่อนจะหันไปบอกไอ้เป้อย่างรวดเร็วว่าเจอกันที่ห้องเรียน ไม่กี่วินาทีต่อมาไอ้เนธก็เดินมาชนาบข้างตัวผม เห็นได้ชัดว่ามันคงอยากไปนอนที่ห้องสมุดกับผมด้วย

ดีเลย วันนี้ผมจะได้ตกลงกับมันเรื่องที่ประจำของผมสักที!

เราสองคนไม่ได้พูดอะไรกันจนกระทั่งเดินมาหยุดอยู่ตรงที่ประจำ
ผมกลับหลังหัน ยื่นประจันหน้ากับมันโดยที่สะโพกพิงอยู่ที่โต๊ะ

"เนธ มึงกับกูมีเรื่องต้องคุยกัน"

เพิ่มการกอดอกเพื่อบิวบรรยากาศให้ดูจริงจังขึ้นสามสิบแปดระดับ

ไอ้เนธเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าผม ทำหน้าตาเหอหราเหมือนผู้
บริสุทธิ์ที่เตรียมถูกคนร้ายกระทำ

"ทำไมมึงชอบมานอนที่กู"

ผมพูดเสียงจริงจังพลางชี้ไปยังเก้าอี้ประจำตำแหน่ง

"ผม.."

ไอ้เนธหลบตาผม ก้มหน้าเล็กน้อย หน้าแดงคาดว่าเกิดจากอาการ
รู้สึกผิด มันกัดปากล่างก่อนจะค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมามองผม สายตาเป็น
ประกายเหมือนแมวหิมาลายาของมันตอนได้กินนมอุ่น ๆ

"ผมอยากรู้จักพิงนี่"

มันทำท่าเหมือนจะพูดบางอย่าง ผมเลยยืนรอพลางดูนาฬิกาไปด้วย
สงสัยวันนี้จะได้นอนแค่สิบห้านาทีแฮะ

"ผมสนใจพีหิ้งนครับ"

"ก็เลยมาแย่งที่กู?"

"ครับ คือผมกำลังเรียกร้องความสนใจจากพีหิ้งนอยู่ครับ"

คำพูดที่โคตรเวิ่ววอน บวกกับสายตาที่แสดงออกถึงความเหงาหงอย
ไร้เพื่อนฝูงแบบปิดไม่มิด ทำให้ผมเกิดความรู้สึกที่ประหลาด

ผมตัดสินใจเดินเข้าไปประจันหน้าไอ้เนรใกล้ ๆ ก่อนจะโผล่เข้าไปโอบ
ไหล่หนา ๆ ของมันด้วยมือข้างเดียวด้วยความสงสารจับใจ

104

"มึงควรรหาเพื่อนรุ่นเดียวกันบ้างนะเนร ถ้ากูเรียนจบไปแล้ว มึงจะ
อยู่กับใคร"

"อยู่กับพีหิ้งนครับ"

"ตกลงละมึง กูต้องทำงานทำการบ้างมัย จบพร้อมมึงก็ไม่ไหวมั้ง"

"ผมจะจ้างพีหิ้งนเองครับ"

ผมพยายามกลั่นหัวเราะอย่างทรมานกับสีหน้าจริงจังของเด็ก
ตรงหน้า

"Hey! I'm serious!" (เฮ้ ผมพูดจริงจังนะครับ)

"เออ ๆ จ้างก็จ้าง กูเรียกเงินเดือนแพงนะ"

"ไม่มีปัญหาครับ เท่าไหร่ผมก็จ่ายได้"

"เออ ๆ เรื่องนี้เดียวไว้ค่อยคุยกัน เอาเป็นว่าถูกยกที่ประจำให้มึง
เดียวกูนอนโต๊ะข้าง ๆ เอง"

"พื้หิ้งน.."

"อะไร"

ผมพูดพลางหลุดตัวลงที่โต๊ะติดกัน หยิบผ้าเนาออกมาปูอย่างดีก่อน
จะพับหน้าลงช้า ๆ

"ผมพูดจริงจังนะครับ"

ตอนนี้สมองผมเริ่มประมวลผลได้ไม่ดีเท่าไรแล้วเนื่องจากความง่วง
เข้าครอบงำอย่างเต็มพิกัด แต่เหมือนได้ยินบางอย่างแว่ว ๆ ก่อนที่สติจะหลุด
ไป

'ชอบ..นะครับ'

ไอ้เต็กนี่คงหมายถึงที่นั่งประจำผมสินะ ผมคงคิดถูกแล้วว่าที่เสียสละ
ยกให้มันไป รู้สึกตื่นตันจนน้ำตาจะไหล การทำความดีนั้นมันทำให้รู้สึกดีจริง ๆ

ตอนที่ 7

"นุ่น! น้องรักของมึงมานุ่นแล้วจ้า"

ไอ้เป้สะกิดผมยิก ๆ ตอนที่ผมกำลังจะยัดข้าวกลางวันคำแรกเข้าปาก

"มึงจะตื่นตื่นอะไร มันก็มาทุกวัน"

"เออก็จริง"

พูดจบไอ้เป้ก็ตั้งหน้าตั้งตาเตรียมจะกินข้าวของตัวเองบ้าง

"มึง"

"อะไรอีก"

ผมตอบติตรำคาญ หลอดอาหารผมรอสัมผัสข้าวผัดตรงหน้ามาหลายรอบละแหม่งไม่ได้แตกสักที

"แต่ช่วงนี้ทั้งเช้าทั้งกลางวันเลยนะ"

ผมมองตามทีไ้เป้มันบ๊ายหน้าไปจนเจอร่างสูงใหญ่ที่กำลังเดินใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ พร้อมรอยยิ้มกว้างที่ทำให้คนรอบข้างทุกคนต้องหยุดมอง

"ออร่าแม่งกระแทกตาฏูเกือบบอดเลยวะ"

พูดจบไ้เป้ก็รีบวางซ้อนส้อม ก่อนจะถอดแว่นออกมาเช็ดกับชายเสื้อทันที

ผมถอนหายใจยาวกับความเวอร์ของเพื่อนสนิทคนนี้ ยัดข้าวเข้าปากอย่างรวดเร็วเพราะกลัวจะมีอะไรมาขัดอีก

ไ้เนธเดินมาทุดตัวลงฝั่งตรงข้ามผม ส่วนผมพยักหน้าให้มันหนึ่งครั้งแทนการทักทาย

108

"พี่หั่นกินอะไรครับ"

"ข้าวผัดกุ้ง"

"ข้าวผัดร้านนี้อร่อยไหมครับ"

"อร่อยมาก แดกปะ"

ไ้เนธมองข้าวในงานของผมสลับกับถ้วยเตี๋ยอะไรบางอย่างในชามของมัน น้ำสีแดงฉานเต็มไปด้วยพริก

ไอ้เด็กตรงหน้ามองหน้าผมแล้วกลืนน้ำลายดังเอือก

"อยากแตกก็แตก ตักเลย เร็ว ๆ"

"เอ่อ..ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณครับ ไว้พรุ่งนี้ผมค่อยสั่งบ้าง"

ว่าแล้วมันก็หยิบส้อมขึ้นมาหมุนเส้นเล็กในชามประจุเส้นสปาเกตตี แล้วยัดเข้าปากทันที...โดยไม่ได้เป่า

"ฟัคคค!!!! ฮู้ววว ฮู้วววว"

ผมกับไอ้เปรี๊ยนลานตาเลียตาเหลือกช่วยกันเปิดขวดน้ำแล้วยื่นส่งให้มันทันที ไอ้เนรหน้าแดงแจ๋ไปถึงหูไม่รู้ว่เพราะเส้นมันร้อนหรือเพราะเผ็ดกันแน่ ไอ้เด็กฝรั่งเห็นขวดน้ำตรงหน้าก็คว้าไปกระดกน้ำเข้าไปทีเดียวเกือบหมดขวดจนผมกับไอ้เปี๊ตาค้าง น้ำบางส่วนไหลออกมาตามเส้นกรามผ่านลำคอลงไปที่ไหล่ลาร้าที่ไหลล้นออกมานอกเสื้อนักศึกษา

"ไอ้หนึ่งมึงกลืนน้ำลายทำไมเนี่ย หิวน้ำก็แตกสิวะ"

ไอ้เปรี๊ยนหยิบขวดน้ำขวดที่ยังไม่ได้เปิดมาส่งให้ผมก่อนจะก้มหน้ากินข้าวต่อเมื่อเห็นว่าไอ้เนรอาการดีขึ้นแล้ว

"ชาตินี้จะได้แตกมัยน้ำเนี่ย มองที่ขวดสิวะ มึงจ้องคองน้องมันทำไม"

สุดท้ายก็เป็นไอ้เป่ที่คว้าขวดน้ำในมือผมไปเปิดแล้วยัดกลับเข้ามาในมือตามเดิม

"อะ มึง แดกของกูแทน มึงแดกเผ็ดขนาดนั้นไม่ไหวหรอก"

"ฮู่วว ไม่เป็นไรครับพี่หั่น ผมกินได้ครับ ฮู่วว เผ็ดไม่มากครับ"

ก็ไม่เผ็ดมากหรอก แะกินอีกคำ ตามด้วยน้ำอีกเกือบครึ่งขวด..สองคำ น้ำหมดขวดพอดี

"ไอ้เนธ!"

เด็กผมหลุดรู้ตรงหน้าชะงักค้างในท่าที่กำลังจะเอาเส้นก๋วยเตี๋ยวคำที่สามเข้าปาก

ผมรีบอาศัยจังหวะที่มันเผลอตักข้าวผัดกั๋งยัดเข้าปากมันทันที

"แดกก๋วยเตี๋ยวเผ็ดขนาดนั้นเตี๋ยวมึงจะตายห่าเอา แดกอันนี้ไป ไม่เผ็ด "

ว่าแล้วผมก็รีบสลับขามของมันกับจานข้าวของผมอย่างรวดเร็ว รีบจ้วงก๋วยเตี๋ยวลูกเต๋าลูกเข้าปากเหมือนกลัวจะโดนแย่งกิน

ต้องแสดงสปิริตรุ่นพี่ปีสามผู้มีจิตใจดีสักหน่อย

"No no พี่หึน! มันเผ็ดมากนะครับ!!"

"หยุดเลยมึง กูกินเผ็ดได้สบาย"

ว่าแล้วผมก็กินโซรมันอีกคำ เคี้ยวกรั้วม ๆ แล้วก็กลืนไปเรื่อย ๆ จนตอนนี้เหงื่ออาบกรอบหน้าไปหมด

ภายในห้านาทีก็ยวบยาก็หมดซาม ไอ้เผ็ดนะไม่เท่าไร โรงอาหารตรงนี้เสือกไม่มีแอร์นี่สิ.. ผมยกมือขึ้นมาปาดเหงื่อลวก ๆ ก่อนจะต้องชะงักเมื่อไอ้เนรย่นมือมาพร้อมกระดาศทึซซูที่มันไปเอามาจากไหนก็ไม่รู้

แปลกที่สัมผัสแผ่วเบาตามกรอบหน้าบวกกับสายตาดังอกตั้งใจที่ไอ้เนรมองมาทำให้ผมเหงื่อแตกยิ่งกว่าเดิม

อากาศโรงอาหารวันนี้ทำไมมันร้อนนรกแตกแบบนี้วะเนี่ย!!

เซ็ดไปได้สักพัก จู่ ๆ ไอ้เนรก็สะดุ้งโหยง ปากรัวคำขอบคุณสองภาษาใส่ผมยกใหญ่ แลผมบอกว่าจะขอตอบแทนโดยการหาโต๊ะ VVIP ให้อีก พอพูดจบก็ลูกลี้ลุกลนพุ่งตัวออกไปทันที ทิ้งให้ผมกับไอ้เนรนั่งมองหน้ากันแบบงง ๆ

"วันนี้ร้อนนรกแตกเลยอะ ว่าปะมึง"

"ก็ไม่ใช่"

ผมหันไปมองไอ้เป้ที่กินข้าวราดผัดเผ็ดอะไรสักอย่างไปแล้วก็ยังดู
ปกติดี เหนือไม่มีให้เห็นสักนิด

"เหงื่อยังไม่หยุดไหลเลยวะ ร้อนชิบหาย"

"แน่ใจหรือว่าแค่ร้อน"

ผมทำท่าคิดนิดนึงก่อนจะตอบออกไปตามจริง

"ก็เผ็ด แล้วอากาศก็ร้อน"

"แค่นั้น?"

"ก็เออสิวะ แล้วจะเป็นอะไรได้อีก"

"ป่าวว"

"เสียงสูงไอ้สัส"

ไอ้เป้หัวเราะแล้วไม่ได้พูดอะไรต่อ ตอนนั้นผมเลยนั่งกินขนมที่เพิ่ง
เดินไปซื้อเมื่อกี้อย่างเจียบ ๆ ในหัวพลันนึกถึงภาพน้ำไหลลงไปตามเส้นกราม
ของไอ้เนธแล้วก็รู้สึกแปลก ๆ ขึ้นมา

"ไอ้เป้ มึงว่ากูตอนเปียกน้ำจะหล่อมั้ย"

"ไม่อะ"

ไอ้แป่ตอบโดยไม่หันมามองหน้าผมสักนิดเพราะกำลังตั้งหน้าตั้งตาเล่นเกมอยู่

"มึงคงดูน่าระ..โอ้ยยย มึงตบหัวกูทำไมเนีย"

"กูให้โอกาสมึงพูดอีกทีว่ากูหล่อ"

"ก็มึงไม่หล่ออะ"

"แล้วเฮียกูล่ะ"

"หล่อ"

"เฮ้า แต่กูเหมือนเฮีย 99 %"

ตามสถิติผมกับเฮียสองแทบจะเป็นแฝดเหมือน 100 % เราหน้าเหมือนกันราวกับโคลกกันออกมา สูงเท่ากัน ลำตัวพอ ๆ กัน ผิวสีเดียวกันมือเรียวยาวเหมือนกัน ยกเว้นว่าช่วงนี้เฮียชอบไปช่วยงานที่สวนของมะพร้าวจนตอนนี้ผิวเข้มขึ้นนิดหน่อย แถมกล้ามเนื้อยังขึ้นสวยงามจนน่าอิจฉา

"1 % ไม่เหมือน"

"ตรงไหน"

"ตรงที่มึงเป็นชายชาติตรีทั้งดงาม โอ้ยยย! ไ้หนึ่ง ไ้เพื่อนห่วย เรื่องนี้จะต้องถึงหุเสียบสองพ่อหนุ่มบ้านสวนคนแมนของกู!!"

"ฟ่องไปเลย กูไม่กลัวเสียบหรอก ถ้าเสียด่ากู กูจะฟ่องมะพร้าว!"

"อู้ยยย"

ผมยกยิ้มด้วยชัยชนะขาดลอย ก่อนจะนั่งเล่นมือถือต่ออย่างสบายใจ

ว่าแต่..ตกลงผมไม่หล่อจริง ๆ เหรอวะ สงสัยต้องไปลองถามเทคนิคไอ้เด็กเนรชะแล้วว่าทำยังไงผมถึงจะหล่อแบบมันบ้าง ตอนเกือบสลั๊กน้ำยังหล่อจนคนทั้งโรงอาหารหันมามอง

เอ๊ะ หรือจริง ๆ แล้วคนอื่นแค่ดูว่ามันต้องการความช่วยเหลือมัยนะ

"มีไ้มึง"

"อ่า เอ่อ...คือ..."

ผมจ้องหน้าไอ้เด็กฝรั่งที่อยู่ดี ๆ ก็มายืนขวางผมเอาไว้

"คือ..."

"ไอ้เนธ"

"ค..ครับ?"

"พูดเร็วๆ เยี่ยวกูจะไหลแล้วมึง!!"

ไอ้เนธดูท่าทางตกใจมากจนรีบหลีกทางให้ผมอย่างรวดเร็ว

"ถ้ารีบมากก็ตามมาคุยให้ห้องน้ำ ถ้าไม่รีบรอตงนี้ เดี๋ยวกูมา"

พูดจบผมก็รีบวิ่งเข้าห้องน้ำที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าวทันที ผมที่เข้าห้องน้ำเสร็จก็รีบเดินออกมาหาไอ้เนธซึ่งรออยู่ที่เดิม

"อะว่ามา"

"พี่หิ้นอยู่ชมรมอะไรบ้างครับ"

วันนี้เป็นวันที่มีงานแฟร์ชมรมประจำภาคเรียน วันที่ทุกชมรมมาออกบูธเพื่อเชิญชวนเด็กปีหนึ่งให้เข้าชมรมของตัวเอง

"ปีนี้กูว่าจะลงชมรมอาสา"

"โอ้ววว interesting"

"รู้หรือว่าชมรมอาสาคืออะไร"

"Nope"

เฮ้! ไฉ่เต็กบ้านี้ แล้วมึงจะบอกว่าน่าสนใจทำไม! ผมเลยทำการอธิบายอีกยี่ดยาวว่าชมรมอาสาต้องทำอะไรบ้าง

ได้ข่าวแว่วมาว่าเทอมนี้จะพาไปหาสี่โรงเรียนบนดอยที่ภาคเหนือ ผมกับพวกเฮียสองเลยตกลงกันว่าจะลองลงชื่อไปดู

จริง ๆ ผมยังอยู่อีกชมรมนึงด้วยนะ ชมรมกิจกรรมอิสระที่มีชื่ออันเก๋ไก๋ว่า 'ชมรมป๊อปปี้ตามหาถุงเท้า' แต่ถ้าอธิบายที่มาที่ไปของชมรม ไฉ่เนรคงจะไม่ค่อยเข้าใจ เพราะขนาดผมยังไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน ว่าแล้วก็หลอกมันไปลงชื่อดีกว่า

"ไฉ่เนร จริงๆ กูอยู่อีกชมรมนึงด้วย เป็นชมรมที่อยากทำอะไรก็ได้ แล้วก็ชวนเพื่อนทำด้วยกัน มึงอยากเข้าปะ"

"อยากครับ!!"

"ดี! จึ้นไปกันเลย!"

ผมพาไฉ่เนรแวะไปลงชื่อที่ชมรมอาสา สตาฟชมรมต่างกรี๊ดกร๊าดไฉ่เนรกันจนผมปวดหู จากนั้นจึงเชิญชวนกึ่งบังคับมันไปยังชมรมของผม

"พี่หั่นครับ พี่คนนั้นเขาเปนอารายรีเปล่าครับ"

ผมมองตามไปยังไอ้ปีเตอร์ ประธานชมรมป๊อปปีที่กำลังโบกธงสีแดง
เรียกแขกอย่างเมามัณส์พร้อมเปิดเพลงลูกทุ่งไปด้วย

ตกลงมาตั้งบูธหรือมาขายยีนคอนโดข้างถนนวะเนี่ย!

ผมส่ายหน้าหรือก่อนจะเดินนำไอ้เนธไปลงซื้อยังบูธที่มีเฮียสอง ไอ้
แป้ และมะพร้าว นั่งอยู่

"แท่นแท่นแท้ ภูขนานเสนอสมาชิกใหม่"

"หลอกคนอื่นมาลงชื่อเป็นบาป"

"มึงไม่อย่ากให้ชมรมมีสมาชิกเพิ่มหรือเฮีย เทอมที่แล้วมีกันไม่กี่คน
แม่่งโคตรเหงา"

"ไม่อะ ภูอยากให้ชมรมปิดตัว แม่่งชอบสั่งให้ภูทำแต่อะไรแปลก ๆ"

พูดจบเฮียก็เลื่อนสมุดโน้ตสำหรับลงชื่อสมาชิกใหม่มาให้ตรงหน้าผม
ก่อนจะมองหน้าไอ้เนธนิ่ง

"ทำไมถึงอยากเข้าชมรมนี้"

"มึงจะถามทำไมเนี่ยเฮีย ให้น้องมันลงชื่อเลย เสียเวลา"

ผมคิดว่าสมมุติจะให้ไอ้เนธเขียนชื่อ แต่ไอ้เนธกลับคว้ามือผมไว้ซะ
ก่อน

"ไม่เป็นไรครับพี่หรั่ง ผมจะตอบ"

เฮียสองรับบทเป็นผู้แทนประธานชมรมจำเป็นในขณะที่ผู้เป็น
ประธานชมรมตัวจริงอย่างไอ้เตอร์กำลังโชว์สเต็ปการโบกธงอย่างเอาเป็นเอา
ตาย ส่วนรองประธานหายไปไหนแล้วไม่รู้

"ผมเข้าชมรมนี้ เพราะพี่หรั่งครับ"

"ถ้าหนึ่งมันออกจากชมรม มึงจะยังอยู่ชมรมนี้ปะวะไอ้น้อง"

ผมมองหน้าเฮียสองที่อยู่ดี ๆ ก็ตีบทผู้ขายสายขมิ้นจนมะพร้าวกับไอ้
เบ๊ที่นั่งข้าง ๆ ยั้งง

แหม่งเป็นท่าอะไรของมันเป็นะเนี่ย

"ไม่ครับ ผมจะออกด้วย!"

"ดี!"

เฮียสองตบโตะดังป้าบ มะพร้าวสะดุ้งจนน้ำที่กำลังกินอยู่กระโดด
ส่วนไอ้เบ๊เอาแต่นั่งอ้าปากค้าง

ดีอะไรของมึงวะเฮีย!!!

"เชิญลงชื่อเลยครับน้อง ยินดีต้อนรับสู่ชมรมป๊อปปี๋ตามหาถุงเท้า"

ไอ้เนธก็มัวลงเขียนชื่อในสมุด ก่อนจะหันมาถามผมด้วยคำถามที่ทำเอาคนทั้งโต๊ะงงกันไปตาม ๆ กัน

"ผมอ่านภาษาไทยไม่ค่อยได้ ช่วยผมหน่อยครับ"

เวรรรร แล้วมึงจะเรียนรู้เรื่องได้ยังไงวะเนี่ยไอ้เนธ! สุดท้ายมันเลยต้องกรอกข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด

"เฮีย นามสกุลนี้คั่นวะ เหมือนเคยเห็นที่ไหน"

เป็นไอ้เป้ที่ทักขึ้นมาก่อน ผมเลยชะโงกหน้าเข้าไปดูบ้าง

'Nathan Jeremy Hatsons'

ไอ้เนธไม่ได้ตอบอะไรเพราะคงกำลังใช้สมาธิในการกรอกรายละเอียดขบย่อยอยู่

อายุ: 218 สูง: 190 น้ำหนัก: 82

เหตุผลที่เข้าชมรม: 1

ความคาดหวังจากชมรม: 1

ผมอ่านมาถึงสองข้อสุดท้ายก็พบว่าไอ้เนธมันเขียนแค่เลข 1 ลงไปอย่างเดียวทั้งสองข้อ สงสัยซีเกียจะตอบละมั้ง

ไอ้เตอร์นะไอ้เตอร์ ถ้ามเยอะเยะยิบย่อยอย่างกับใบสมัครงาน

ผมตรวจทานดูว่ามันกรอกครบทุกช่องแล้วก็ส่งคืนให้เฮียสอง สามคนนั้นสุมหัวกันอ่านอย่างมีลับลมคมใน ก่อนจะมองมาทางพวกผมสองคนด้วยสายตาแปลก ๆ

"เรียบร้อย ขอบคุณมากน้อง เดี่ยวให้ไอ้หนึ่งมันแอดเข้าไลน์กลุ่มนะ"

เฮียสองพูดเสียงเข้ม พร้อมแจกของที่ระลึกชมรมเป็นยาตมสมุนไพรที่ไอ้เตอร์ลองทำช่วงปิดเทอมในแพ็คเกจจิ้งโคตรโบราณ

"พี่หั่น แอดไลน์ผมนะครับ"

ผมหยิบมือถือขึ้นมาทันทีก่อนจะแอดไลน์มันไป

"เนธ..นี่รูปมึงหรอ!!!"

รูปดิสเพลย์โปรไฟล์มันเป็นเด็กผู้ชายผมทองยิ้มกว้างจนเห็นฟันหลอ กำลังอุ้มกระต่ายสีขาวตัวหนึ่ง

น่ารักชิบหายเลยว่ะ

ไอ้เนธหัวเราะน้อย ๆ ก่อนจะตอบ

"ปาวครับ"

ห๊ะ?

"ผมเปิดเจอในเน็ต เห็นว่าหน้าคล้ายผมดีครับ"

"แล้วรูปตอนเด็กๆมีงไม่มีหรอเง?"

"มีครับ"

"งั้นทำไมถึงใช้รูปนี้"

ผมถึงขั้นยกมือขึ้นนวดขมับ สมองพยายามคิดถึงเหตุผลเบื้องหลังว่า
มันทำแบบนี้ไปทำไมวะเนี่ย!

"อยากให้พี่หึงถามครับ"

"ให้กูถาม?"

"ครับ เราสองคนจะได้มีเรื่องคุยกันไงครับ"

ในตอนนี้นึกคิดว่าผมเข้าใจในทันทีว่าไอ้เนธรู้สึกยังไง ผมค่อย ๆ เดินไปตบไหล่ไอ้เด็กยักษ์เบา ๆ

"ไม่เป็นไรนะมึง"

ไอ้เนธเหวี่ยงหน้าจากจอโทรศัพท์มือถือขึ้นมาจ้องหน้าผม

"พ่อแม่กูทำงานตลอดเวลาไม่ค่อยมีเวลาให้ พี่ชายกูก็ติดแฟนซิบหาย บางทีกูก็เหงาเหมือนกัน"

ไอ้เนธยังคงจ้องหน้าผมนิ่ง ปากขยับเหมือนตั้งใจจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ผมชิงพูดซะก่อน

"เวลาเหงา มึงก็นอนสิ หายเหงาไปตั้งเยอะเลย"

ไอ้เนธทำหน้าง่วงก่อนจะยิ้มแหย ๆ ส่วนผมเหมือนได้ยินเสียงแว่ว ๆ มาจากด้านหลังว่า อะไรเง่ ๆ สักอย่าง แต่ผมไม่ได้สนใจนัก

"มึงอยากลงชมรมอะไรอีกปะเนธ"

"ว้ายน้ำครับ"

"เค เตียวกูปาไปลงชื่อ ซี้เกียจอยู่บูธ"

อยู่ที่นี่ก็ไม่มีที่ให้นอน ลูไปเดินเล่นหาอะไรดูซะยังดีกว่า

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะไอ้เนรรีเปล่าที่จู่ ๆ หน้าปู้ทชมรมของผมถึงเต็มไปด้วยสาว ๆ และหนุ่มน้อยที่แหกกันมาลงชื่อจนไอ้เตอร์ยืมหน้าบานเป็นกระดังในรอบสามปีที่รู้จักมันมา

ไม่อยากจะยอมรับเลยว่าไอ้เนรนี่มันมีเสน่ห์จริง ๆ แะะ ให้ตายเถอะหน้าตาก็น่ารักคบหา แต่ทำไมถึงไม่มีใครคบได้วะ ผมล่ะงง

ตอนที่ 8

“พี่หั่น ไปกินข้าว”

ผมเงยหน้าจากมือถือขึ้นมามองไอ้เด็กเนรที่มายืนดักรออยู่ตรง
บันไดเหมือนทุกครั้ง นี่ก็รู้จักกันมาเกือบเดือนแล้ว ผมก็ยังไม่เคยเห็นเพื่อน
มันสักคน

ผมเดินเข้าไปหยุดตรงหน้ามันก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ๆ

“หนึ่ง.. หอ-นอ-อี-งอ หนึ่ง”

121

วันนี้แหละไอ้น้อง มึงต้องเรียกชื่อกูให้ถูก!

ไอ้เนรอึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะพยายามออกเสียงตามอย่างยากลำบาก

“งะ งะ หั่น”

พูดจบมันก็ยิ้มกว้างให้หนึ่งที่

“เหอ ไหนบอกย้ายไปอยู่ที่นู่นตอนประถมไง ทำไมพูดไทยไม่ชัด”

ผมแวมั่นในขณะที่เดินมุ่งหน้าไปยังโรงอาหารด้วยกัน เสียสองกับ
ไอ้เป่ลวงหน้าไปแล้ว ส่วนผมมัวแต่คุยกับอาจารย์เลยลงมาช้า

“ผมพูดภาษาอังกฤษที่บ้าน”

ไอ้เนรตตอบกลับมาด้วยเสียงดังฟังชัด จะว่าไปมันก็พูดภาษาไทยชัด
ขึ้นมากเลยเทียบกับตอนแรกที่เจอกัน

“เออ หึนก็หึนวะ”

"เอ่อ..พี่หึนครับ.."

"บอกว่าไม่ต้องพูดครับไง"

หลายวันก่อนผมเคยบอกให้มันหยุดพูดครับได้แล้ว ตอนแรกมันก็ไม่
ยอม แต่พอผมรู้ว่าถ้ามันยังขึ้นพูดครับกับผมอีก ผมจะไม่ไปดูมันเล่นดนตรี
อีกแล้ว เจ้าตัวเลยจำยอมแต่โดยดี

"พี่หึนชอบกินอาหารญี่ปุ่นไหม"

"ก็ชอบ"

"วันเสาร์นี้ ไปกินซูชิด้วยกันไหม"

"เออเอาดี ที่ไหนอะ"

"ร้านของเพื่อนผม ที่สาทร"

ขาของผมหยุดชะงักในทันที ผมหยุดเดินแล้วใช้มือข้างหนึ่งรั้งแขน
มันเอาไว้ หัวใจเต้นแรงอย่างบอกไม่ถูก

"ไอ้เนธ มึง.."

ไอ้เด็กยักษ์มองหน้าผมด้วยความสงสัย สลับกับมองแขนตัวเองที่
โดนผมรั้งไว้

"พี่หั่น!!! ว้อทแฮพเพิน!!! ยูร้องให้ทำไม!!!"

ผมยกมือขึ้นมาปาดหยดน้ำใสที่รื้อขึ้นมาบริเวณหางตาข้างซ้าย
ออกไปอย่างรวดเร็ว

"ม..ไม่มีอะไรมึง กูแค่ดีใจ"

"Oh that's so sweet พี่หั่นดีใจที่ได้ไปกินอาหารญี่ปุ่นใช่ไหม!!!"

ไอ้เนธทำท่าทางตื่นเต้น ถ้าหูหางงอกออกมาได้คงทำไปแล้ว

"กูดีใจ.."

คนตรงหน้ายิ้มกว้างจนอráบางอย่างแผ่กระจาย ดึงความสนใจ
ของคนที่เดินผ่านไปผ่านมาไว้อย่างรวดเร็ว

" กูดีใจจริงๆที่มึงมีเพื่อน.."

"..."

"กูนึกว่าชีวิตนี้มึงจะไม่มีคนคบซะแล้ว!"

ซึ่งใจมากประจวบส่งลูกเข้าโรงเรียนอนุบาลวันแรก ไอ้เด็กเนรมันมีคนคบแล้วไวยยยย! ผมก็อุตสาหะเป็นห่วงมันตั้งนานว่ามันจะไม่มีเพื่อนคบ ถึงได้มาตามผมต้อย ๆ ทุกวันแบบนี้

"เฮ้ย ยืนทำอะไรกันวะ"

ไอ้แป่เดินมาพร้อมเฮียสอง สองคนกำลังมุ่งหน้าไปยังโรงอาหารเหมือนกัน

"ไอ้หนึ่ง เป็นไรวะ ทำไมตาแดง ๆ"

ไอ้แป่ทักขึ้น ส่วนเฮียสองรีบเขยิบเข้ามาดูใกล้ ๆ จนหน้าของเฮียมันห่างออกไปแค่มกี้เข็นเท่านั้น แต่ทันใดนั้นก็ถึงแรงดึงที่แขนผมจนร่างกระเด็นออกไปทางด้านหลัง

เกิดเป็นเดดแอร์ประมาณสิบวินาทีที่ต่างคนต่างไม่มีใครพูดอะไร ผมมองทั้งสามคนมองหน้ากันเล็กน้อย จนสุดท้ายไอ้แป่ก็หัวเราะหะ ๆ ก่อนจะพูดชวนทุกคนไปกินข้าวด้วยกัน

และในขณะนั้นเองที่ผมรู้สึกตัวว่าแผ่นหลังของตัวเองแทบจะแนบสนิทไปกับหน้าอกกว้างของไอ้เด็กเนธ

อืม..จริง ๆ แล้วเย็นพิงมันก็สบายดีเหมือนกันนะ

แม้จะสบายมากขนาดไหน ผมก็ต้องผละออกมาด้วยความเกรงใจว่า จะทำให้มันเมื่อย

เราสี่คนแยกย้ายกันเดินไปซื้อข้าวในโรงอาหาร วันนี้ผมเป็นคนพา ไอ้เนธไปแนะนำร้านอาหารทีละร้านพร้อมบอกชื่อรายการอาหารที่อร่อย และไม่เผ็ดให้มันลองด้วย จะได้ไม่เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยอีก

"ตกลงวันนี้มึงจะแดกไร"

128

"ก๋วยเตี๋ยว ต้มยำลูกชิ้น เผ็ดน้อย"

ยังอีก ไอ้เด็กนี่ ยังไม่เซ็ดอีก

"มึงกินน้ำใสเหอะ จะได้ไม่ลำปากตัวเอง"

ไอ้เนธหัวเราะก่อนจะถามผมกลับ

"พี่หิวนะกินอะไร"

"ข้าวผัดต้มยำ"

ไอ้เด็กยักษ์พยักหน้าก่อนที่จะแยกย้ายกันไปต่างคนต่างส่งคนละร้าน แล้วค่อยไปเจอกันที่โต๊ะ

"ไอ้หนึ่ง เมนูอะไรของมึงเนี่ย อย่างกับเมนูคนป่วย"

ผมจ้องมองเมนูตรงหน้าที่ดึงดูดสนใจเปลี่ยนในวินาทีสุดท้าย

"ปกติมึงไม่แฉกข้าวต้มหมูนี่"

"กูก็อยากเปลี่ยนบ้างได้ป่าวละเฮีย"

ไอ้เนรเดินมาถึงโต๊ะเป็นคนสุดท้ายพร้อมถ้วยเตี๋ยต้มยำของมันซึ่งไม่รู้ว่าสั่งยังงៃของมัน แฉกจานมาอีกแล้ว แฉกยิ่งกว่ารอบที่แล้วอีก

"นี่มึงสั่งเผ็ดน้อยแล้วหรอไอ้เนร!"

ไอ้เนรยังไม่ได้ตอบพลงใช้ช้อนตักน้ำซุ่ปขึ้นมาดม ๆ กลิ่นฉุนของทั้งพริกทั้งพริกไทยทำให้มันไอแ่ก่อกออกมา

"มึงแฉกไม่ได้หรอ อ๊ะ เอาของกูไป"

ผมจัดแจงสลับจานข้าวอย่างถื่อวิสาสะ กลายเป็นว่าตอนนี้ซำมถ้วยเตี๋ยต้มยำของไอ้เนรกลายมาเป็นของผมแทน สลับกับซำมข้าวต้มหมูของผม

"ไม่เป็นไรพี่หิ้งนั้ ผมกินได้"

ไอ้เนรทำท่าจะสลับขามกลับแต่ผมใช้ซ็อนเคาะม็อมันไว้ซะก่อน

"แดก ๆ ไปเหอะน่า" พุดจบผมก็รีบกั้หน้ากั้ตากินต่อทันที

"เออ แดก ๆ ไปเหอะมึง"

เป็นไอ้เป้ที่พุดขึ้นมามาก

"ปกติไอ้หนึ่งมันไม่แดกข้าวต้ม เกลียดชิบหายเลย เห็นแล้วเป็นต้อง
บ่นว่าอาหารคนป่วย"

อืม ที่มันพุดอีกก็ถูกอีก

ผมกั้หน้ากั้ตาสูดเส้นกั้วยเต็ยวเข้าปากโดยไม่เงยหน้าขึ้นไปมอง
ใคร

"แต่ที่วันนี้มันสั่งข้าวต้ม"

"..."

"ก็เพราะมึง"

ไอ้เป้พุดจบ ผมก็ได้ยินเสียงเฮียสองพุดต่อแทบจะในทันที

"ไอ้หนึ่งมันกลัวมึงแตกเผ็ดไม่ได้ไงไอ้น้อง เลยซื้อข้าวต้มมาเตรียม
สลักับมึง"

"เจียบไปเลยเฮีย!"

ผมรีบยกหน้าขึ้นไปส่งสายตาคาดโทษให้เฮียสองที่พูดจาก็ทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้ ยัดข้าวไข่พะโล้คำโตเข้าปากต่อไป

ขอให้วันนึงไข่พะโล้ทั้งลูกติดคอมึงครับเฮีย สาธุ!

"แล้วมึงจะหน้าแดงทำไมก่อน!!"

ไอ้แป่พูดเฝ้าในขณะที่ไอ้เนรมองผมด้วยสายตาเจ้าเล่ห์แปลกๆ

"ก็มันเผ็ดมาก!!!"

"เอ่อ พี่หั่น.."

"อะไรอีก รีบ ะ แดกสัวะ"

ไอ้เนรยังไม่ตอบแต่เลื่อนขวดแก้วเล็ก ๆ บางอย่างมาตรงหน้าผม

"คือผมบอกป้าเขาว่าไม่ใส่พริก..อันนี้..ผงปาปริก้าของผม"

ผวจ้องตาไอ้เนธปริบ ๆ อยู่ดี ๆ ลันก็รับรู้ว่ที่จริงแล้ว ไอ้กวยเตี้ยว
ห่านี้มันแทบจะไม่เผ็ดเลยว้ย!!!

"เพราะปาปริก้า..น้ำซุปลายเป็นสีแดง"

ไอ้เนธพูดจบก็ยิ้มกว้างจนเห็นฟันครบ 32 ซี่

แม่งเอี้ยยย ไอ้เนธ ไอ้เด็กเวอร์!!!

"เฮ้อ เปื่อคนโง่จริงๆ"

"เออขอโทษละกันทีกูโง่ ไม่รู้ว่นันผงปาปริก้า"

ผมพูดแตกตันไอ้เป็กกลับไปในขณะที่กำลังยัดลูกชิ้นใส่ปาก

"กูไม่ได้พูดถึงเรื่องผงปาปริก้า"

"..."

"กูหมายถึงแถวนี้มีคนโง่ โง่ที่ไม่ว่อะไรเลยนอกจากเนื้อหาการเรียน
และยี่ห้อที่นอดัง ๆ !!!"

ผมปล่อยไอ้เป้งนไป ก่อนจะหันไปมองไอ้เนธที่ตั้งหน้าตั้งตากิน
ข้าวต้มหมูจี๊ด ๆ อย่างเอร็ดอร่อย

ก็กินจิตได้นี้หว่า แล้วจะสั่งเผ็ด ๆ ทำไมวะ ไอ้เด็กนี่หนิ!!

"ไอ้เตอร์ กูว่าห้องชมรมเริ่มเล็กไปแล้ววะ"

"ไม่เล็ก กำลังพอดี"

พอดีบ้านมึงครับ เด็กใหม่แทบจะนั่งตักกันอยู่แล้ว

ผมจ้องมองไปที่น้อง ๆ ปีหนึ่งสมาชิกใหม่ของชมรมหลายคนที่กำลังนั่งอยู่บนฟูกส่วนตัวของผมที่มุ่มห้อยด้วยความเศร้าสลด ฟูกส่วนตัวที่ผมชอบแฉะมานอนในตอนเย็นตอนรอเฮียสองไปเฝ้ามะพร้าวที่ชมรมเกษตร..ฟูกที่ผมหวง!!!

ปกติแล้วชมรมกิจกรรมตามใจฉันที่ตั้งชื่ออย่างหูลงกลองประชาชนว่า 'ป๊อปป๊อตามหาถุงเท้า' ของเรามีสมาชิกทั้งหมดรวม 7 คนถ้วน เหมอนี้เป็นเหมอนแรกที่มีสมาชิกทั้งหมด 33 คน เป็นเหตุให้ไอ้ป๊อเตอร์ที่เป็นประธานชมรมยั่มหน้าบานอยู่ในขณะนี้

ไอ้ป๊อเตอร์ทำการกล่าวแนะนำชมรมคร่าว ๆ ก่อนจะให้พวกเราสมาชิกเก่าแนะนำตัวทีละคน จนมาถึงตาผม

"สวัสดีครับ พี่ชื่อหนึ่ง มีฝาแฝดชื่อสอง ตอนนี้อยู่ปีสาม เมเจอร์บริหาร เวลาว่างชอบนอนครับ"

เสียงน้อง ๆ พรบมือกันเกรียว ก่อนจะเริ่มมีเสียงซุบซิบดังขึ้น ประมาณว่าคนนี่ที่เป็นแฝดในตำนาน แฝดคนที่เมื่อก็ไม่โสด แต่คนนี่โสดอะไรสักอย่าง พร้อมด้วยเสียงชมว่าน่ารักไม่ขาดปาก

เดี๋ยวบ๊ิดไล่ออกจากชมรมให้หมดเลยไอ้เด็กพวกนี้ ต้องชมว่าพี่หล่อสิน้อง น่ารักอะไรกันเล่า!

ผมนั่งลง ปล่อยให้สมาชิกเก่าคนอื่น ๆ แนะนำตัวบ้าง ไล่จากปีสามปีสอง จนถึงเด็กใหม่ปีหนึ่งที่นั่งบนพื้นกันหน้าสลอน

131

"เอาละปีหนึ่ง พี่ขอชื่อเล่น เมเจอร์ งานอดิเรก แล้วก็เหตุผลว่าทำไมถึงเข้าชมรมนี้...เอาเหตุผลจริง ๆ นะ อย่ามาแบบเพราะชมรมดีมีประโยชน์ เพราะพี่รู้ว่าพวกมึงโกหก"

สิ้นเสียงไอ้ปีเตอร์ เด็กปีหนึ่งก็ซำกัันครืน เด็ก ๆ หยอยกันยืนขึ้น แนะนำตัวทีละคน ผมพยายามตั้งใจฟังแม้ตาจะค่อนข้างปรือเนื่องจากเย็นวันนี้ฝนตกพรำ ๆ บรรยากาศน่าอนเป็นที่สุด

"อ๊ย น้องคนนี่ชั้นจองค่า กร๊ิดดด"

บิวตี้ สาวสองตำแหน่ง PR ควบมารู้เกิดตั้งหนึ่งเดียวของชมรมกรี๊ด
กร๊าดขึ้นมาทันทีที่ไอ้เด็กเนรลุกขึ้นยืน ฅมมองมันตาปรือ ใจแอบลุ้นว่ามันจะ
แนะนำตัวว่ายังไง

"สวัสดีครับ"

โอ้โฮ พูดชัดอย่างกับคนไทยแท้ 100% ทำเอาเสียงฮือฮาดังขึ้นทันที

"ผมชื่อเนธ"

อืม ไม่น่าريبชมมันเลย ฅมยังไม่ทันขาดคำสำเนียงฝรั่งที่คุ้นเคยก็ดัง
ขึ้นทันที

"เมเจอร์บอริ..หาร"

ทั้งห้องเจียบกริบ รอลุ้นว่ามันจะพูดอะไรต่อ

"งานอดิเรก เล่นกลอง และ ออกกำลังกายครับ"

อืม ก็ไม่แปลกใจ ไลน์กล้ามมันถึงสวยขนาดนั้น

"เหตุผลที่เขาชมรมนี้..เพราะพี่หนึ่งครับ"

ไม่รู้ว่าเพราะง่วงมากจนหูผาดรีเปล่า ผมว่าผมได้ยินมันเรียกชื่อผม

ถูกนะ

"กรี๊ดดด อีหนึ่งง แพนบอยมึงหล่อมากกก กูอิจจัง!!!"

บิวตี้กรี๊ดออกมาแบบขำ ๆ ส่วนเฮียสองที่นั่งหน้าตายเริ่มปรบมือ โดยมีลูกคู่เป็นมะพร้าวและไอ้เป้ที่นั่งข้าง ๆ ผมเลยรีบพยักหน้าให้มันแล้ว ปรบมือบ้าง เสียงปรบมือดังกึกก้องพร้อมเสียงซุบซิบที่ดังตามมา

ไม่นานนักน้องๆ ทั้ง 20 กว่าคนทั้งชายและหญิงก็แนะนำตัวกันครบ

"และกิจกรรมใหญ่ของเทอมนี้ก็คือ..ไปทำกิจกรรมอาสาบนดอยที่ ภาคเหนือในช่วงปิดเทอม"

ไอ้เตอร์ประกาศกิจกรรมที่พวกผมหารือกันมาเป็นเวลาสองวันเต็ม ก่อนที่จะจัดประชุมชมรมในวันนี้ เสียงปรบมือและผิวปากดังเกรียวกราว เพราะได้ข่าวมาว่าเทอมนี้คนลงชมรมอาสาสมัครหลามมากจนทำให้หลาย ๆ คนพลาดโอกาสที่จะได้ไป พวกเราชมรมปี๊ปปี้เลยจัดกิจกรรมอาสาเป็นของตัวเองซะเลย

"ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ น้อง ๆ สามารถเขียนกิจกรรมที่อยากชวนเพื่อน ๆ ทำแล้วมาหย่อนลงในกล่องนี้ได้เลย พวกพี่จะอ่านทุกใบและแจ้งกลับอีกที ว่ากิจกรรมของใครได้รับเลือกตามความเหมาะสม ใครเขียนเสร็จแล้วก็กลับบ้านได้เลยนะ"

เด็ก ๆ เริ่มเขียนกิจกรรมที่ตัวเองอยากทำพร้อมชื่อเล่นลงในกระดาษ ก่อนจะทยอยออกจากห้องไปจนเหลือแค่สมาชิกหน้าเก่าเจ็ดคน กับไอ้เด็กยักษ์ที่ยังจ้องผมไม่หยุด

"อ้าว มึงไม่เขียนอะ"

ผมเดินสะลึมสะลือไปนั่งยอง ๆ ข้าง ๆ ไอ้เด็กเนรที่เอาแต่จ้องผมอย่างไม่วางตา

"ผมเขียนภาษาไทยไม่ค่อยได้"

โก มึงจะเรียนรู้เรื่องทำโน่นนี่นั่น อ่านก็ไม่ได้ เขียนก็ไม่ได้ อีก กูละครูยึดแทนอาจารย์จริง ๆ

"เออๆ เตียวกูช่วย มึงจะเขียนว่าอะไร"

"ชอบ"

"อะไรนะ"

"ชอบพี่"

"โอเค เขียนแบบนี้"

ผมที่โคตรวังค้อย ๆ จับมือไอ้เนธเขียนกิจกรรมซื้อแลกเปลี่ยนของมัน
เริ่มจากข.ช้าง ไปจนจบที่ไม่เอก ก่อนจะปล่อยมือมันออก

"มึงลงชื่อซะ เอาไปหย่อนแล้วกลับบ้านได้เลย กูขอไปนอนก่อนนะ"

ผมรีบเดินดุ่ม ๆ ไปล้มตัวลงบนฟูกที่ประจำ แล้วสติก็ดับวูบไป
ในทันที

ผมจ้วงเจียตื่นมาเพราะนาฬิกาปลุกที่ตั้งไว้ตอนห้าโมงครึ่งก็พบว่าพวก
ไอ้เตอร์กำลังจ้องมาที่ผมด้วยสายตาแปลก ๆ

"กูงมากกว่าน้องมึงได้เกรด 4.00 มาได้ยังไง มันคุณลาต แต่จริง ๆ ก็
ไม่นะ"

138

หูได้ยินเสียงไอ้เตอร์แว่ว ๆ ผมมองไปยังเฮียสองที่ไม่ได้ตอบอะไร
แค่ถอนหายใจยาวก่อนจะส่ายหน้าซ้ำ ๆ แล้วอ่านบางอย่างในมือต่อ ชาว
ชมรมหน้าเก่าที่กำลังทยอยไล่อ่านกระดาดแผ่นเล็กที่หยิบออกมาจากกล่อง

"มันไม่เคยมีความรัก"

เฮียสองพูดในขณะที่กำลังหันไปพึมพำอย่างลงในแล็บที่อบ

ส่วนไอ้เตอร์มองเฮียสองนิ่ง

"แต่ไอ้เด็กนั้นโคตรชัดเจนเลยนะ มันจะไม่รู้เลยหรอวะ"

"ถ้าวันนึงมันรู้สึกลึกซึ้งกับเด็กนั้น เดียวมันก็รู้เองแหละ"

ผมพยายามทำความเข้าใจว่าสองคนนั้นมันคุยอะไรแต่ก็งงอยู่ดี
สุดท้ายผมเลยยอมแพ้ให้กับความง่วงและรีบต่อไปจนกระทั่งเฮียสองมาปลุก
ให้กลับบ้านเวลาหกโมงเย็น

"เฮีย เมื่อกี้คุยไรกับไอ้เตอร์วะ อะไรชัด ๆ ชอบ ๆ"

"ไม่มีอะไร"

เฮียสองตอบในขณะที่พวกเรากำลังขับรถกลับบ้าน

"เห้ย ต้องมีดี อย่าโกหกน้องดิอะ"

"มึงจำตอนกูชอบทำอาหารเข้าเผื่อมะพร้าวตอนปีที่แล้วได้ปะ
ก่อนที่จะได้เป็นแฟนกัน"

"เออจำได้ มึงคลั่งรักแบบไม่รู้ตัว ตีนตีสามตีสีมำทำกับข้าวให้น้อง
มันทุกเช้า"

"มึงบอกว่ากูชอบมะพร้าว แต่กูไม่เชื่อ"

"เออติ ก็มึงโง่ ชัดเจนขนาดนั้น กูกับไอ้เป่้พูดทุกวันว่ามะพร้าวชอบ
มึงและมึงก็ชอบมะพร้าว มึงก็ไม่ฟัง กว่าจะยอมรับแม่งนานมากกก"

เฮียสองหัวเราะเสียงเย็นทำเอาผมขนลุกชู

"ไอ้หนึ่ง"

"อะไร"

"กูไม่ใช่คนเดียวที่โง่"

"อ้าว แล้วใครโง่อีกอะ"

ผมถามมันกลับ เฮียแม่งพูดถึงใครวะ หาเพื่อนซิบหาย โง่คนเดียวก็
ไม่ได้ โง่!

รถติดไฟแดงพอดี เฮียสองเลยค่อย ๆ หันใบหน้าที่เหมือนผมเป๊ะ ๆ
มามองผม ก่อนจะตะโกนขึ้นมาทำเอาผมตกใจจนสะดุ้ง

"ก็มึงโง่!!"

"เฮ้ยเฮีย อยู่ ๆ มาด่ากูทำไมเนี่ย เกรตกู 4.00 ทุกเทอม โง่ตรงไหน
จงอภิปราย 20 คะแนน!"

แทนที่เฮียมันจะตอบ กลับเอามือขึ้นมานวดขมับก่อนจะพูดเบา ๆ

"เวลามีคนชอบมึง มึงรู้ตัวปะ"

"รู้ดี ตอนมินดีชอบกู กูก็รู้"

ผมนึกไปถึงตอนที่รุ่นน้องผู้หญิงพยายามจะเข้าหาผมผ่านเฮียสอง
ใครไม่รู้ก็บ้าแล้ว อบขนมมาให้ทุกอาทิตย์ขนาดนั้น

"แล้วไอ้เนรละ"

ผมมองหน้าเฮียสองอย่างแปลกใจ

"บ้าปะเฮีย!! ไอ้เนรมันแค่นี้ไม่มีเพื่อน มันเลยมาชอบกูรุ่นพี่เท่ ๆ แบบ
กูไง ไอ้ดอลอะ แพนบอยอะ เก๊ทปะ เดียวมันมีเพื่อนมันก็โบยบินไปตามทาง
ของมันแล้ว"

ผมพูดพลางหยิบคิทแคทที่เหลวติดกระดาษห่อขึ้นมากิน

"เออ เดียวกูจะคอยดูว่ามันจะมีเพื่อนเมื่อไหร่"

"มึงเลวอะเฮีย อย่าไปแข่งมันดิวะ ตัวยิ่งใหญ่ ๆ น่ากลัว ๆ อยู่ คน
กลัวมัน หาเพื่อนยาก น่าเห็นใจจะตาย"

"หนึ่ง มึงคงไม่รู้สินะ"

"ว่า?"

"รุ่นน้องปีหนึ่งที่เข้าชมรมเราตอนนี้เกือบทั้งหมด เขียนเหตุผลว่า
อยากมีเพื่อนเป็นลูกครึ่งหน้าตาดี เด็ก ๆ มันอยากเป็นเพื่อนกับไอ้เนออะ"

โห เหตุผลเด็กพวกนี้นี่มัน!.. เออ แต่ก็ยังดีกว่าตอนผมกับเฮียโดนไอ้
เตอร์บังคับลงชื่อแหละวะ

"เออก็ดีดี"

"แต่ไอ้เนอมันเข้าชมรมนี้เพราะมึง ใครทักมัน มันก็แค้ม ๆ ก็นั่งอยู่
แล้วปะว่ามันอยากรู้จักแค้ม"

"ก็กูเป็นรุ่นพี่ที่ดี แถมหล่อ มันก็เลยอยากเป็นเพื่อนกับกูไง"

"มันไม่ได้อยากเป็นเพื่อนกับมึง!"

ผมนั่งเงิบ พยายามคิดตามสิ่งที่เฮียมันพูด เออก็จริงของเฮียแฮะ

"เออสิม ไซ้ ๆ เป็นเพื่อนไม่ได้หรอกเพราะมันเด็กกว่า มันคงอยาก
เป็นรุ่นน้องที่สนิทกับกูไง"

สุดท้ายเฮียสองก็ถอนหายใจยาวแล้วตั้งหน้าตั้งต้อขับรถต่อไปโดยไม่พูดอะไรอีก ผมเลยกะว่าจะถือโอกาสใช้เวลาเจ็ดนาทีก่อนถึงบ้านในการ
จิบเอาแรงก่อนกลับไปทบทวนบทเรียนในคืนนี้

ได้ยินเสียงบ่นอะไรอูบอิบ ๆ ก่อนที่สติจะขาดหายไป แต่ชู้ก็ยกตอบ
มัน ผมเลยเนียนนอนต่อซะเลย

‘เห้อ กูละสงสารไอ้เนรจริง ๆ’

ตอนที่ 9

ผมขับรถมาถึงร้านซูชิที่ของเพื่อนไอ้เนรที่มันส่งโลเคชั่นมาให้เมื่อคืน ลองค้นหาวิวอ่านก็พบว่าร้านนี้ดังและหรรพสมควร ผมเลยแต่งตัวจัดเต็ม พร้อมเตรียมกดเงินสดมาประมาณห้าพันบาทสำหรับมือนี้ ตั้งใจจะเลี้ยงไอ้เนรเป็นการตอบแทนเรื่องโต๊ะะ VVIP เมื่อครั้งที่แล้ว

ไอ้โห ซูเปอร์คาร์จอดเรียงกันหลายคันเลยแฮะ

ในขณะที่ผมกำลังจะพิมพ์ไปบอกไอ้เนรว่าผมมาถึงแล้ว สายตาก็สะดุดกับรถสปอร์ตสีแดงคันหนึ่งที่พุ่งตัวเข้ามาจอดในช่องอย่างชำนาญจนทำให้ผมชะงักค้างในทันที

ในใจอยากเห็นหน้าคนขับเหลือเกินว่าจะเท่เหมือนรริเปล่า ผมเฝ้ารองจนประตูด้านคนขับค่อย ๆ เปิดออก ผู้ชายร่างยักษ์ในชุดสูทสีเทากับกางเกงยีนส์สามส่วนขาด ๆ สวมรองเท้าแตะคิบัวออกมา

เป็นไอ้เด็กเนร..ที่แต่งตัวได้ซัดกับรถสปอร์ตมากมึงเฮ้ย!

ผมดูความเรียบร้อยของผมเผ้าและเสื้อผ้าที่ถูกเลือกสรรมาอย่างดี
ก่อนจะรีบลงจากรถเดินไปหามัน ไอ้เนธที่กำลังหอบบุหรีไฟฟ้าขึ้นมาสูบเห็น
ผมพอดี ผมโบกมือให้มันแล้วเดินเข้าไปใกล้ ๆ

"มึงสูบบุหรีด้วยหรอวะ"

"once in a while" (นาน ๆ ที)

พูดจบมันก็สูบบุหรีเข้าปอดแล้วค่อย ๆ พ่นออกมา จมูกผมฟุดฟิด
ทันทีที่ได้กลิ่นซ็อกโกแลตจาง ๆ

"พี่หิ้งลองไหม"

ไอ้เนธยื่นบุหรีไฟฟ้ามาให้ ผมส่ายหน้าหวิว ไม่ได้รังเกียจอะไร แค่
เคยลองสูบพวกนี้แล้วไม่ชอบก็เท่านั้นเอง

ผมยืนรอนกระแทงไอ้เนธสูบบุหรีไฟฟ้าเสร็จก่อนที่พวกเราจะเดิน
เข้าร้านไปด้วยกัน พนักงานต้อนรับเหมือนคุ้นเคยกับไอ้เนธเป็นอย่างดี เธอ
รีบทักทายอย่างอ่อนน้อมก่อนจะนำพวกเราเดินไปยังมุมในสุดของเคาน์เตอร์
บาร์ที่สามารถมองเห็นมองเชฟเตรียมอาหารอย่างใกล้ชิด

ผมเดินตามอย่างว่าง่าย และหลุดตัวลงนั่ง ผ้าเย็นและน้ำชาถูกนำมา
เสิร์ฟอย่างรวดเร็ว

"มึงสั่งได้เต็มทีเลยนะ กูเลี้ยงเอง"

หล่อ สปอร์ต ใจดี ป่าขนาดนี้ ต้องพีหนึ่งคนนี่เท่านั้น!

ไอ้เนธหันมามองผม ก่อนจะยิ้มมุมปาก

"ไม่ได้ครับ ผมชวนพีหั่นมา ..It's my treat." (ผมเลี้ยงเอง)

"ได้ไงวะ กูเป็นรุ่นพี กูต้องเลี้ยงดิ"

หลังจากพยายามจะแย่งกันจ่ายกันไปอย่างจบไม่สิ้น จู่ ๆ เซฟก็ยื่นบางอย่างมาตรงหน้าพวกเรา เป็นอาหารบางอย่างในถ้วยเล็ก ๆ ให้ผมกับไอ้เนธคนละถ้วย

"มึงสั่งล่วงหน้าแล้วหรอ"

"เยส"

ไอ้เนธบอกให้ผมชิมดู ก่อนจะตั้งหน้าตั้งตาทักินอาหารตรงหน้าของตัวเอง ผมเลยใช้ตะเกียบคีบบางอย่างสีขาว ๆ ที่หน้าตาแปลก ๆ ตรงหน้าเข้าปากบ้าง

รสชาติแปลกดี แต่ก็พอกินได้

"สำหรับอย่างแรกนี่เป็น ท่อเก็บอสุจิของปลาฮามาจิ ครับ"

เซฟพูดขึ้นพร้อมรอยยิ้มในขณะที่ผมกำลังจะกลืนไอ้ 'บางอย่างที่ว่า'
ลงคอ

บางอย่างที่ว่าซึ่งก็คือ..ท่อเก็บอสุจิปลา

ผมหลับตาลงช้า ๆ ไม่ได้จะดื่มด่ำรสชาติของท่อเก็บอสุจิในปาก

แต่กำลังพยายามจะบังคับไม่ให้ตัวเองพ่นไอ้อ้ววะวะชื้อแปลกนี้ใส่
หน้าเซฟต่างหาก!

ฮึ้ย ไอ้เนธ ไอ้น้องเหี้ย!!! ยังมีหน้ามาซ้ำอีก

147

ผมรีบกินชิงดองที่วางอยู่แล้วตามด้วยน้ำชาล้างปากอย่างรวดเร็ว ไม่นานนักเซฟก็แนะนำแล้วเสร็จงานต่อไปทันทีโดยไม่ให้เวลาผมทำใจสักนิด

งานแล้วงานเล่าถูกเสร็จ จนถึงประมาณงานที่ห้า คออาหารญี่ปุ่นอย่างผมรู้สึกได้ทันทีว่าของแหม่งพรีเมียมขึ้นเรื่อย ๆ

"มึง omakase เซ็ตนี้คนละเท่าไร"

ผมตัดสินใจถามออกไป ไอ้เนธทำลายหน้าลอยตาไม่ตอบจนผมต้องยกมือถือนิ้วมาคันหาในอินเทอร์เน็ตเองและพบว่า...

สิ่งที่ผมต้องทำเดี๋ยวนี้คือการเข้าแอปธนาคารออนไลน์!

ผมปิดหน้าจอ สุดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ไอ้เนธ เอ้ย เสียงเบาใกล้ ๆ ภูมันเพราะกลัวเซฟจะได้ยิน

"ไอ้เนธ เซ็ตนี้มันคนละหมื่นเลยนะโว้ยยยย"

ร้อนรน..บอกเลยว่าร้อนรน ในบัญชีผมมีหนึ่งหมื่นกับอีกสองสตางค์

อย่าว่าแต่เลี้ยงมันเลย จ่ายส่วนของตัวเองยังเกือบไม่พอเลยมั้งเนี่ย เวิร์แล้วไอ้หนึ่งเอ้ย

ไอ้เนธยังไม่ตอบ ผมคิดว่าผมอาจจะพูดเร็วไปไม่กี่บาป เลยเขยิบหน้าเข้าไปใกล้มันอีกนิด เตรียมจะพูดอีกรอบ แต่ไม่รู้ทำไมอยู่ ๆ ไอ้เนธถึงหันหน้ามาหาผมในจังหวะที่ผมโน้มตัวเข้าไปหา มันพอดี ทำให้จมูกโด่ง ๆ ของผมที่มึนแถมมันอย่างจิงจนยุบเข้าไป

ชิบ หาย แล้ว!

"กรี๊ดดดด เค้าหอมแถมกันด้วยอะแก โคอธรร่ารัก!"

ผมสะดุ้งตัวออกมาทันทีคล้ายโดนของร้อน ไม่รู้ต้องทำตัวยังไง หลังจากที่ได้ยินเสียงของโต๊ะทางด้านหลังแว่วมา

"เมื่อกี้พี่หึงหนูพูดว่าอะไร ผมฟังไม่ทัน"

แต่ไอ้เนเธียยังพูดต่อหน้าตาเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมเลยคิดว่า
ลูกผู้ชายตัวจริงคงไม่ถือสาอุบัติเหตุเล็กน้อยซึ่งเกิดจากความไม่ตั้งใจ เลยตั้ง
หน้าตั้งตาดื่มด่ำกับอาหารตรงหน้าต่อไป

ประมาณชั่วโมงนิด ๆ อาหารทั้งหมดก็ถูกเสิร์ฟจนครบ ไอ้เนเธียจึง
ยื่นบัตรเครดิตให้พนักงานอย่างรวดเร็วก่อนจะใช้แขนเท้าคางแล้วหันมามอง
หน้าผม ในขณะที่สายตาผมยังคงตะลึงกับบัตรเครดิตแบบสีกการ์ดแบบไม่
จำกัดวงเงินที่มันเพ็งยื่นให้พนักงานไปเมื่อกี้

รู้ว่ารวย แต่ก็อดอึ้งไม่ได้อยู่ดี

มึงช่วยหาเพื่อนเร็ว ๆ เอะอะนะไอ้เนเธีย ก่อนที่กูจะหมดตัวเพราะสนิท
กับมึง!

เออ ว่าแต่คนไหนเพื่อนมันวะ อยากเห็นหน้าจัง

"ไอ้เนเธีย ไหนเพื่อนมึงอะ"

"อ้อ..เอ่อ..วันนี้เขาไปดูงานที่ญี่ปุ่น"

มันพูดพลางยกน้ำชาเขี้ยวขึ้นมาดูอย่างสบายใจ ก่อนจะจ้องหน้า
ผมแล้วหันไปยิ้มคนเดียว

มันเป็นอะไรของมันวะ?

ผ่านไปไม่กี่นาที พนักงานก็นำบัตรเครดิตของมันเป็นมาคืนพร้อม
ใบเสร็จ สายตาอันปราดเปรื่องของผมเลื้อยไปเห็นตัวเลขท้ายใบเสร็จ
แว็บ ๆ

แต่แล้วแขนขาก็พลันอ่อนแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

"มึง..เค้ารู้คดีรีเปล่า ทะ ทำไมมะ..มันเขียน ส..สี่หมื่นนะ!"

ไอ้เนรทียบใบเสร็จมาดูก่อนจะพูดประโยคที่ทำให้ผมแทบจะเป็นลม
ล้มพับไปในทันที

"ไอ้ ผมนี้กว่าจะแพงกว่านี้ซะอีก"

ผมเดินไปตักข้างหน้านั้น ทำหน้าตาจริงจังเข้าสู่

"เดี๋ยวง่ายคืนให้มึง"

ไอ้เนรททำหน้าที่ ก่อนจะยิ้มกว้าง

"โนวว วันนี้ผมเลี้ยง"

"ในโอกาสอะไร?"

"ผมอยากเลี้ยงพี่หิ้ง"

"มึง เลี้ยงรุ่นพี่ตั้งสองหมื่น มันไม่มากไปหรอวะ"

ไอ้เนธเขยิบเข้ามาใกล้ ๆ ผมจนหน้าเราห่างกันแค่คืบ ผมเงยหน้า
นิดหน่อยเพื่อสบตากับมันที่จ้องผมตาไม่กะพริบ

"สำหรับพี่หื่น ไม่จำกัด"

"ตกลงละมึง กูเป็นแค่รุ่นพี่ ไม่ใช่เมียนะโว้ย"

"โอ้ โอเค..."

ไอ้เนธพูดพลางยกไหล่ จากนั้นก็พูดอะไรบางอย่างกับตัวเอง ซึ่งเบา
มากจนผมเกือบไม่ได้ยิน แต่ยังเสือกได้ยิน ก่อนจะเดินไปสูบบุหรี่ไฟฟ้าอีก
รอบ

'ตอนนี้ ยังไม่ใช่'

ผมได้แต่ยืนเกาหัวแกรก ๆ ไม่ใช่อะไรของมันวะ พูดให้มันจบ
ประโยคสิวะไอ้เด็กนี่!

"วันนี้กูหล่อเป็นพิเศษหรอไง จ้องกูอยู่ได้"

ไอ้เป้เหมือนจะพูดอะไรบางอย่างแต่ไม่พูด ก่อนจะก้มหน้าก้มตากินอาหารเข้าไป วันจันทร์วนมาบรรจบอีกรอบพร้อมอาหารมากมายราวห้องอาหารโรงแรมที่วางอยู่ตรงหน้า

อาหารเช้าแบบอเมริกันเบรคฟาสต์สำหรับสี่คนถูกเตรียมโดยเสิร์ฟสองผู้บ้ายอดิกันเป็นวันที่สี่ แค่มะพร้าวขมว่ามันทำอ่อมเล็ตรอยเข้าหน่อย แม่บ้ำจ้ทำมาเต็มโต๊ะให้มะพร้าวเลือกชิม และผลกรรมก็ตกมาอยู่ที่พวกผมจนได้

แตกจนหน้าจะเป็นไข่แล้วกู

“ไอ้หนึ่ง กูว่าน้องมันมองมึงแปลก ๆ มาสักพักแล้ว หรือว่า...มันจะชอบมึง”

152

ไอ้เป้พูดพลางบ้วนหน้าไปยังไอ้เด็กเนรที่กำลังเดินมาทางนี้

“ชอบเหี้ยไร มันแค่ไม่มีเพื่อน คนไม่กล้าเข้าใกล้มัน”

ผมตอบแบบขอไปที รีบเอาอ่อมเล็ตแฮมชีสเข้าปากก่อนที่ไอ้เป้จะพูดอะไรไร้สาระอีก

ไอ้เนรเดินมาถึงกึ่งวงกระเป๋าวัวที่มุมหนึ่งของโต๊ะ ทักทายพวกเราทั้งสี่คน ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ ผมซึ่งมีที่ว่างพอดี

"แตกข้าวเข้ามายังอะมิง"

ไอ้เนรพยักหน้าแต่สายตามองออมเล็ตของผมอย่างสนใจ ผมเลยใช้
ส้อมจิ้มออมเล็ตชิ้นใหญ่แล้วส่งไปให้มัน กะว่าจะให้มันเอาเข้าปากเอง แต่ไอ้
เด็กนี่กลับยื่นหน้ามาจิ้มออมเล็ตจากส้อมในมือผมอย่างรวดเร็ว

ไหนดอกกินข้าวมาแล้ว หิวอะไรขนาดนั้นวะเนี่ย

ไอ้เบ๊ที่นั่งฝั่งติดกับผมหันมาเห็นพอดีถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนที่มันจะ
ค่อย ๆ ปรับสีหน้าให้เป็นปกติในไม่กี่วินาทีต่อมา ทำเป็นกระแอมไก่อนจะ
ใช้มือผลักันหัวผมไปด้านหลัง เพื่อที่มันจะได้เห็นหน้าไอ้เนรซัด ๆ

"ไอ้เนร"

ไอ้เบ๊ขยับแว่นก่อนจะทำเสียงเข้ม ผมที่นั่งตรงกลางมองมันสองคน
สลับไปมาด้วยความงุนงง

“มึงชอบไอ้หนึ่งมัย”

ผมที่กำลังจะอ้าปากดำไอ้เบ๊ที่ถามคำถามบ้าบออะไรก็ไม่รู้ แต่ดันถูก
เบรคหน้าทิ่มด้วยน้ำเสียงจริงจังของไอ้เด็กข้าง ๆ ซะก่อน

“ชอบครับ พิหนึ่ง is so cute”

เกลียดคำว่า so cute สำเนียงอเมริกันจำของมันซิบหายเลยโว้ย!!!

“เอ้าแล้วเว่ยยยยย”

ไอ้เป้ทำเสียงแซวจนเฮียสองกับมะพร้าวที่อยู่ในโลกส่วนตัวจิ้งจิ้ง ๑
กันสองคนถึงกับหันมามอง ผมกระแอมไอเล็กน้อย นั่งหลังตรง จัดปกเสื้อให้
ดีก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“คิวท์เคี้ยวไรไอ้เชียนี่ แบบกูต้อง handsome. Very handsome.
Super handsome เว้ยไอ้น้อง”

มือข้างหนึ่งของผมหลังตบไหล่หนา ๆ ของไอ้เนธดังปุ ๆ

อื้อหือ กล้ามไหล่แม่งแน่นจังวะ

ไอ้เนธมองหน้าผมนิ่งด้วยสายตาแปลก ๆ ที่ผมไม่รู้ว่ามันแปลว่า
อะไร แต่ท่าทางเหมือนพยายามจะกลืนข้า

“โอเคครับ ล่อก็ล่อ”

“หล่อไวย์ ไม่ใช่ล่ออออ!!”

เหอ..มึงไปเรียนภาษาไทยเพิ่มเติมวนี้เลยนะไอ้เต็กนี่!

“ไอ้น้อง” เป็นเฮียสองที่พูดขึ้นบ้างหลังจากนั่งเงียบมานาน

“มึงจะทำอะไรก็รีบทำ”

ทุกคนตั้งหน้าตาฟังสิ่งที่เฮียสองกำลังจะพูด

"ถ้ามันไม่เปลี่ยนวิธี ขาดิหน้ามันก็ไม่ได้แตก"

ไอ้เนธพยักหน้ารับรู้ เฮียสองพูดจบก็หันไปอยู่ในโลกส่วนตัวกับแฟน
เด็กของมันต่อ ส่วนไอ้เป้พยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะก้มหน้าก้มตากินต่อไป

"เนธ มันเข้าใจที่เฮียมันพูดหรวะ"

"อือฮิ"

"ทำไมกูไม่เข้าใจวะ อ่อ..หรือว่า.."

"..."

"มันหิวก็บอกตรง ๆ ดิวะ!! อ๊ะ แดก ๆ แดกด้วยกันนี้แหละ"

"พี่หิ้น.."

"อะไรอีก"

"ผมขอบพี่ครับ"

เคร็งงงง!

"ไม่ได้ชอบแบบรุ่นพี่"

"อ้อ ชอบแบบเพื่อนหรือ"

เคร้งงงง!

"มือพวกมึงเป็นท่าไรกันอีกเนีย!! ผลัดกันทำซัอมตอกอยู่ได้"

ผมหันไปบ่นเฮียสองกับไอ้เบ้ที่ผลัดกันทำซัอมตอกกันคนละทีจนเกิดเสียงเคร้งงน่ารำคาญ

"เนธ"

มะพร้าวที่เจียบมานานนพุตขึ้นบ้าง เจ้าตัวเรียกไอ้เนธก่อนจะ ก้มลงค้นบางอย่างในกระเป๋าเป้ตัวเองมายื่นให้ไอ้เนธ

156

"Cheer up man. Hope this help" (สู้ ๆ นะ หวังว่านี่จะช่วยนายได้)

ไอ้เนธรับของบางอย่างมาจากมือมะพร้าว ก้มมองอยู่สองวินาทีก่อนจะหมุนฝาออกแล้วหยิบขึ้นมาสูดลึก ๆ

"Thanks, bror. This helps a lot." (ขอบใจนะ นี่ช่วยได้มาก)

"เนธ"

"เยส พี่หั่น?"

"มึงปวดหัวหรือ ดมยาดมทำไม"

ผมถามพลางมองไอ้เนธค่อยๆหลับตาลงช้า ๆ สุดหายใจเอายาดม
เข้าปอดลึก ๆ อีกสองสามครั้งทั้ง ๆ ที่เมื่อกี้ก็ยังคงปิดตียู่เลยนี่หว่า

"เนธ กูขอใช้ก่อนนะ"

"กูด้วย!!!!"

"ตกลง..ปวดหัวนี้เป็นโรคติดต่อหรือวะ?"

ผมถามพลางมองเพื่อนร่วมโต๊ะที่ดูเหมือนจะมีอาการปวดหัวขึ้นมา
พร้อม ๆ กัน ก่อนที่เสียงถอนหายใจยาวจะดังขึ้น

"หนึ่ง กูขอลาออกจากเป็นพี่ชายมึง!"

"ส่วนกูขอเลิกเป็นเพื่อนกับมึงตั้งแต่วันนี้นี้เป็นต้นไป!"

เฮ้ย กูผิดอะไรก่อน!!!

"พี่หึน"

ไอ้เนธพูดขึ้นบ้างหลังจากส่งยาดมไปให้เฮียสองเรียบร้อยแล้ว

"We need to talk." (เรามีเรื่องต้องคุยกัน)

"เออพูดมาดิ"

"เย็นนี้ไปกินข้าวด้วยกันไหมครับ"

"หะ! อารมณ์ไหนของมึงวะ"

"ผมอยากคุยตอนกินข้าว"

"อ๊อย! สีสานะมึงเนี่ย..เออๆๆ กูเลิกเรียนสี่โมงครึ่ง เจอกันตรงนี้ก็
แล้วกัน"

ไอนะพัยกหน้าก่อนจะขอตัวไปเรียน

"จะไปเดทกันอีกละ โอมากาเสะสองหมื่นยังไม่สาแก่ใจ"

158

"เดททำไร น้องมันคงมีปัญหาชีวิตมาปรึกษากูแหละ เมื่อกี้สีหน้ามัน
ดูไม่ดีเลย"

"กว่า..กูรู้ว่าเรื่องอะไร"

ไ้แป่ตอบก่อนจะตีหน้าขริม ไข่มือลูบคางทำท่าเหมือนกำลังใช้ความคิด

"มึงก็ซีเสือกเนอะ เออ ไ้เรื่องที่มึงรู้มานี้..เรื่องอะไรวะ"

ไ้แป่กรอกตา ก่อนจะจับไหล่ผมหันมองมันตรง ๆ

"เรื่องความรัก"

ผมพยักหน้าพลางนึกถึงผู้ชายชุดเทาคนนั้นที่เจอในฝัน

เออ ก็เป็นไปได้แะ

วัน ๆ ไม่เคยเห็นมันจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาคุยกับใครเลยนอกจากดูคลิปเพลง...หรือว่าคนคนนั้นจะเทมันแล้ว!!!

โก ไอน้อง โคตรน่าสงสารเลยอะ มนุษย์สัมพันธ์ก็แย่ โดนคนที่ชอบเทอีก โคตรพัง

"เฮ้ยไอ้หนึ่ง นี่มีงทำอะไรอะ"

ไอ้เป่ยื่นหน้าเข้ามาดูผมที่กำลังกดจอมือถือด้วยความเร็วแสง

"ออเดอร์น้ำใบบัวบกสกัดเย็นร้านหน้ามอ"

"เพื่อไรวะ มีงซ้าในหอรอ?"

ไอ้เป่ยังคงจ้องจอมือถือผมอย่างสนใจ

"กูออเดอร์ให้ไอ้เนร เย็นนี้จะได้เอาให้มัน กว่ามันต้องโดนคนที่มันชอบเทมาแน่เลยอะ"

ไ้ไปทำหน้างก่อนจะพื้มพำขึ้นมา

"คนที่มันชอบเนี่ยนะ?"

"เออติ"

"เดี๋ยวนะ คนที่มันชอบคือ-"

"คนเสื้อเทาที่พับ มีวันนึงพิธีกรเคยสัมภาษณ์ว่ามันชอบคนแบบไหน มันบอกชอบคนใส่เสื้อสีเทา ก็ตรงกับคนที่อยู่กับมันพอดี"

ไ้ไปไม่ได้ตอบแต่รีบเปิดเฟสของตัวเองขึ้นมาดูอย่างรวดเร็ว

"วันที่มันพูด วันที่เท่าไร"

"22.. เดือนที่แล้ว"

ในที่สุดไ้แบ้ก็ยื่นมามีอมาให้ผมดู และพบว่าเป็นรูปของผผมกับเพื่อนที่ถ่ายที่พับในวันนั้น

"ดูนี่ มึงก็ใส่เสื้อสีเทานะไ้หนึ่ง"

ผมกะพริบตาปริบ ๆ เพ่งดูรูปตัวเองที่กำลังชนแก้วกับไ้ปอนด์ตรงหน้า

"กูมั่นใจว่าคนเสื้อสีเทาที่มันหมายถึงคือมึง!"

"ตกลง มันเนียนะจะชอบกู?"

"ไม่ชอบเลยมั้ง ชัดเจนขนาดนี้ เดินตามมึงต้อยๆขนาดนี้ เดี๋ยวพาไป
เลี้ยงข้าวหลักหมื่น หาที่ VVIP ให้ ขับรถไปส่งถึงบ้านอีก"

"ไม่มั้ง มึงอะคิดมาก"

ผมตอบปิด ๆ ใจก็ยังไม่อยากจะเชื่ออยู่ดีว่าไอ้เด็กนี้มันจะชอบผมได้
ที่มันทำก็เหมือนที่รุ่นพี่รุ่นน้องที่สนิทเค้าทำกันปาววะ

"จ๊นเย็นนี้มึงก็ลองถามมันเองแล้วกัน"

"เออ เดี๋ยวถามแน่"

จะได้รู้กันไปเลยว่ามันไม่ได้คิดกับผมมากไปกว่ารุ่นพี่คนนึงหรอกว่า!

ตอนที่ 10

หลังจากเรียนวิชาสุดท้ายเสร็จแล้วผมก็มายืนรอไอน์รออยู่ตรงจุดที่นัดมันเอาไว้ โดยมีเฮียสองเดินตามมาด้วย

"มึงแแตกนานป่าวละ เดี่ยวกูนั่งทำงานในห้องสมุดรอมึงกลับด้วยกันก็ได้"

"ไม่รู้เลยวะเฮีย ไอน์ธมันดูเครียด ๆ คงมีอะไรอยากปรึกษา..ซึ่งกูก็ไม่รู้ว่านานป่าวไง"

162

"คงนานแหละ จุ้นกูกลับบ้านละ ให้มันไปส่งก็แล้วกัน"

เฮียสองพูดจบก็เดินจากไปอย่างรวดเร็วจนผมได้แต่ยืนงง แต่สุดท้ายก็คิดว่าร้านที่จะไปแม่งไม่ได้ไกลจากบ้านเท่าไร เดี่ยวค่อยไว้เรียกแท็กซี่กลับบ้านก็แล้วกัน

ครืดดด ครืดดด

อยู่ๆโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงก็สั่น ผมล้วงมือเข้าไปหยิบ เห็นชื่อบนหน้าจอก็ถึงกับง

'เด็กยักษ์ Nathan'

มันโทรมาทำไมวะ หรือว่าจะเลื่อนนัด?

ผมรีบกดรับอย่างรวดเร็วก่อนรีบมองหาเฮียสองที่ไม่รู้เดินไปไหนแล้ว ถ้าเกิดมันยกเลิกนัดจริง ๆ ผมจะได้กลับบ้านเลย

"ว่าไงมึง"

(พี่หรั่ง มาที่หน้าตึกได้ไหมครับ)

"เออได้ มีไรป่าววะ"

163

(เอ่อ..พยามเขามาย้ายห้าย..The security guard didn't let me in.)

"อ่ออ แปลกวะ จักรตรงนั้น เดียวกูเดินออกไป"

ผมกดวางสายแล้วเดินไปอย่างรวดเร็ว ไอ้เด็กนี่มันไปสร้างเรื่องอะไร รีบเล่าวะเนี่ย

ไม่ถึงสองนาทีก็นึกมาหยุดอยู่ตรงโถงยามหน้าตึก มองพยายามมองหาไอ้เอนธแต่ไม่เห็นหัวแวมมันนอกจากนักศึกษาอีกสองสามคนที่ยืนรอรถมารับกับผู้ชายมาดนักธุรกิจจำคนหนึ่งซึ่งยืนก้มหน้ากดมือถืออยู่ ผมเลยตัดสินใจเดินไปถามลุงยามซะเลย

"ลุงครับ ลุงเห็นเด็กนักเรียนออกมาซื้อของ ๑ ตัวใหญ่ ๑ บ้างมั๊ยครับ"

ลุงยามทำทานีก่อนจะสายหน้าจอนเหนื่อยสิ้นเป็นการดับฝันผมทันที ผมเลยโทรลงหาไอ้เนธอีกรอบเพื่อเกิดอะไรขึ้นกับมัน ไอ้เด็กนี่ยังชอบทำอะไรแปลก ๆ อยู่ด้วย

กริ่งงก กริ่งงก

เสียงโทรศัพท์ของใครบางคนดังขึ้น ส่วนไอ้เนธก็ยังไม่รับสายผมสักที

"พี่หิ่ง"

164

เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้นจากด้านหลังผม มิน่ามันถึงไม่มารับสาย ที่แท้ก็เห็นผมแล้วนี่เอง

ผมค่อย ๆ หันหลังกลับไปและถึงกับต้องผงะ

ผมจ้องคนตรงหน้าด้วยความอึ้ง เสื้อเชิ้ตสีกรมท่าถูกสวมทับด้วยสูทพอดีตัวสีดำสนิท และรองเท้าหนังสีน้ำตาลดูมีราคา แต่ที่ซื้อผมมากที่สุดคือนาฬิกาตัวท็อปราคาหลักล้านบนข้อมือมัน!

เมื่อพิจารณาดูดี ๆ แล้ว ผมกลับจำดวงตาสีน้ำตาลอ่อนและสัน
GRAM ของไอ้เนธได้แม่นยำ

และไม่แปลกใจเลยว่าทำไมแว็บแรกผมถึงจำมันไม่ได้ เพราะ
นอกจากการแต่งตัวแบบอ็อปเพลเวลของมันแล้ว เส้นผมที่เคยเป็นสีทองถูก
ย้อมเป็นสีน้ำตาลเข้ม เปลี่ยนจากผมยาวประบ่าเป็นทรงอันเดอร์คัทและเซ็ต
ผมอย่างดี

ไม่อยากจะยอมรับเลยว่า แม่งหล่อซิบหายเลยวะไอ้เด็กนี่!

"มี..มีเปลี่ยนลุคหรวะ"

ผมถามไอ้เนธที่จ้องหน้าผมยิ้ม ๆ ดูไม่ขัดใจเลยกับลุคใหม่ล่าสุด
ของมัน ผมพินิจพิเคราะห์หน้ามันอีกทีก็รู้สึกว่าคุณอย่างบอกไม่ถูก เหมือน
เคยเห็นที่ไหนมาก่อน

ไอ้เด็กเนธยิ้มกว้าง ขยับตัวเล็กน้อยจนกลิ่นน้ำหอมผู้ชายกระแทก
มาใส่จมูกผมอย่างจัง

รสนิยมดีมากอย่างปฏิเสธไม่ได้ ช่างแตกต่างกับลูกเด็กโง่ผมยุ่งกับ
ขวดปาปริก้าของมันจริง ๆ

"Not really." (ก็ไม่ใช่)

ไอ้เนรตอบด้วยท่าทีสบาย ๆ มือสองข้างล้วงกระเป๋า

"พี่หิ้งนักรวยิ่ง"

"ก็ไม่ค่อย แต่แตกได้"

"โอเค Let's go."

พูดจบไอ้เนรก็เดินนำผมไปยังรถสปอร์ตสีแดงคันเดิมที่จอดหরাอยู่
ห่างออกไปไม่กี่สิบเมตร

แต่เดี๋ยวก่อนนะ มึงขับเปิดประทุนในมหาลัยเลยอะนะ! ก็น่าไม่
แปลกใจว่าทำไมลุงยามไม่ให้มันเข้าตึก แม่งทำตัวเหมือนเสี้ยมมาหาอีหนูซิบ
หาย

166

สายตาทุกคนจดจ้องมาที่เราสองคนในทุกอย่างก้าวที่เดินไปขึ้นรถจน
ผมประหม่าไปหมด เลยพยายามก้าวฉับ ๆ ให้ถึงรถและภาวนาขอให้มันช่วย
เอาหลังการสปอร์ตขึ้นโดยเร็ว

ไอ้เนรขำกับท่าทางลูกลี้ลูกลกนของผม มือเอื้อมไปเปิดเพลงแจ๊สโร
แมนติกชวนหลับก่อนจะออกกรออย่างใจเย็น

"พี่หิ้งนั นอนก่อนได้เลย รถน่าจะติด"

"ร้านอยู่ใกล้แค่นี้เอง รถไม่น่าติดปาววะ"

"พี่หิ้งน ถ้าผมจะขอเปลี่ยนร้าน พี่หิ้งนโอเคไหม"

"เออ เอาดี ตามใจมึง กูแตกอะไรก็ได้ทั้งนั้นอะ"

"พี่หิ้งนต้องกลับบ้านกี่โมง"

สีหน้าไอ้เนรดูกังวล คงมีเรื่องคุยกันยาวละมั้ง

"ก็โมงก็ได้ กูให้เวลามึงทั้งคืนเลย"

สปอร์ตแถมใจดี ต้องรุ่นพี่ที่ชื่อหนึ่งคนนี่คนเดียวเท่านั้น!

ไ้เด็กข้าง ๆ ยิ้มมุมปากก่อนจะเอี้ยวตัวไปคว่ำบางอย่างมาจาก
เบาะหลังมาให้ ผมมองตามและพบว่าเป็นเช็ตผ้าห่มอันประกอบไปด้วย
หมอนรองคอ ที่ปิดตา และที่อุดหู เหมือนที่แจกในเครื่องบินไม่ผิดเพี้ยน
ต่างกันแค่สีและโลโก้ที่ปักว่า 'J.H.' ก็เท่านั้น

จะว่าไปก็คุ้ม ๆ อยู่เหมือนกันนะ เหมือนเคยเห็นที่ไหน

"พี่หิ้งนนอนตามสบาย ถึงแม้ผมจะปลุกเอง"

พูดจบมันก็เปลี่ยนช่องเพลงเป็นเพลงบรรเลงที่เหมาะสมกับการนอน
เป็นที่สุด

"เออ งั้นกูไม่เกรงใจแล้วนะ"

ไอ้เนธไม่ตอบแค้ยิ้มนุ่มปากเหมือนที่มันเคยทำ

"เออมีง จริง ๆ แล้ว.."

"หืม?"

"ถึงมีงเปิดเพลงร็อค กูก็นอนได้นะ"

ไอ้เนธหัวเราะรำ มือข้างหนึ่งบังคับพวงมาลัยด้วยท่าทางสบาย ๆ
สายต่ายังคงจับจ้องกับถนนตรงหน้า

"It's alright. พี่หิ้นนอนเถอะ"

เมื่อเห็นว่ามันโอเคกับการขับรถไปกลางฟังเพลงบรรเลงชวนง่วงไป
ด้วย ผมก็จัดการแกะห่อผ้าห่มออก หมอนรองคอและผ้าปิดตาถูกวางประจำ
ตำแหน่ง ไม่นานนักสติของผมก็ค่อย ๆ หลุดลอยไปพร้อมกลิ่นน้ำหอมผู้ชาย
กรุ่น ๆ ที่ติดอยู่ที่จมูก

บรรยากาศโคตรดี อย่างกับอยู่สปาห้าดาว...

"พี่หิ้น Wake up. We are here."

เสียงไอ้เนรดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิดจากผ้าปิดตา ผมค์อย ๆ บิด
ขี้เกียจ รู้สึกถึงแรงโคลงเคลงนิดหน่อยที่พื้น ผมเอาผ้าปิดตาออกก่อนจะ
พบว่าพวกเขายังอยู่บนรถ โดยที่ด้านนอกมีแสงไฟสลัวติดอยู่บนกำแพงสีเทา
ผมลองกะพริบตาถี่ ๆ เพื่อไล่ความงุนงง

นี่มันร้านอาหารประเภทไหนวะเนี่ย

ผมเหลือบมองดูนาฬิกาบนหน้าจอมือถือของตัวเองก็พบว่าตัวเอง
หลับไปประมาณชั่วโมงกว่า..วันนี้กรุงเทพคงรถติดจริง ๆ ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจ

ผมบิดขี้เกียจอีกที เก็บอุปกรณ์ทุกอย่างใส่ถุงตามเดิม พร้อมลงจาก
รถเพื่อลิ้มรสอาหารที่กระเพาะเรียกร้อง

169

ตอนนี้พวกเราเหมือนอยู่ในที่จอดรถหรือห้องอะไรสักอย่าง ไม่มี
ถนน ไม่มีร้านค้า ไม่มีคนอื่น ๆ มีแค่เราสองคนกับรถสปอร์ตสีแดงซึ่งจอดอยู่
ตรงกลางห้องที่มีพื้นโคลงเคลงแปลก ๆ

ไอ้เนรเดินนำผมไปยังลิฟต์ตรงหน้า กดไปที่ชั้นสอง ลิฟต์เคลื่อนตัว
ขึ้นและเปิดออกในไม่ถึงนาทีต่อมา

ภาพตรงหน้า..ทำให้ผมอึ้ง

ทั้งห้องอาหารถูกตกแต่งเป็นสไตล์ยุโรป มีโต๊ะอาหารทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลางห้องที่ถูกเคลือบด้วยแสงไฟสีส้มอบอุ่น และเสียงเปียโนซึ่งถูกเปิดคลอเพื่อสร้างบรรยากาศ

บนโต๊ะมีจานและแก้วน้ำสองชุด และในแจกันทรงสวยงามบนโต๊ะมีเพียงดอกกุหลาบสีขาวดอกใหญ่หนึ่งดอกเท่านั้น

"มึง..ร้านนี้อยู่ตรงไหนของกรุงเทพฯ"

ไอ้เนรทีกำลังนำผมเดินมายังโต๊ะ เลื่อนเก้าอี้ออกให้ผมนั่ง ก่อนที่ตัวเองจะทรุดตัวลงนั่งในฝั่งตรงข้ามกัน ผมทอดสายตาดูออกไปยังด้านนอกหน้าต่างกระจกใสที่ถูกติดอยู่รอบด้านห้องอาหารนี้ และสังเกตเห็นจุดสีเขียวเป็นหย่อม ๆ อยู่ไกลลิบ ๆ

170

ผมลองถามไอ้เด็กเนรทีกรอบเพื่อความแน่ใจ สายตากวาดมองไปรอบ ๆ

"มึง..พวกเราไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ ใช่มั๊ยะ"

ไอ้เนรทียิ้มมุมปากก่อนจะพยักหน้า

สายตาผมจ้องมองจุดเขียวที่เคลื่อนที่เข้าใกล้จุดที่พวกเราอยู่มากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่สิ..พวกเรากำลังเคลื่อนที่เข้าใกล้จุดสีเขียวเหล่านั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่างหาก

เห้ย ถ้ามดจริง ไอ้เด็กนี่!!! สรุปจุดเชียวพวกนั้นคือเรือตกปลาหมึก
หลายสิบลำแบบที่ผมคาดเอาไว้จริงๆ

"มึงพาумаแตกข้าวกกลางทะเลเนื่องในโอกาสอีกโระนะเนีย?"

ไอ้เนธหัวเราะ มือหยิบดอกกุหลาบสีขาวในแจกันออกมาดูเล่น ก่อน
จะย่นกุหลาบดอกนั้นให้ผม

"ผมอยากทำความรู้จักกับคุณหนึ่งให้มากขึ้นครับ"

ตอนนี้ไม่ว่าจะตกใจที่อยู่ ๆ ก็มีผู้ชายมาให้ดอกไม้ หรือการที่ไอ้เนธ
มันเรียกผมว่าคุณ หรือการที่มันพูดคำว่า 'หนึ่ง' ชัดแล้วดิอะเนีย!!

ผมรับดอกไม้มาลองดมก่อนจะวางไว้ที่ริมโต๊ะ แอบคิดว่าหาก
กุหลาบดอกใหญ่เกือบเท่าครึ่งหน้าผมเป็นของจริง มันคงจะแพงมาก

และ...มันเป็นของจริง! ผมลุกขึ้นยืนเต็มสูบแล้วเดินอ้อมโต๊ะไปยืน
ตรงหน้าไอ้เด็กยักษ์ที่นั่งในท่าสบาย ๆ ในชุดสุดเต็มยศ

"ไอ้เนธ"

ผมจับบ่าคนตรงหน้าที่ค่อย ๆ ซ้อนดาขึ้นมามองผม ไม่อยากจะ
ยอมรับเลยจริง ๆ ว่าลูกนี้ของมันโคตรหล่อ หล่อกว่าผมตอนแต่งชุดเต็มยศ
ไปนอนที่ผ้าอีกเนีย!

"มึงเปลี่ยนลูก ก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนคำพูดป่าววะ แล้วก็..มึงเรียกกู พี่หิ้งกูก็ไม่โกรธหรอกนะโว้ย"

"คือ.."

"เพราะยังงี้มึงก็เป็นน้องกูคนนึง"

"ผมมาย้ายอยากเป็นแค่น้อง"

ไอ้เนเธี่ยนขึ้นเต็มสูบจนผมต้องถอยหลังหนึ่งก้าว ไม่งั้นอาจจะเกิดอุบัติเหตุไม่คาดคิดแบบวันนั้นได้

"เอ้า ละ..แล้ว มะ..มึงอยากเป็นพี่กูหรือเงาะ ถึงได้แต่งตัวมีอายุขนาดนี้"

172

ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมพอไอ้เนเธี่ยนในลูคผู้ใหญ่ทำสีหน้าจริงจังขึ้นมา ผมถึงต้องแข่งขาอ่อนแถมเสียงสั่นแบบนี้ด้วยเนี่ย!

"ผมอยากเป็นคนรัก..เป็นแฟนคุณ"

ผมอิงไปสามวินาที ในสมองว่างเปล่าไปหมด ก่อนภาพในหัวจะตัดไปที่ตอนเฮียสองผมว่าด่าโง่คำโต ๆ สลับกับตอนที่ไอ้เป้บอกว่าน้องมันชอบผม

ตกลงว่าผมโง่จริง ๆ ..เฮ้ย ไม่สิ! ไอ้เนรมันต้องแก้มเล่นแน่ ๆ คนไม่มีเพื่อนอย่างมันอาจจะอยากลองแก้มเพื่อนเล่น ๆ ดูบ้าง ต้องใช่แน่ ๆ!

แต่เดี๋ยวนะ!! มึงเอามือมารวบเอวกูเข้าไปใกล้ ๆ ตัวมึงทำไมก่อนไอ้เนร!!

ในจังหวะที่ผมพยายามจะถอยห่างออกมาเพราะรู้สึกจึกจึ้นแะตรงที่โดนมือมันสัมผัสเต็ม ๆ ไอ้เนรกลับยื่นหน้าเข้ามาใกล้ก่อนจะพูดบางอย่างที่ตอกย้ำความสงสัยของผมให้กระจ่างยิ่งขึ้น

"I'm serious." (ผมจริงจังนะ)

ผมกะพริบตาปริบ ๆ คำพูดทั้งหมดถูกบล็อกอยู่ในลำคอ

"ที่ผ่านมา ผมผิดที่ไม่ชัดเจนเอง..ผมชอบพี่หนึ่ง ชอบพี่หนึ่งมากๆ I really can't let you go." (ผมคงปล่อยพี่ไปไม่ได้)

พูดจบไอ้เนรก็ดึงผมเข้าไปกอดทันที จนผมทำอะไรไม่ถูก มือไม้เกะกะจนไม่รู้จะเอาวางไว้ที่ไหนเลยกุมตุ้ตตัวเองเอาไว้

ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าไอ้เด็กผู้ชายที่คอยตามผมต้อย ๆ จะคิดกับผมมากกว่ารุ่นพี่คนหนึ่ง ผมรวบรวมสติอันน้อยนิดก่อนจะผละออกจากอ้อมกอดของเด็กตรงหน้า

"เนธ คือ มึงเป็นรุ่นน้องที่ดีคนนึง ญ..ญขอบคุณมากที่มึงรู้สึกดี ะ กับ ญ"

ไอ้เนธมองหน้าผมที่พูดจาติดขัดอย่างมีความหวัง ผมกลืนน้ำลายดัง เอือกก่อนจะพูดออกไป

"แต่กูยังไม่คิดจะมีความรัก"

ผมจินตนาการภาพไอ้เนธหูลู่หุดกเอาไปพร้อมความรู้สึกผิดเต็ม หัวใจ จริง ะ ผมไม่ได้อยากใจร้าย แต่ถ้าไม่ปฏิเสธตรง ะ อีกฝ่ายอาจจะ เข้าใจผิดคิดว่าตัวเองมีหวัง

แต่ผิดคาด ไอ้เนธกลับยิ้มกว้าง

174

"งั้นเรามาเริ่มกันใหม่"

"ห..ห๊ะ??"

ไอ้เนธพูดจบก็รีบคว้ามือสองข้างจากตุตของผมมากุมไว้หลวม ะ

"ที่ผมชวนมากินข้าววันนี้ ก็เพราะผมม่ายอยากปิดบางอีกต่อปาย"

"ห๊ะ? ปิดบาง ปิดบังอะหรือ? มึงปิดบังอะไรกู?"

ในหนึ่งวันจะยังมีเรื่องให้ตกใจมากกว่านี้อีกหรือวะเนี่ย

ไอ้เนธปล่อยมือผมก่อนจะล้วงบางอย่างออกมาจากกระเป๋าในด้านใน
เสื้อสูท บัตรบางอย่างที่มีรูปของมันเด่นหราถูกส่งมาให้ผม

มันคือ..บัตรประชาชนของอเมริกา

ผมมองหน้ามันอย่างงง ๆ ประมาณว่าให้มาทำไม ไอ้เนธจึงเริ่มพูด
ขึ้น

"ผมชื่อ เนธาน เจเรมี ฮัตสันต์ อายุ 22 ปี เป็นลูกครึ่งไทย-
อเมริกัน จบการศึกษาจาก K University เมื่อปีที่แล้ว"

ผมก็มดูบัตรประชาชน ระบุปีเกิดที่บวกลบแล้วก็อายุ 22 จริง ๆ ..
มิน่า ก็ว่าทำไมมันหน้าแก่เกินเด็กอายุ 18 จังวะ แถมยัง..อะไรนะ มหาลัย K
ที่ติด Top 3 ของโลกนั่นนะเธอ!

"ขอโทษที่ปิดบัง เพราะงั้น..เรามาเริ่มต้นกันใหม่นะครับ..ครับ"

"ร..เริ่มต้นไรวะ กูไม่ได้โกรธมึงเลย มึงคงมีเหตุผลของตัวเองที่ต้อง
มาเรียนปริญญาตรีซ้ำอีกรอบ หลาย ๆ คนก็ทำปะ"

"จริงๆ แล้ว.."

ไอ้เนธขยับเข้ามาใกล้ผมอีกก้าวก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจังจน
ขนแขนผมลุกอย่างห้ามไม่ได้

"เหตุผลที่ผมเข้ามาเรียนที่นี่อีกรอบ ก็เพราะ..ผมอยากอยู่ใกล้คุณ"

"ใกล้ไป"

"หา?"

"ที่มีงัยอยู่นี่อะ ใกล้ไป จะจูบปากกูอยู่แล้วสัส!"

ไอ้เนธรีบออกไปหนึ่งก้าวทันทีก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี
ต้องผมดั่งท่วงซิ่นอีกรอบ ไอ้เนธเลยพาผมที่แขนขาอ่อนแรงไปนั่งที่เก้าอี้ของ
ตัวเองแล้วสั่งให้พนักงานเสิร์ฟในชุดยูนิฟอร์มรีบหุงจัดอาหารออกมาเสิร์ฟ
ในไม่กี่นาทีต่อมา

เห็นอาหารแล้วผมแทบจะลมจับอีกรอบ นี่มันระดับมิชลินสตาร์เลย
นะเนี่ย!

ผมบริหารจัดการอาหารที่มาเสิร์ฟแบบร้อน ๆ ทีละจานโดยไม่คุยอะไร
กับไอ้เนธเลยเพราะทำตัวไม่ถูก แต่สุดท้ายก็ทนเก็บความสงสัยไว้ไม่ได้อีก
ต่อไป

"เนธ ทำไมไม่มึง..ถึงชอบกูวะ"

ผมถามไอ้เนธที่กำลังจิบไวน์แดงในแก้วด้วยท่าทางผู้ดีแบบที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ไอ้เนธยิ้ม สายตาจ้องไปยังไวน์ในแก้วที่กำลังถูกหมุนอย่างช้า ๆ

ผมลอบกลืนน้ำลายดังเอื๊อกให้กับท่าทีของมัน แม่งอย่างกับหลุดออกมาจากในหนังมาเพีย

"เพราะเป็นพี่หนึ่ง"

"เป็นกู..เป็นยังไฉะ?"

ไอ้เนธยิ้มแต่ไม่ตอบ คิดว่าหล่อมากหรือไฉะไอ้ท่าทางแบบนี้เนี่ย เดียวบ๊อยน์ฟัวกราสใส่หน้าเลย หมั่นไส้!

"มาคบกับผมสิ แล้วผมจะบอก"

ผมได้แต่อ้าปากพะงาบ ๆ นึกคิดถึงไอ้ลูกหมาเนธตาแป๋วที่มันเดินตามผมต้อย ๆ ไม่ใช่หมาป่าในชุดสูทแบบนี้

"กูก็บอกแล้วไงว่าไม่คิดจะมีความรัก กูชอบนอน กูอยากนอน ไม่อยากมีแฟน!"

"ผมจู้"

เออ รู้ก็ดี!

"แต่ผมมั่นใจว่าถ้าคุณลองคบกับผม ผมจะทำให้คุณอยากตื่นมากกว่าอยากนอน"

เห้ย! แบบนี้ก็ได้หรวะ..

แม้จะงุนงง สุดท้ายผมก็ได้แต่พยักหน้ารับรู้ไปแบบส่ง ๆ เพราะกำลังสนใจไข่ปลาคาเวียร์พร้อมแผ่นทองคำตรงหน้าอยู่

"นีโอเนอร์"

ผมเงยหน้าขึ้นไปก็พบว่าโอเนอร์กำลังนั่งเท้าคาง จ้องหน้าผมอยู่ก่อนแล้ว

"ช่วยหยุดเรียกว่า 'คุณ' ได้มะ ฟังแล้วขัดหูขบถ"

"Okay..as you wish." (โอเค ตามนั้นเลย)

"แล้วอีกอย่างนะ ตอนนี้พวกเราเรียนมหาลัย กูอยู่ปีสาม มึงอยู่ปีหนึ่ง ตามลำดับชั้นแล้ว มึงควรเรียกว่าพี่หนึ่ง"

"Okay."

"เออ แล้วก็..กูจะไม่มีวันเรียกมึงว่าพี่เนช เพราะกูเห็นมึงเป็นรุ่นน้องคนนึงไปแล้ว"

ผมพูดจบกี้คักไข่ปลาคาเวียร์เข้าปากอย่างสบายใจ เห็นไอ้เนรโנם
ตัวมาข้างหน้า พูดเสียงเบาให้ได้ยินกันสองคน

ประโยคที่ทำให้ผมเกือบสลักคาเวียร์บนเรือสุดหรูนี้

'ถ้าไม่อยากเรียกผมว่าพี่ ลองเรียกผมว่า Honey ก็ได้นะ'

ไอ้เด็กเวรนี้มัน..จริงๆเลยว้ยยย! เตี้ยวแกล้งหลับคาไข่ปลาคาเวียร์
เลยแม่ง!!!

ตอนที่ 11

"เฮีย ไอ์เนธมันบอกว่าชอบกูวะ"

เฮียสองค้อย ๆ หันหน้าจากจอคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะมายังผมที่กำลังนอนแผ่หรา เอาขาพาดหมอนข้างทรงต้นมะพร้าวอยู่บนเตียงของมัน

ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืน ไอ์เนธขับรถมาส่งผมที่บ้านตอนเกือบห้าทุ่ม จริง ๆ ผมควรจะกลับไปสามคืนแล้ว แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ผมก็นอนไม่หลับสักที เลยตัดสินใจบุกมานอนเล่นที่ห้องเฮียสองแทน

หรืออาจจะเป็นเพราะขากลับผมรีบซึ่งหลับมาตลอดทางกลับกรุงเทพก็ได้มั้ง

"แล้วยังไงต่อ"

"กูก็ปฏิเสธ กูบอกมันว่ากูไม่คิดจะมีความรัก"

"แล้วมันว่าไง"

"มันบอกว่าถ้าลองคบกับมันดู มันจะทำให้กูอยากตื่นมากกว่าหลับ"

"หิ ไม่ธรรมดาอะ"

"แต่กูไม่ได้อยากมีแฟนเอเชีย มึงเก๊หะปะ แล้วกูก็ทำตัวไม่ถูก"

ผมนอนจ้องเพดาน ในหัวนึกภาพไอ้ลูกหมาหัวทองที่คอยเดินตาม
ต้อย ๆ มาหากันทั้งเช้าทั้งกลางวัน กินข้าวด้วยกัน หรือบางทีก็ไปดูมันเล่น
ดนตรี แล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ

"มึงว่ากูทำตัวห่าง ๆ มันไว้ดีมั๊ยเฮีย กูไม่อยากให้ความหวังมันวะ"

"ก็แล้วแต่มึง..แต่ปกติกูไม่เห็นมึงจะคิดมากขนาดนี้"

เฮียค้อย ๆ ไถ่แก้อีมาหาผมซึ่งนอนแผ่หราอยู่บนเตียง

"คิดมากดิวะ กูกับมันสนิทกันนะโว้ย!" ก็คิดว่าสนิทในระดับนี้แหละ

"ก็แล้วแต่มึง"

เฮียสองไถ่แก้อีมาจนจิตขอบเตียง สายตาจ้องขาข้างหนึ่งของผมนิ่ง
จนผมต้องมองตาม แต่ยังไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกติอะไร เฮียสองก็
พูดต่อขึ้นมาซะก่อน

"แต่ถ้าวันนึงมันหายไป..มึงก็ต้องรับผลของการกระทำตัวเองให้ได้"

อืม ก็จริงของเฮียมัน

"แล้วก็.."

ผมมองหน้าเฮีย ลุ้นว่ามันจะพูดอะไรต่อ

"ช่วยเอาขาที่เต็มไปด้วยขนหน้าแข้งของมึงออกจากหมอนต้นมะพร้าวของกูด้วย! ขนขาของมึงแทงหมอนกูเป็นรูหมดแล้ว!"

"พูดเหมือนมึงไม่มีขนขา"

"ก็ขนขาของมึงไง มันไม่แทงหมอนไวย์!!!"

เหอออ อะไรที่เกี่ยวกับ'มะพร้าว' เฮียแหม่งปล่อยวางไม่ได้จริง ๆ เลย
สินะ

182

"โหยยยย ไอ้เซียน้องเนธ กูเกือบจำมึงไม่ได้ ตัดผมทรงนี้แหม่งดีมาก"

"ขอบคุณครับพี่เฟ"

ผมเงยหน้ามองไอ้เนธกับทรงผมใหม่ในชุดนักศึกษา ไอ้ได้กัยกัษพูด
จบก็ทรุดตัวลงฝังตรงข้ามผมซ้ำ ๆ มันเป็นช่วงที่สายตาเราประสานกันในช่วง
สั้น ๆ ก่อนที่ผมจะก้มหน้าก้มตากินข้าวเข้าต่อไป

อยู่ดี ๆ ก็รู้สึกหนาวแขนขึ้นมาเลยแฮะ

"แตกข้าวมาอย่า"

ผมเอ่ยนั่นโดยที่ไม่มองหน้ามัน เป็นประโยคคำถามที่ถูกถามซ้ำ ๆ
ทุกเช้ากลายเป็นคำทักทาย ซึ่งคำตอบก็คงเหมือนทุกวันว่ากินมาแล้ว

"ยังเลย ผมอยากมากินกับพี่"

พูดจบมันก็หยิบถุงบางอย่างขึ้นมาวางบนโต๊ะ เป็นลูกชิ้นปิ้งสามไม้

ไอ้เด็กยักษ์ในลुकไม่คุ้นตาใช้มือหยิบลูกชิ้นขึ้นมาทีละไม้ จับลูกชิ้น
เข้าปากรวดเดียวทีละสองลูก ค่อย ๆ เคี้ยว ก่อนจะกลืนลงช้า ๆ ผมกะพริบ
ตาถี่ ๆ พยายามหาเหตุผลให้ตัวเองว่าทำไมถึงต้องจ้องการเคลื่อนไหวของ
ลูกกระเดือกมันอย่างตั้งใจขนาดนี้ด้วยเนี่ย!

เหมือนไอ้เด็กเนร..ไม่สิ ไม่เด็กแล้ว จะรู้ตัวว่ากำลังโดนจ้องอยู่เลยส่ง
ลูกชิ้นให้ผม

"พี่หิ้น ชิมไหม"

ก่อนจะมองผมด้วยสายตาเป็นประกายเหมือนลูกหมาอ่อน ๆ ที่มัน
ชอบทำ ทันทีที่ผมส่ายหน้า ไอ้เนรก็ยิ้มมุมปากแล้วยกคิ้วข้างเดียวผมหนึ่งที
โดยที่ไม่มีคนอื่นเห็น

ไอนี่มัน...!!

แม่เอ๊ย! ทีมหาลัย K ต้องมีเอกการแสดงแน่ ๆ ไอ์เนธถึงได้กลับมา
 แอ็บทำตัวเป็นรุ่นน้องปีหนึ่งวัยใสอย่างแนบเนียน ทั้ง ๆ ที่เมื่อวันก่อนยังใส่
 ชุดสุทมาสารภาพรักผมอยู่เลย

ถึงจะบอกตัวเองให้เว้นระยะห่างกับไอ์เนธ แต่เห็นมันกินแค่ลูกชิ้น
 สามไม้เล็ก ๆ เป็นอาหารเช้าแล้วก็อดคิดไม่ได้

"มึงอืมหรือ กินแค่นั้น..เอานี้ไปดิ"

ผมพุดพลงยื่นหมูปังสองไม้ไปให้มันโดยไม่มองหน้า

"Thank you"

ในจังหวะที่ไอ์เนธยื่นมือมารับหมูปังจากมือผม นิ้วของมันสัมผัสลง
 บนนิ้วของผมอย่างแผ่วเบา เกิดเป็นกระแสไฟฟ้าบางอย่างที่ไหลจากนิ้วมือ
 ข้างขวาลงไปถึงหัวแม่ตีน!!

"เขี่ยยย!"

ผมอุทานโดยอัตโนมัติจนสมาชิกแก๊งกินข้าวเข้าบนโต๊ะต่างหันมา
 มองเป็นตาเดียว รู้ตัวอีกทีไอ์เนธก็หยิบหมูปังออกไปจากมือผมเรียบร้อยแล้ว

ผมบอกปัดไปว่าไม่มีอะไร ไอ์เนธแค่ผลอเหยียบเท้าผมก็เท่านั้น ทุก
 คนเลยตั้งหน้าตั้งตากินข้าวกันต่อ

"เออ เฮีย ไอ้เป้ เดียวกูไปนอนที่ห้องสมุดก่อนนะ เจอกันในห้องเลย"

กินข้าวเสร็จผมก็รีบคว้ากระเป๋าออกทันที เดินออกมาได้สลิปก้าวผมก็ตัดสินใจเดินกลับไปเพิ่มเติมท่ามกลางสายตาของชาวแก๊ง

"ไอ้เนธ ถ้าจะไปกับกู..ก็รีบ ๆ ลุกมา"

ไอ้เนธรีบลุกขึ้นในทันทีแล้วเดินตามหลังผมมาอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางเสียงปรบมือแปะ ๆ ของเฮียสองและเสียงโห่ร้องของไอ้เป้

เกลียดชิบหาย เกลียดที่ตัวเองเป็นคนใจอ่อน เกลียดที่ไม่กล้าทิ้งคนที่ไม่มีเพื่อนไว้คนเดียว

ผมเดินนำหน้าไปทრุดตัวลงบนโต๊ะประจำตัวใหม่ โดยมีไอ้เนธนั่งอยู่ที่โต๊ะข้าง ๆ

"เนธ"

ไอ้เนธเลยเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าผมตามเสียงเรียก เจ้าตัวคุกเข่าลงกับพื้น ก่อนจะค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมามองกัน ผมถึงกับต้องรีบเอามือดันหน้ามันออกไปทันทีที่มันโน้มตัวเข้ามาใกล้มากเกินไปจนใบหน้าเกือบจะชนกันอยู่แล้ว!!!

ไอ้เด็กบ้านี่มันจริงๆเลยวะ!

ไอ้เนธหัวเราะเล็กน้อยก่อนจะยอมถอยหลังออกไปนิดหน่อยพอให้มีระยะห่าง

"เนธ มึง..รีบ ๆ หาเพื่อนรุ่นเดียวกันได้แล้วนะ ไม่ต้องมาอยู่กับกูหรอก ยังไงกูก็ไม่วู้สึกอะไรกับมึงอยู่ดี"

ผมพุดซ้ำอีกครั้ง ไม่อยากให้ความหวังมันอีกต่อไป ไอ้เนธจ้องหน้าผมนิ่งก่อนจะตอบออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ผมไม่ได้อยากมีเพื่อน"

"ตกลงละมึงนี่ มึงจะใช้ชีวิตมहाลัยยังไงถ้าไม่มีเพื่อน!"

"ผมมีเพื่อนเยอะแล้ว"

ผมถอนหายใจยาว เม้มปากแน่นในขณะที่กำลังสรรหาคำพูดปราบความดื้อรั้นของมัน

"เนธ เอาตรง ๆ นะ คือกูว่าเราสองคนควรห่างกัน กูไม่อยากให้ความหวังมึง..เข้าใจที่กูพูดรีเปล่า"

ไอ้เนธส่ายหน้า ในขณะที่ผมกำลังจะอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ แต่มันก็ซิงพุดขึ้นมาก่อน

"ผมไม่เข้าใจว่าทำไมผมจะอยู่กับคนที่ผมชอบไม่ได้"

"เพราะกูไม่ได้ชอบมึงไง! เดี่ยวมึงจะคิดเข้าข้างตัวเอง แล้วมึงก็จะเสียใจเอง"

"ไม่"

ผมหลับตากัดฟันก่อนจะหันไปจ้องหน้ามันนิ่ง

"ผมไม่มีทางเสียใจที่ได้อยู่กับคุณ ขอโอกาสให้..hey!! พึงั้น stop!!! อย่าบิตฮู!!"

"กูบอกแล้วขี้ม้าย่าอย่าพูดคำว่า 'คุณ' ฟังแล้วมันขนลุก!!"

พูดจบผมก็ปล่อยมือที่บิดหมุนออก ไ้เนรลูปหูตัวเองบ่อย ๆ อย่างน่าสงสาร

"กลับที่ไปเลยไป กูจะนอนแล้ว เสียเวลาไปห่านาทีแล้วเนี่ย"

พูดจบผมก็คว้าผ้าเ็น่าจากในกระเป๋าออกมาแล้วฟุบลงกับโต๊ะทันทีโดยไม่สนใจไ้เนรอีกต่อไป แต่ใครจะไปรู้ว่ามันจะเดินมากระซิบข้างหู จนริมฝีปากของมันเฉียดใบหูไปมาผมตั้งหลายรอบ

'ฝันดีครับพี่หิ้ง'

ฝันดีฟ่งสิ! ไ้บ่านี จักจี้จนขนขาลุกไปหมดแล้ว!!

"เนธ หยุดตามกุซะที ไปหาเพื่อนไป! เดี่ยวกูเรียนจบแล้วก็ไม่มีเพื่อน
หรรอก" ผมพูดพลางจذจ่อที่สิ่งกำลังทำโดยไม่มองหน้าไอ้เด็กยักษ์ที่ชอบตาม
ติดชีวิตผมไม่เว้นแต่ละวัน

ไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรของสัปดาห์ที่ผมพูดประโยคนี้กับคน
ตรงหน้า เน้นย้ำกับตัวเองเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่ว่าต้องห้ามใจอ่อน
เด็ดขาด แม้ไอ้คู่อริตัวยักษ์จะชอบมองมาด้วยสายตาเหมือนลูกหมายักษ์ขี้
อ่อนก็ตาม

อย่าใจอ่อนสิวะไอ้หนึ่ง ใจแข็งหน่อย ไอ้เนธก็แค่รุ่นน้องในมหาลัยก็
เท่านั้น ผมกัดฟันยื่นรอฟังว่าวันนี้มันจะมาไม่ไหนอีก ถึงได้ทำเนียนมายืน
เยี้ยวที่โล่งๆ พลางมองหน้าผมแบบนี้

มึงก็สรรหาที่เนอะ!!

"ผมไม่ได้อยากมีเพื่อน"

"เฮ้ย แล้วมาเดินตามกูทำไม!"

"ผมอยากมี Boyfriend..อยากมีแฟน"

ว้อทททท!!!

พูดจบไอ้เนธก็หันมามองหน้าผมพรางทำธุระของตัวเองไปด้วย ยิ้มแบบมีบางอย่างแอบแฝงอย่างเห็นได้ชัด

มันจะมาปวดเยี่ยวอะไรเวลาเดียวกันขนาดนี้ ท่อก็ไม่ได้เชื่อมกันสักหน่อยวะ!

"ไอ้เซี่ยเนธ! อย่าเล่นแบบนี้ กูไม่ซ่า"

ผมโวยวายก่อนจะรีบรูตชิปกางเกงแล้วเดินไปล้างมืออย่างรวดเร็ว ไอ้เนธเดินตามมายืนข้าง ๆ ทำเป็นล้างมือฟอกสบู่เหมือนที่ผมกำลังทำอยู่เป๊ะ

สายตาที่อีกฝ่ายมองมาทำให้ผมทำตัวไม่ถูก ผมเลยหลบตามันแล้วล้างมือต่อไป

"ก็ไม่ได้อยากให้ซ่า อยากให้เคน"

"เคนไฉน! ไม่ใช่เคน"

เห้อ พูดออกมาแต่ละคำ อยากโอนเงินค่าเรียนคั้นครุภาษาไทยมันจริง ๆ

ไอ้เนธเดินไปหยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดมือให้แห้ง เอื้อมแขนยาว ๆ ของมันไปถึงทิชชูลงในถังขยะ มันยื่นหันหน้ามาทางผมแล้วใช้สะโพกฟิง เคาน์เตอร์อ่างล้างมือ สองแขนเต็มไปด้วยมัดกล้ามกอดอกไว้หลวม ๆ

"Look, your face is so red." (ดูซะก่อน หน้าพี่หงึ้นแดงมากเลย)

"Shut up เลยมึง!"

ผมรีบหันขวับไปดูกระจกในทันที

อ..อะไร เรดเร็ดอะไร! ไม่เห็นจะแดงตรงไหนเลย!!

ผมชะงักในท่าจับแก้มสองข้างในจังหวะที่ไอ้เนธชะโงกหน้าเข้ามา ใกล้ ๆ ผมทำท่าจะถอยหลังหนีแต่เสือกติดกำแพง!

"พี่หงึ้น"

ไอ้เนธเรียกผมด้วยสายตาดูจริงจังแบบที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ผมทำหน้าเอาเรื่อง จ้องตามันไม่กะพริบ ถ้ามันบังอาจเอาน้ำมาใกล้อีกละก็ น่าดู!

ไอ้เนธเริ่มขยับปากช้า ๆ สำเนียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันคันหู

"I won't stop until you are mine." (ผมจะไม่หยุดจนกว่าคุณจะเป็นของผม)

พูดจบมันก็เดินจากไปทิ้งให้ผมยืนอ้าปากพะงาบ ๆ อยู่หน้ากระจก
เพียงลำพัง ผมรีบเดินไปวกน้ำเย็นใส่หน้าดับความหิวร้อนของตัวเอง

แม่งเอ๊ย หิวร้อนลามไปถึงแก้มถึงหูแล้วเนี่ย!

ล้างหน้าเสร็จผมก็เดินกระต๊อบเท้าปึงปึงออกไปยังโต๊ะกินข้าวในโรง
อาหารที่ไอ้เป้อาสาไปจองไว้ให้ และพบว่าไอ้เนธมาร่วมแจมด้วยเหมือนทุก
วัน แถมยังส่งยิ้มมาให้ผมอีก

พูดตรง ๆ ก็แล้ว ไล่แบบอ้อม ๆ ก็แล้ว พยายามทำตัวเย็นชาใส่มันก็
แล้ว ทำไมไปสักทีวะ! หรือว่าผมไม่ได้เด็ดขาดพอ..

สงสัยต้องทำตัวให้ชัดเจนกว่านี้แฮะ

"ไอ้เป้ ฝากบอกเฮียด้วยนะ วันนี้กูไม่แดกข้าว"

"เฮ้า เป็นไรอะ จะไปนอนหรอ"

"เออ ง่วง"

ผมแก่งหัวไปหนึ่งที่ เดี่ยวใกล้ ๆ จะเข้าเรียนค่อยลงมากินก็ได้

ผมไม่แม้แต่จะมองหน้าไอ้เนธแล้วเดินหันหลังออกมาทันที ตั้งใจว่า
รอบนี้ยังงี้ก็จะไม่หันกลับไปมอง คิดว่าสักวันมันก็คงตีตัวออกห่างไปเอง

ผมเดินคุ่ม ๆ มาถึงห้องสมุด ตั้งใจจะเดินไปนอนยังที่ประจำ แต่ด้วยความที่ดวงซวยหรืออะไรก็ไม่รู้ ห้องสมุดแม่งติดป้ายว่า

‘ปิดทำความสะอาดครั้งใหญ่ตั้งแต่12.15 น.เป็นต้นไป’

ผมมองนาฬิกาที่จอโทรศัพท์มือถือซึ่งแสดงเวลา 12.15 น. พอดีเป๊ะ
เวรจริง! ถ้างั้น..ไปนอนเล่นที่ห้องชมรมแทนก็แล้วกัน

ไม่ว่าที่ต่อมาผมก็เดินมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องชมรมที่ไม่เคยถูก
ล็อก ไอ้ปีเตอร์เคยบอกว่าในห้องชมรมมีแต่สมบัติบ้าของพวกเรา ใครมันจะ
มาขโมย

สมบัติบ้านมึงครับ ฟูกเพื่อสุขภาพกูอันละห้าพันนะโว้ย!

ผมเปิดประตูเข้าไปในห้อง ก็พบว่าไอ้เตอร์กำลังนั่งพิงอะไร
บางอย่างอยู่ที่โต๊ะญี่ปุ่นกลางห้อง

"อ้าว ผู้มีพระคุณอันดับหนึ่งของชมรมมาแล้วหรอครับ"

มันทักขึ้นในตอนที่ผมกำลังเดินไปยังฟูกประจำตัวของตัวเองที่มุม
ห้อง ซึ่งปกติผมจะชอบมานอนเล่นในช่วงเย็นซะมากกว่า

ไอ้เตอร์คงเห็นผมทำหน้างง เลยทำหน้างงตาม

คือมันเพื่ออะไรวะมึง!

ทันทีที่ไอ้เตอร์ตั้งสติได้และเลิกทำหน้างใส่ผม มันก็ค่อย ๆ ลูกขึ้น ยืนก่อนจะเดินไปยังมุมห้องอีกด้านหนึ่งซึ่งมีบางอย่างที่ถูกผ้าคลุมลายสก๊อตแดงสลับเขียวคลุมไว้อย่างมิดชิด

ผมตั้งใจดูอย่างใจจดใจจ่อเพราะตรงมุมห้องนั้นไม่เคยมีอะไรวางมาก่อน คงจะเป็นของสำหรับกิจกรรมใหม่ละมั้ง

"นี่ของมึงไม่ใช่หรือ?"

ไอ้เตอร์ตะโกนถามผมที่ยังคงไม่หายง

193

ผ้าคลุมถูกเปิดออกในจังหวะเดียวกับที่ผมอุทานว่า 'เหี้ย' ออกมาดังมาก แต่ไอ้เตอร์ไม่ได้สนใจ ยังคงลูบ ๆ คลำ ๆ แก้อินวดสีครีมที่ไม่ใช่แค่ตัวเดียว

แต่เป็นสองตัว!

"มึงนี่ใจจังวะ มีของตัวเองหนึ่งตัว แล้วยังซื้อเผื่อคนอื่น ๆ ในชมรมด้วยอีกตัว หล่อ รวย สปอร์ต เรียนเก่ง เพอร์เฟกต์แมนมากอะไอ้หนึ่งเพื่อนรัก"

ผมอ้าปากค้าง สมองจดจำรายละเอียดเก๋อันวดนี้ได้แม่นยำ นี่มัน
เก๋อันวดแบบเดียวกับที่คอนโดไ้เนสเลยนี่นา!

ผมถอนหายใจยาว ไม่งั้นไม่นอนแม่งละ เรามีเรื่องต้องคุยกัน!

ผมกดโทรออกไปหาไ้เนสทันที แต่ใครจะไปคิดว่าไม่ถึงสองวินาที
มันก็กดรับ

"ไ้เนส! เก๋อันวดที่ห้องชมรมนี่คืออะไร"

(ไ้ พี่หั่นชอบไหม)

"มึงหยุด แล้วตอบคำถามกูก่อน"

(ก็เก๋อันวดตัวโปรดของพี่หั่นไง)

"ของกูอะไรเล่า นี่มันเก๋อันวดแบบเดียวกับที่คอนโดมึงซัด ะ"

เสียงไ้เนสหัวเราะในลำคอทำให้ผมยิ่งเดือดดาลมากขึ้น และกำลัง
จะอ้าปากดำในความทำอะไรไม่คิดของมัน แต่ก็ต้องหุบปากฉับทันทีที่ได้ยิน
ประโยคต่อมา

(Why so serious ..อะไรที่เป็นของผม สักวันก็จะเป็นของพี่)

เส้นเลือดที่ขมับกระตุกไม่หยุด สุดท้ายผมก็ทนไม่ได้อีกต่อไป

"ไม่ไว้ยยย ของมึงก็ของมึง ของกูก็ของกู ไม่เกี่ยวกัน!"

ไอ้เตอร์ถึงกับผงะที่เห็นผมตะโกนใส่โทรศัพท์แบบนั้น

(โอเค โอเค ตอนนี้ยังไม่เกี่ยว แต่อนาคต..who knows.)

"เห้อออ ไม่คุยกับมึงแล้ว ไปแตกข้าวต่อไป"

(Okay, good night ครับ)

ไอ้เนรพุตเสียงล่อเลียน ตอนนั้นผมใจเย็นลงมาบ้างแล้ว และผมก็คิดว่าผมควรพูดอะไรบางอย่าง

"เดี๋ยว"

(Yes?)

"ขอบคุณนะมึง แต่กูก็ยังยืนยันคำเดิมว่ากูไม่มีเงินจ่ายคืนมึงหรอกนะ"

(ไม่เป็นไรครับ I don't need money. I need you.)

"แค่นี้ล่ะ! กูจะนอน"

ผมตัดสายทิ้งทันทีโดยไม่สนว่าอีกฝ่ายกำลังหัวเราะด้วยความร่าเริงขนาดไหน สองขาพาตัวเองไปล้มตัวลงบนฟูกด้วยอารมณ์แปลกประหลาดที่อธิบายไม่ได้

นินดะฟองงง

"ไอ้หนึ่ง มึงใจเย็นดิอะ แพนมึงท่าจะรักมึงน่าดู แก้อีพิ้งมาส่งเมื่อกี้ สด ๆ ร้อน ๆ เลยเหมือนรู้ว่ามึงจะมา คือกูเห็นมันใหม่กลัวฝุ่นเกาะเลยเอาผ้าคลุมไว้ให้"

"กูไม่มีแพนไวยยย"

"อ้าวหรอ เฮ้ย..หรือว่า.."

196

ไอ้เตอร์พูดพลางเขยิบตัวเข้ามาใกล้ผมซึ่งนอนขดตัวอยู่บนฟูก และกำลังพยายามขมตาหลับให้เร็วที่สุด

"จะพูดก็พูดเร็ว ๆ กูจะนอน"

ผมเร่งไอ้เตอร์ที่ทรุดตัวลงนั่งยอง ๆ ข้าง ๆ ก่อนจะพูดเสียงเบาเหมือนไม่อยากให้ใครได้ยิน

"หรือว่ามึงเป็นเด็กเสียวะ!"

"..."

“แนะนำให้เสียกุคนดิ ช่วงนี้ภูขาดแคลนเงิน”

"คร่อกกก ก๊ฟ"

"อ้าว ไอ้หนึ่ง แม่กลับเร็วจังวะ อดเลยกู"

หลับก็เหี้ยแล้ว กูไม่จระเข้ฟาดหางที่คอมมิ่งกั๊ดเท่าไหนแล้วไอ้เซี่ยเตอร์ คือกูไม่ใช่เด็กเสียไวยยยย!

"อ้าว ไม่หลับต่อแล้วหรอวะ"

"หลับ"

197
"อ้อ ที่แท้เหอของใหม่ที่เสียส่งมาให้ฉันเอง...ไ้อ้ยยย มึงปาหมอนใส่กูทำไมเนี่ย"

"พูดมากเดี๋ยวกูบอกเสียให้เอาเก้าอี้ขวดพวกมึงคืนไปเดี๋ยวนี้เลย!"

ไหน ๆ ก็ซื้อมาแล้ว จะไม่ใช่ก็เสียของเหอะ ไม่มีใครเหอสักหน่อย!

ตอนที่ 12

วันมะรืนนี้จะเป็นวันสอบมิดเทอมวันแรกของภาคการศึกษาเพื่อน ๆ ทุกคนถูกกดดันจนผมสังเกตได้ ยกเว้นก็แต่ผม เฮียสอง และไอ้เป้ ที่ไม่ค่อยกังวลเท่าไร เพราะคะแนนติด Top 3 ของเมเจอร์ทุกเทอมอยู่แล้ว โตะประจำของพวกเราถูกแลกมาต่อกับโตะข้าง ๆ เพื่อให้เหมาะสำหรับกิจกรรมการติวหนังสือร่วมกันกับเพื่อนร่วมเมเจอร์คนอื่น ๆ

"ใครติดตรงไหนถามได้นะ ไม่งั้นเราจะได้ไปเรื่องอื่นต่อ ไม่อยากให้กลับตีกัน"

198

ผมในฐานะติวเตอร์จำเป็นถามขึ้น เพื่อนร่วมคณะอีกเกือบยี่สิบชีวิต สายหน้ากันพริต แต่จู้ ๆ ก็มีคนยกมือขึ้นมา

"หนึ่ง มาดูนี้ให้แปบดิ กูติดวะ"

เพื่อนผู้ชายคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม ผมเลยรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ตรงหัวโตะเดินปรืไปยืนหน้าตู้ที่สมุดจดของเจ้าตัวทันที กวาดสายตาอย่างรวดเร็ว และพบว่ามันน่าจะแทนค่าในโจทย์ผิด

"เต้ มึง ลองแทนค่าใหม่ มึงแทนค่าสูตรผิด"

ผมดันแว่นสายตาที่ปกติจะใส่แค่เวลาสอบให้เข้าที่ ใช้แขนอีกข้างยันโตะเอาไว้ในขณะที่ยื่นมองไ้ได้ทำโจทย์อีกรอบ และในจังหวะที่ผมกำลังจะหันหลังเดินกลับไปยังหัวโตะเพื่อที่จะเริ่มตัวกันต่อ

ปึกกกก

ผมก็ดันหันไปชนใครบางคนเข้าอย่างจังจนตัวเองเต็งไปเกือบหงายหลัง แต่อยู่ ๆ ก็มีมือปริศนามาซ้อนแผ่นหลังของผมเอาไว้ก่อนจะดันให้ผมกลับมายืนตัวตรงตามเดิม

"พี่หั่น เป็นอะไรมัย"

199

ผมกะพริบตาปริบ ๆ เสียงของไ้เด็กยักษ์ดังอยู่ข้าง ๆ หูผม ส่วนใบหน้าของผมตอนนี้แทบจะฝังอยู่ตรงคอของมันเป็นอยู่แล้ว ไ้เนรลูปหลังผมสองสามทีก่อนจะยอมถอยหลังไปหนึ่งก้าว

"ม..ไม่เป็นไร"

สายตาคุณตุ๋นที่จู่ ๆ ก็เปลี่ยนเป็นประกายของไ้เนรจับจ้องมาที่ใบหน้าของผมจนรู้สึกร้อนหน้าแปลก ๆ รอยยิ้มเล็กน้อยผุดขึ้นที่มุมปาก เผยให้เห็นลักยิ้มเล็ก ๆ บนแก้มขวาของอีกฝ่ายที่ปกติมักจะถูกแอบซ่อนไว้

"พี่หั่นใส่แว่นด้วยหรอ"

"ใส่บ้าง เวลาอ่านหนังสือสอบ"

"น่ารำกดี"

พูดจบมันก็ยื่นมือมาบีบจมูกผมอย่างถือวิสาสะ ผมรีบปิดมือนั้นออก ก่อนที่เพื่อนคนอื่นจะสังเกตเห็น ไอ้เนรหัวเราะในขณะที่เสยเส้นผมที่วันนี้ไม่ได้ เช็ดไปด้านหลัง เจ้าตัวทำท่าเหมือนจะยื่นมือมาอีก

นี่มันซ้กจะเหิมเกริมใหญ่แล้วนะ!

ผมรีบถอยหลังไปสองก้าวก่อนจะถามมันเสียงแข็ง

"มึงมีไรก้พูดมา กูจะรีบไปต้วให้เพื่อน เดียวตัก"

200

"ผมจะไม่อยู่สองอาทิตย์นะ" ไอ้เนรพูดเสียงเรียบ ไม่รู้ผมคิดไปเองรี เปล่าว่าไบหน้ามันมีร่องรอยของความเศร้าหมองน้อย ะ

"มึงจะไม่เข้าสอบหรือ?"

"ผมขออาจารย์สอบหมดแล้วเมื่อวาน"

"จะไปไหน"

"ไปทำธุระให้มัม"

"อืม"

ผมตอบรับในลำคอ ไอ้เนธอิม ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่โดนผมดักคอไว้ก่อน

"งะ..จั้น กูไปตีวให้เพื่อนก่อนนะ"

พอพูดจบผมก็รีบเดินหันหลังออกมาเลย เพราะตอนนี้ก็เกือบหนึ่งทุ่มแล้ว ถ้าไม่รีบตีวเดี๋ยวจะตึก ผมเดินกลับไปถึงที่นั่งประจำตำแหน่งก็เห็นภาพแผ่นหลังของไอ้เนธกำลังเดินออกจากตึกไป

"มึงถอนหายใจทำไม"

201

"กูเปล่านะเฮีย"

"อยากคุยเดี๋ยวก่อนโทรไปก็ได้"

"เออ..เฮีย! คุยอะไร ใครอยากคุยกับไอ้เนธมัน กูเปล่า กูไม่ได้อยากคุย!"

เฮียสองกับไอ้เป้ที่กำลังนั่งกินขนมหันไปเพียดหน้าใส่กันโดยไม่ได้นัดหมาย

"เฮียสองสุดหล่อของกูยังไม่ได้พูดว่าคุยกับใครเลย เนอะเฮียเนอะ"

เสียดองคาบขนมไว้ในปาก ทำท่ากอดอกแล้วพยักหน้า สักพักไอ้เป้
ก็ทำท่าเดียวกัน

กวนตีนสัสจ๋า..

ผมรีบเปลี่ยนเรื่องโดนการเริ่มตื๊วหัวข้อต่อไปทันที แต่พูดไปได้แค่
สองประโยคเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งก็ยกมือขึ้น

"ขอถามหน่อยค่า"

"ว่ามาเลยนุ่น"

"น้องผู้ชายลูกครึ่งคนเมื่อกี้..โสดรีเปล่าคะ"

202

เสียงเพื่อนผู้หญิงกรีดกันเกรียว ตามด้วยเสียงผู้ชายที่โห่แซว

"โสด..มันโสด"

ไม่รู้ทำไมผมถึงตอบได้ไม่เต็มเสียง

"กรีดดดดด หหมดคำถามค่า เชิญคุณตื๊วเตอร์ต่อได้เลยค่า"

ผมรีบทำสีหน้าให้เป็นปกติก่อนจะเริ่มตื๊วต่อไปอีกประมาณหนึ่ง
ชั่วโมงก่อนที่จะทุกคนจะแยกย้ายกัน

เพื่อน ๆ ต่างกล่าวขอบคุณแล้วแยกย้ายกันกลับบ้าน ฅมค่อย ๆ บรรจงเก็บของใส่กระเป๋า วันนี้เฮียสองจะไปค้างหอมะพร้าว และจะไปเจอ มะพร้าวที่ห้องสมุดก่อน เฮียเลยให้กลับบ้านก่อนได้เลยเพราะไม่รู้มะพร้าว จะตีเสร็จเมื่อไหร่

ฅมเดินไปยังรถสี่ขาคันเก่งที่จอดไว้ตรงลานจอดรถใกล้ ๆ คณะ แสงไฟสลัวข้างทางทำให้ฅมเห็นร่างดำของใครบางคนนั่งอยู่ข้าง ๆ รถฅม

เฮีย ใครแหม่งมานั่งมีด ๆ แถวนี่วะเนี่ย

ฅมลองเดินเข้าไปดูและพบว่าเป็นไอ้เนธที่มานั่งสัปหงกอยู่ข้างรถที่ จอดติดกับต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ต้นใหญ่ พื้นลาดยางที่เปียกน้ำและดอกไม้สีชมพู ที่ร่วงหล่นบนพื้นลาดยางบ่งบอกให้รู้ว่าเมื่อกี้ฝนคงตกหนักพอสมควร

ฅมเดินเข้าไปใกล้ ๆ เห็นท่าไอ้เนธนั่งหลับตากอดเข้าบ้นก้นหิน แล้วอนาถใจเหลือเกิน

เหมือนหมียักษ์หนีน้ำท่วม..

ฅมยื่นหน้าเข้าไปใกล้ยิ่งขึ้น กะจะเรียกมันให้รีบกลับไปนอนที่บ้าน แต่พลังของแว่นตาที่ลืมนถอดเก็บทำให้สังเกตเห็นแพขนตาของไอ้เนธซึ่งยาว มากจนอดเปรียบเทียบกับขนตาทูกุด ๆ ของตัวเองไม่ได้

แต่ใครจะไปรู้ว่าอยู่ ๆ แหม่งจะเสือกลิ้มตาคืนมาวะเนี่ย!!!

หน้าของพวกเราห่างกันประมาณสิบห้าเซน แสงไฟสะท้อนดวงตาสี
อ่อนของไอเนอร์ให้กระจ่างใสท่ามกลางความมืด

"พีหิ้งน.."

ไอเนอร์ที่ได้สติก่อนจะลุกขึ้นจากท่าหมิจำศีล ยืนบิดขี้เกียจจน
ชายเสื้อนักศึกษาที่อยู่นอกกางเกงเลิกขึ้นจนเห็นวีโลนอยู่รำไร ผมกลืน
น้ำลายดังเอือก

สอบเสร็จต้องรีบไปพิตเนสหน่อยแล้วแฮะ..

"มา..มานั่งทำอะไรตรงนี้วะ"

"มารอพีหิ้งน"

"ระ..รอกูทะเล..ทำไม"

เฮ้ย แล้วกูจะพูดติด ๆ ชัด ๆ ทำไมเนี่ย แค่โดนวีโลนที่เคยไฝ่ฝัน
กระแทกแวนเข้าไป สมองอึ้งไปเลยหรอวะไอ้หิ้งน!

"ไม่เจอกันสองอาทิตย์ ผมคงคิดถึงพีหิ้งนมาก"

"ที่ผ่านมาก็เจอกันทุกวัน"

หรือต้องพูดว่าเจอทุกวัน วันละสองครั้งเป็นอย่างต่ำถึงจะถูก!

ที่ผ่านมามีอะไรกันก็ไม่ไปจนสุดท้ายผมต้องยอมให้มันมากินข้าวด้วย ไปนอนที่ห้องสมุดด้วย ไปตลาดด้วย ไปเข้าชมรมด้วย บางทียังเดินตามมาเข้าห้องน้ำด้วย จนตอนนี้ชักไม่แน่ใจแล้วว่าตกลงผมเป็นแฝดกับเฮียสอง หรือเป็นแฝดกับมันกันแน่วะเนี่ย!

ไอ้เนธเดินมาหยุดตรงหน้าผม โน้มตัวเข้ามากระซิบข้างหู ลมจากปากมันทำเอาผมจ๊ิกจี้

"ผมขอกอดพี่หึ้นได้ไหม"

ผมไม่รู้จะตอบยังไงเลยได้แต่กำสายกระเป๋าแน่น ความเงิบรอบด้านทำให้ผมได้ยินหัวใจเต้นแรงแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

การที่มีรุ่นน้องผู้ชายชี้แจงมาขอกอดซึ่ง ๆ หน้า..ทำให้คนเราหัวใจเต้นแรงได้ด้วยหรอวะ! เออ ก็คงได้แหละมั้ง

"เออ จะกอดก็กอด เร็วๆ"

ผมพุดจบไอ้เนธก็พุ่งตัวเข้ามารวบร่างของผมไว้แนบอกตัวเองอย่างรวดเร็ว

แต่เดี๋ยวนะ..เหมือนจะมีบางอย่างที่ไม่ใช่..

"ไอ้เนธ!!"

"เยส?"

"มึงเอาจูมูกมาจูผมกูทำไม!!!!"

"Oh sorry ลืมตัว"

พูดจบมันก็หยุดเอาจูมูกมาจูหัวผม แต่กดจูมูกไว้ที่ตำแหน่งเดิมแทน
ลมหายใจร้อน ๆ ของมันทำให้ร่างกายผมร้อนวูบวาบผิดปกติ

เม่งหนักกว่าเดิมอีก..ขนขาลุกไปหมดแล้วโว้ย!!

"พอ! ปล่อยได้แล้ว" ผมใช้มือกอดตอของมันหนึ่งวินาทีถ้วนก่อนจะดัน
ตัวมันออกอย่างรวดเร็ว

206

"กูจะกลับบ้านแล้ว ไว้เจอกัน"

"พี่หึน..."

"อะไร" ผมตอบโดนไม่ได้หันไปมองเพราะกำลังโยนสิ่งของต่าง ๆ
เข้าไปในรถ พอไม่เห็นมันตอบเลยเอี้ยวตัวกลับไปมอง

"I really like you."

ประโยคบอกขอบรอบที่สืบทอดกับหน้าตาอึดอัดเกินเบอร์ของมัน
ทำให้ผมอึ้งและ..

กร๊อบ!

ตกใจจนกระตุกคอลัน..เวอร์จิง

เสียงกร๊อบดังจนไอ้เนธเดินเข้ามาใกล้ ๆ แล้วใช้มือสัมผัสที่คอผม
แผ่วเบา

"พี่หิ้งนี่เป็นอะไรไหม"

"มะ..ไม่เป็นไร กูโอเค"

ผมรีบติดตัวขึ้นแล้วปิดคอตรงที่โดนไอ้เนธลูบ..แหม่งทำไมอยู่ดี ๆ ผิว
ตรงนั้นก็ร้อนเฉยเลยวะ

ผมขยับคอนิดหน่อยก่อนจะบอกลา ผมมองดูรอบ ๆ ก็พบว่าที่ลาน
จอดรถมีแค่รถเก๋งสีดำสองสามคันกับรถตู้สีดำที่จอดอยู่ไม่ไกล ไม่มีวีแววของ
รถที่ไอ้เนธใช้สักนิด

"มึงจอดรถตรงไหน กูวนไปส่งมัย"

ไอ้เนธพยักหน้าทันทีก่อนจะกระโดดขึ้นรถอย่างกระตือรือร้น ผมจึง
รีบขึ้นไปนั่งฝั่งคนขับและพบว่ารถของผมคงเล็กไปสำหรับไอ้เนธ ดูท่าทางจะ
อึดอัดไม่น้อย

โคตรเห็นใจเลยอะ รีบออกรถหน่อยก็แล้วกัน

"มึงจอดตรงไหน บอกกูด้วย" ผมเอ๋ยขึ้นในขณะที่กำลังเลี้ยวออกจาก
ลานจอดรถ

"เอ่อ ผมจอดตรงนี้"

"ห๊ะ?"

"ผมลืมว่าจอดตรงนี้นั้"

เมื่อมองกระจกหลังแล้วเห็นว่าไม่มีใครตามมา ผมก็ผมเหยียบเบรก
ทันที่จนไอ้เนรพុងตัวไปข้างหน้า

"มึงนี่นะ"

208

ผมส่ายหน้าน้อย ๆ ไอ้เด็กยักษ์นี้ยังจะมาขำแหะ ๆ อีกนะ

"ผมไปก่อนนะ ขอขอบคุณมากครับ"

แต่แทนที่มันจะเปิดประตูลงไป กลับหันมามองหน้าผม ใบหน้า
เคลื่อนที่เข้าหาผมช้า ๆ และ..

จ๊ีบ!

ชิบหาย! มันจ๊ีบแก้มผม!

"ขอโทษนะครับ" พอพูดจบไอ้เนอร์ก็นรีบเปิดประตูรถแล้วพุ่งตัวออกไปเลยสามารถหลบหลีกฝ่ามือพิฆาตของผมได้ทันทั่วทั้งที

"ไอ้เนร ไอ้....!!!"

"พี่หื่นใส่แว่นแล้วผมห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ you look so damn hot."

พูดจบมันก็ขยิบตาหนึ่งที่ ก่อนจะพูดทิ้งท้ายได้วอนตืนข้างผมที่เหยียบเบรคค้างไว้สุด ๆ

"แล้วผมจะรีบกลับมาช่วยโอกาสอีกนะครับ"

พูดจบเสียงประตูก็ปิดลงพร้อมเสียงก่นด่าของผมที่ตั้งลั่นออกไปนอกรถ ผมถอนหายใจก่อนจะเหยียบคันเร่งพุ่งตัวออกไปทันทีพร้อมอารมณ์ที่คุกรุ่นในอก

ผมเอามือถูแก้มตัวเองอย่างแรง ไ้ความรู้สึกจีจี้จนขนลุกนั้นไม่ยอมหายไปสักที หัวใจผมสูบฉีดแรงเพราะความโกรธมาส์กพักแล้ว

คอยดูนะ กลับมาผมจะไม่คุยกับมันทั้งเดือนเลย!

ในขณะที่ผมกำลังจะปิดไฟนอนหลังจากอ่านหนังสือจบจนถึงประมาณเที่ยงคืน เสียงข้อความแจ้งเตือนจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เดาไม่ผิดว่าต้องเป็นไอ้เด็กบ้านั่น ที่ตอนนี้เปลี่ยนรูปโปรไฟล์ใหม่แล้ว..เป็นรูปแมวสีขาวกำลังนอน

Nathan : //ส่งรูปห้องฟ้าตอนกลางคืน//

ผมเปิดดูแล้วยังไม่ตอบกลับ และคิดว่าจะไม่ตอบด้วย เห็นแค่ชื่อมัน หัวใจผมก็เริ่มจะสับสนเพราะความโกรธอีกแล้ว ผมทำเป็นไม่สนใจวางมือถือลงบนโต๊ะก่อนจะเดินไปแปรงฟันแล้วปิดไฟนอน

เสียงแจ้งเตือนดังขึ้นอีกสามรอบก่อนจะดับไปทำให้ผมต้องเดินมาปิดเสียงเพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองโดนเสียงโทรศัพท์ปลุกกลางดึก

210

เป็นไอ้เนรอกอีกตามเคย โกรธมันชิบหาย แต่ใจก็อยากรู้ว่ามันจะพินอะไรมา ขอแอบดูหน่อยก็แล้วกัน

Nathan : ขอโทษนะครับ

Nathan : But I am not actually sorry ;) (แต่จริง ๆ ผมไม่เสียใจที่ทำได้เลยนะ)

Nathan : //ส่งรูปเซลฟี่ตัวเองใส่ชุดสูทนั่งอยู่ริมหน้าต่างบนเครื่องบิน ในกระดาษ A4 แผ่นหนึ่ง//

Oneis1 : เออ

ผมกดตอบส่ง ๆ ไป เห็นหน้ามันแล้วรู้สึกโกรธขึ้นมาอีกแล้ว โกรธมากด้วย!!

บนกระดานที่เขียนเป็นภาษาไทยด้วยลายมือเด็กอนุบาลว่า 'คิดถึงพี่หนึ่งแล้วครับ' นั้นมันอะไร!!!

ผมวางโทรศัพท์ไว้ที่เดิม รีบชุกตัวลงในผ้าคลุม เอาผ้าเน่าปิดตาเหมือนทุกครั้ง แต่ทำยังไงก็นอนไม่หลับ จนต้องไปหยิบมือถือมาเล่น ได้ฤกษ์ไล่อ่านแซทไซเคณาคีค่างกว่าร้อยแซท แต่นี้วัดนผลอกดเข้าไปยังห้องแซทของไอ้เนธ

เวอร์จริง

เมื่อเห็นว่ามันไม่ได้พิมพ์อะไรมาเพิ่มก็โล่งใจ ก็แค่อ่านแล้วแต่ไม่ได้ตอบอะไร

ผมลองกดเข้าไปดูรูปมันอีกครั้ง ซุ่มดูลายมือเด็กอนุบาลของมันทีละตัวอักษร บางตัวก็อ้วน บางตัวก็เปี้ยวไปข้าง

ผมแอบขำกับความพยายามของมัน รู้ตัวอีกทีผมก็ตื่นมาในเช้าวันถัดไป โดยที่เปิดแซทของมันค้างเอาไว้ตลอดคืน

ตอนที่ 13

"ช่วงนี้มึงเป็นไรวะไอ้สอง หน้าตาโคตรโทรม นี่ก็สอบเสร็จไปตั้งหลายวันแล้วนะ"

"ถามเพื่อนรักมึงโน่นครับ"

"ไอ้เซี่ยหนึ่ง อย่ามาแกล้งหลับ ตกลงเหี่ยสองของกูไปทำไมมา หน้าอย่างกับโดนของ"

ผมเหลือบตาขึ้นไปมองก็พบว่าเหี่ยสองมันได้ตาคล้ำเหมือนโดนของจริง ๆ..และนั่นก็เพราะว่า

212

"ก็..กูนอนไม่หลับ เลยไปนอนเล่นห้องมัน ชวนมันเล่นเกม ดูหนังอะไรเงี้ย"

"หะ! อะไรวะ อย่างมึงเนียนะนอนไม่หลับ!"

"เออ เกิดมาก็เพิ่งเคยเป็นเหมือนกัน"

ผมบอกไปตามตรงในขณะที่กำลังฟุบอยู่บนโต๊ะ หันหน้าออกด้านข้างเพื่อที่จะได้คุยกับไอ้แป๊ะและเหี่ยสองได้ถนัด

"มึงกังวลเรื่องอะไรไปเล่า"

"เปล่าาาา"

ผมตอบปฏิเสธทันทีที่สมองตัดภาพไปตอนที่ผมโดนไอ้เนรหอมแก้ม
ในวันนั้น

แม่งเอี้ยยย เมื่อไหร่แม่งจะลืม ๆ ไปได้สักทีวะ

"เสียงสูงแบบนี้ มีพิรุณ"

ไอ้เป่เปลี่ยนเป็นนั่งกอดอก มองผมด้วยสายตาจริงจัง

"หรือว่า..."

ตอนนี้เฮียสองฟูบหลับกับโต๊ะไปเรียบร้อยแล้วหลังจากที่เมื่อคืนโดน
ผมรบเร้าให้ตุการ์ตูนเป็นเพื่อนถึงตีหนึ่งครึ่ง ส่วนไอ้เป่หรีดาของมันมาก
กว่าเดิมเหมือน พยายามเค้นคำตอบจากผม

"หรือว่า..มึงจะคิดถึงใครจนนอนไม่หลับ?"

"เฮี้ยยยย! ม..ไม่ ไม่ใช่ไว้ยยย!!"

ผมกระดุ้งตัวขึ้นนั่งดี ๆ ตอบปฏิเสธเป็นพัลวัน

"โอย ร้อนตัวจังวะ"

"ใครร้อนตัว ไม่มี"

"อ้าว แล้วนี่มึงจะไปไหน อีกสิบห้านาทีก็จะเข้าเรียนแล้ว"

ไอ้เป่ถามผมที่อยู่ดี ๆ ก็ลุกพรวดพราดขึ้นมาพร้อมหยิบกระเป๋าใส่ใจ
รีบร้อย

"ห้องสมุด"

"ตอนนี้? กว่ามึงจะเดินไปถึงห้องสมุด เสียเวลานานอน"

"วันนี้ยากนอนแอร์วะ ตรงนี้ร้อน"

214

ไอ้เป่พยักหน้ารับรู้ ผมรีบเดินออกมาจากตรงนั้นอย่างรวดเร็วเพื่อ
ไปแวะล้างหน้าล้างตาที่ห้องน้ำก่อน เพราะรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ เหมือนไข้จะ
ขึ้น

ไม่ถึงสามนาทีผมก็รีบวิ่งมาถึงห้องสมุดและพุ่งตัวไปยังที่ประจำ
อย่างรวดเร็ว ผ่าเนารูปเต่าประจำตัวถูกนำมาวางบนโต๊ะก่อนที่ผมจะพุบลง
ไป

เวลาผ่านไปหลายนาที่ผมสติของผมนี่ยังอยู่ครบถ้วน ทั้งเสียงเปิดหน้าหนังสือ เสียงแอร์ เสียงคนคุยกันเบา ๆ ผมรับรู้มันทั้งหมด เมื่อคิดว่าเข้านี้คงนอนไม่หลับอีกแล้วผมเลยตัดสินใจเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง

สายตาเหลือบมองไปยังที่ประจำของไอ้เด็กเนรซึ่งตอนนี้มีนักศึกษาคนอื่นมานั่งอ่านหนังสืออยู่

จะว่าไปไอ้เนรไม่ได้ส่งข้อความมากวนผมอีกเลยนับตั้งแต่คืนนั้นที่มันหอมแก้มผม

มันคงจะรู้ละมังว่าผมโกรธเลยไม่กล้าส่งข้อความอะไรมาอีก ไหน ๆ ก็นอนไม่หลับแล้ว ผมเลยเปิดแอปที่ชอบใช้แชทขึ้นมา ตั้งใจจะลบพวกข้อความแฉ่เตือนของโฆษณาต่าง ๆ ออกเพื่อไม่ให้รกแอปจนเกินไป

สายตาเหลือบไปเห็นแชทของไอ้เด็กเนรที่คุยกันล่าสุดก่อนสอบมิดเทอม รู้ตัวอีกทีก็แอบรู้สึกโหวงอยู่เหมือนกันที่อยู่ ๆ มันก็หายไปจากชีวิต

"คงเลิกชอบไปแล้วละมัง"

ผมพิมพ์กับตัวเองเสร็จก็ลุกขึ้นยืน เก็บผ้าใส่กระเป๋า พร้อมสำหรับการพุ่งตัวไปยังประตูทางออก

แต่ในจังหวะที่ผมกำลังจะกลับหลังหัน มือของใครบางคนก็รั้งเอาผมเข้าไปยังมุมอับของชั้นหนังสือที่อยู่ใกล้ที่สุดพอดี

"พี่หั่นคิดถึงโผมมากขนาดนั้นเลยเหรอ?"

เสียงคุ้นเคยขึ้นจากข้างหลังผม ในขณะที่แขนแข็งแรงยังคงโอบรอบ
เอวผมเอาไว้หลวม ๆ สัมผัสของลมหายใจแผ่วเบาได้อยู่บริเวณใบหูของผม
จนขนลุกไปถึงขา

ผมได้สติกลับมาครบถ้วนก็รีบผละออกจากวงแขนของคนที่ยืนซ้อน
ผมอยู่ที่ด้านหลังออกอย่างลุลลุลกลน ก่อนจะหันหลังกลับไปทำตาเขียวใส่ให้
ไอ้เด็กที่ชอบเล่นไม่รู้เรื่อง

"ใคร..ใครคิดถึงมึง ห๊ะ?"

ไอ้เนธที่ตอนนี้ผมเริ่มยาวขึ้นแล้วทำท่ากระแอมไอ้ำ ก่อนจะทำ
เป็นมองไปยังโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในมือของผม

216

"พี่หั่นกำลังดูรูปผมอยู่"

ผมหยิบมือถือขึ้นมาเปิดหน้าจอดูอย่างรวดเร็วและพบว่ามีรูปไอ้เนธ
ที่กำลังถือป้ายกระดาษหาอยู่บนหน้าจอจริง ๆ

ไอ้เนธเวร เสือกกดไปโดนถูกเวลาอีก! เวิร์จ

"ไม่ได้ดู นึกกดไปโดนต่างหาก!"

ผมปฏิเสธเสียงแข็ง ไอ้เนธเห็นดังนั้นก็หัวเราะก่อนอำแขนทั้งสองข้างออก

"อะ...อะไรของมึง"

"มากอดกัน ผมคิดถึงพี่หิ้ง"

"แต่กูไม่ได้คิดถึงมึง!" ..เท่าไรหรือกนะ

คำท้าย ๆ ผมไม่ได้พูดออกไปเพราะกลัวไอ้เด็กบ้านี้จะได้ใจ

ไอ้เนธค่อย ๆ ลดมือลง คอดกอย่างเห็นได้ชัด สายตาหลุบต่ำสลับกับมองหน้าผมด้วยสายตาน้อยอกน้อยใจ ถ้ามันเป็นหมาสักตัวก็คงหางหูลูไปแล้ว

ผมมองนาฬิกาติดผนังของห้องสมุดก็พบว่าอีกสามนาทิจะได้เวลาเรียนแล้ว ผมต้องรีบเดินออกจากห้องสมุดเดี๋ยวนี

"กูมีเรียน ไปก่อนนะ"

ไอ้เนธพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้ คอยังตกเหมือนเดิม ผมเลยตัดสินใจก้าวเข้าไปใกล้มันอีกนิด

"เร็ว ๆ"

ไอ้เนธเงยหน้าขึ้นมามองผมด้วยสายตาสงสัย

"ถ้าไม่กอด ภูจะไปแล้ว!"

เหตุการณ์ต่อมาเหมือนหนังคนละม้วน อยู่ดี ๆ ไอ้เนธก็หูหางตั้งรีบพุ่งตัวเข้ามากอดผมแน่น สักพักก็ผ่อนแรงลงโดยที่มือข้างหนึ่งของมันลูบไล้ลงไปตามแนวสันหลังของผมจนขนลุกไปหมด

"ไอ้เนธ มึง ...เฮ้ยยย!!!"

ยังไม่ทันจะได้ดำนเรื่องมาลูบหลังจนขนลุก นี่มันแอบเอาจูมุกมาโขมบผมอีกแล้ว!

"ซู่ววว พื้หั้น นี่ห้องสมุด You need to be quiet."

ผมเผลอตัวเอามือปิดปากเพราะรู้สึกผิดที่ตะโกนออกไปโดยไม่ทันคิด แต่ใครจะไปรู้ว่าจังหวะที่ผมมัวแต่ปิดปาก ไอ้เด็กนี่มันจะเอาจูมุกมาไถหัวผมต่อวะเนี่ย!

"ไอ้เซี่ยเนธ ปล่อยูกุเดี๋ยวนี้! เฮ้ยยย!!!"

ผมพยายามกดเสียงให้เบาที่สุด ไอ้เนธคงรับรู้ว่ามันรู้สึกละอายใจมากจริง ๆ เลยยอมปล่อยผมออกจากอ้อมกอด พร้อมทำท่ายกมือยอมแพ้

ผมรีบเดินออกมาจากตรงนั้นโดยเร็ว แอบได้ยินเสียงไอ้เนรขำหิ ๆ
ในลำคอแว่วมาจากด้านหลัง

‘ได้คึบจะเอาศอกกะมึง ไอ้เด็กบ้า!!!’

ใช้เวลาไม่ถึงสองนาที่ผมก็เดินมาถึงยังห้องเรียน ทันทึที่ผมนั่งลงไอ้
เป่ก็รีบเอานิ้วมาจิ้ม ๆ หน้าผากผมอย่างรวดเร็ว คล้ายท่าสะกดวิญญาณ

"ตัวก็ไม่ร้อน แต่ทำไมตัวแดง คอแดง หูแดง แบบนี้วะ"

ไอ้เป่พูดกลางเอามือมาจิ้มหูของผมไปด้วย

"หุ้มนี่มีเหงื่อออกด้วยหรอวะ แปลกจัง"

มันพูดจบมันก็หันไปถามเฮียสองว่าเคยเหงื่อออกที่หุ้มนั้ยด้วยความ
สนใจ

ผมว่าจะบอกมันแต่สุดท้ายก็ต้องกลืนคำพูดตัวเองไป

นั่นไม่ใช่เหงื่อ..แต่เป็นน้ำลายไอ้เนรขำ!!!

ไอ้เด็กเวอร์ มันจับผม!

"บอกให้หยุด!"

"..."

"ยังอีก มึงจะยี้มทำไมเนี่ย!"

กวนตีน..ไอ้เด็กบ้านี้มันกวนตีนชิบหาย ออยากเอาตะเกียบจิ้มตาแม่ง!

นี่ขนาดมันกลับมาจากทำธุระให้แม่ได้ไม่ถึงวัน ก็ทำหน้าตาผม กระตุกไปไม่ต่ำกว่าสิบรอบแล้วเนี่ย! ยังไม่รวมที่ไอ้เด็กวายร้ายนี้มันแอบจับหูผมที่ห้องสมุดอีกนะ

"ไอ้เนรมันจะยี้มก็ปล่อยมันไปสิวะ มึงจะไปอะไรกับมันนักหนา แดกเข้าไปเร็ว ๆ"

220

"มันตั้งใจกวนประสาทกูอะ!"

ผมจ้องหน้าไอ้เนรที่พยายามจะเลียนท่าทางของผมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการจับตะเกียบมาคีบลูกชิ้นแบบเดียวกัน ตอนเอาลูกชิ้นเข้าปาก ทำกอดอก หรือแม้แต่การถอนหายใจ

แล้วมันเป็นอะไรมากปะถึงต้องมาซื้อบะหมี่เย็นตาโฟกับชาเมนาวตามผมเนี่ย!

"มึงเข้าใจรึยังหนึ่ง"

เฮียสองที่นั่งกินข้าวราดแกงพลางดูคลิปสอนทำอาหารอิตาเลียนไปด้วย พุดขึ้นในจังหวะที่ผมกำลังจะชุนีวกลางใส่ไอ้เนธ

"เข้าใจอะไรวะเฮีย"

"ตอนที่มึงอยู่ม.ต้น มึงก็ชอบเล่นล้อเลียนท่าทางกูแบบนี้"

ผมนึกภาพไปถึงตอนม.ต้นที่เฮียสองเอาแต่อ่านหนังสือกับซ้อมกีตาร์จนไม่มีเวลาเล่นด้วยกัน เลยพยายามเลียนแบบท่าทางทุกอย่างเพื่อให้มันสนใจ..แต่สุดท้ายผมกลับโดนด่าเพราะไปทำลายสมาธิมัน

"มึงเข้าใจความหึงหวงของกูรึยังเวลามึงพยายามเรียกร้องความสนใจ"

ผมแลบลิ้นใส่เฮียสองที่พูดจบปั๊บก็กลับเข้าโลกของเซฟอาหารอิตาเลียนของมันไปเรียบร้อยแล้ว เสียงหัวเราะของไอ้เนธทำให้ผมหันขวับไปทันที นั่น..มันยังไม่หยุดเลียนแบบท่าทางผมอีก!

"มึงจะเรียกร้องความสนใจหรือไง!"

"เยส"

"อย่าได้ความสนใจนักก็มานั่งติดกับกูเลยมา เฮียยย เตี่ยว!"

ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดว่า 'กูประชด' ไอ้เนธก็รีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว
แล้วเอาตุตมาเบียดผมบนเก้าอี้ม้าหินนี้ทันที

ผู้ชายสองคนที่ตัวใหญ่และใหญ่มากนั่งเบียดกันบนเก้าอี้ม้าหินที่ทำ
มาเพื่อมนุษย์ไซส์ปกติสองคน...ถ้าม้าหินมันหักขึ้นมาผมจะไม่แปลกใจเลยสัก
นิด!

"มึง คือกูประชด!!"

"I'm sorry. I don't understand what you are saying." (ขอ
โทษครับ ผมไม่รู้ว่าพี่หั่นพูดอะไร)

ไอ้เด็กกวนตีนนี้หันมารัวภาษาอังกฤษจัดเต็มใส่ผม ยกคิ้วข้างหนึ่ง
ก่อนจะก้มหน้าก้มตากินกล้วยเตี๋ยของผมแทน

222

ไวยยยย ทำไมมันกวนประสาทขนาดนี้วะ ใครก็ได้เอาไอ้เด็กเนธคน
เก่ากลับมาที!!

ผมถอนหายใจยาวก่อนจะต้องตกใจกับสิ่งที่ไอ้เนธทำ

มันคืบลุกขึ้นจากในซามของมันมาให้ผมสองลูก...ลุกขึ้นแบบที่ผม
ชอบ

"ผมให้"

ความหิวร้อนเมื่อกี้หายวับไปกับตาทันทีที่ผมได้ลูกชิ้นสองลูกนั้น
มา แต่สกลีการแสดงต้องมาก่อน

"หิ๊ กูยังไม่หายโมโหหรอกนะ"

พูดจบผมก็รีบใช้ตะเกียบจิ้มลูกชิ้นหนึ่งในสองลูกนั้นเข้าปากก่อนมัน
จะเปลี่ยนใจเอาคืน

"อ้อ ไอ้เหี้ยหนึ่ง จะแตกก็แตก จะอมแล้วเอาออกมาทำไมวะ ลูกชิ้น
นะไม่ใช่ขอมยืม แหะ"

"ก็เดี๋ยวไอ้เนรธมันเอาคืน กูต้องทำสัญลักษณ์ไว้ก่อน"

เฮียสองถึงกับสำยหัว เพราะมันเห็นนิสัยนี้ของผมมาตั้งแต่เด็ก โดน
บ่นจนเฮียมันขี้เกียจจะบ่นและเลิกไปเอง

แต่ในขณะที่ผมกำลังจะเอาลูกชิ้นกลับเข้าไปในปากอีกรอบ ไอ้เนรก็
คว้ามือของผมข้างที่ถือตะเกียบอยู่และ..

ง้ม..

ลูกชิ้นหายจากตะเกียบเข้าปากไอ้เนรไปแล้วท่ามกลางสายตาของ
คนทั้งโต๊ะ ผมอ้าปากค้างกำลังจะเตรียมคำ เฮียสองสำยหน้าอีกรอบ ในขณะที่
ที่ไอ้แป้งจันทน์ทำข้อนส้อมตก

"ไอ้เนธ มึง!! คือกูอมไปแล้วมัย! กล้าแตกเข้าไปได้ยังไง!"

ไอ้เนธเคี้ยวหุบหับเสร็จก็กลืนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะคีบลูกชิ้นอีก
ลูกในซามตัวเองมาให้แทน

"Why?"

ไอ้เนธพูดก่อนจะเอาเส้นก๋วยเตี๋ยวเข้าปาก สายตาร้ายกาจแบบปิด
ไม่มิด

"มันสกปรก"

"Not สกปรก"

224

"มันจะไม่สกปรกได้อย่างไร กูก็เพิ่งอมไปเมื่อกี้!"

"It's like that when people kiss." (ตอนคนเราจูบกันมันก็เป็น
แบบนี้แหละ)

"หะ? เกี่ยวกันยังไง"

พรวดดดดด!!!

เป็นไอ้เป้ที่พ่นน้ำลายในปากออกมา โชคดีที่ตอนนั้นมันหันไปอีก
ด้านพอดี ไม่งั้นเต็มหน้าเฮียสองแน่นอน

ผมไม่สนใจแล้วหันไปหาคนข้างตัวอีกครั้ง

"ตกลงมันเกี่ยวกับจูบยังไม๊วะ"

"อ๊วยเซีย! กูไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ อยู่ไม่ได้แล้ว"

พูดจบไอ้เป้ก็รีบวิ่งพรวดพราดออกไป ส่วนเฮียสองก็ค่อย ๆ เก็บมือ ถือเข้ากระเป๋ากางเกงแล้วเดินตามไปช้า ๆ

เป็นอะไรกันไปหมดวะ?

"เฮ้ย!"

ผมร้องโวยวาย และเมื่อหันกลับมาอีกทีก็พบว่าคางของไอ้เด็กเวอร์นี้ มาเกยอยู่บนไหล่ผมซะแล้ว ใบหน้าผมกับมันห่างกันแค่คืบ และในจังหวะที่ผมกำลังจะใช้มือดันหน้ามันออกไป ก็ต้องช็อคเป็นรอบสองเมื่อแขนสองข้างของไอ้เนธเอื้อมาโอบเอวผมไว้เรียบร้อยแล้ว

"พี่หั่น"

ไอ้เนธกระซิบข้างหูผมด้วยเสียงแหบพร่า ลมหายใจของมันเป่ารดที่หูผมจนรู้สึกจี้จี้ไปหมด

"หยุดเลยมึง! เอาหน้าออกไปเลย ใกล้เคียงแล้วว้ยยย"

ผมที่เพิ่งได้สตริบกำลังจะหน้ามันออกไปอย่างรวดเร็ว แต่ใครจะรู้ว่า มันจะยิ่งกอดผมแน่นขึ้นจนตัวผมแทบจมเข้าไปในอกของมันอยู่แล้ว!

"พี่หิ้งหน้าแดงมาก"

พูดจบมันก็ใช้จมูกเขี่ยใบหูผมเล่นสองสามทีก่อนจะปล่อยตัวผมออกเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

ไอ้เนรนั่นงเอาศอกเท้าโตะ หันมาทางผมพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้หัวใจผมเต้นผิดปกติ

"พี่หิ้งน่ารักมากเลย รู้ตัวไหม"

"น่า..น่ารักอะไร กุหล่อเท่ออกขนาดนี้!!"

"ยังอยากรู้อยู่" ใหม่ว่ามันเกี่ยวกับจูบยังงั้น That's because we share.."

"หยุด! พอแล้ว ไม่ต้องอธิบาย!"

อยู่ ๆ สมออันเฉื่อยชาของผมก็รู้ได้ในทันทีว่าไอ้เนรมันจะพูดอะไร ต่อ ไอ้ท่าทางแลบลิ้นเลียปากนั่นก็ด้วย!

"พอเลย อย่ามาทะเล้ง!"

ผมกำลังจะใช้มือปิดหูมันหนึ่งทีด้วยความหมั่นไส้ แต่ไอ้เนธที่เร็วกว่ากลับคว้ามือผมไปจับต่อหน้าต่อตา ผมได้แต่รีบชักมือเหมือนโดนของร้อน

ร้อนไปหมด ทั้งหู ทั้งมือ ทั้งหน้า หัวร้อนด้วยเนี่ย! แก่งอะไรไม่เข้าเรื่อง!

ผมรีบเขยิบตัวออกห่างจากมันจนเกือบตกเก้าอี้ ไอ้เนธหลุดขาออกมาก่อนจะเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว

"พี่หั่น ผมมีแข่งว่ายน้ำวันศุกร์นี้ อยากให้พี่หั่นไปดูครับ"

"ไม่ไปโว้ย!"

ไปให้มันแก่งอีกละสิไม่ว่า ใครยอมไปก็โง่เต็มทีแล้ว!!

"หี ไม่ต้องมาทำหน้าที่หมาหงอยเลยนะ กูไม่หลงกลมึงแล้ว"

ไอ้เนธถอนหายใจ ก้มหน้ามองขามก่ายเตี้ยของตัวเองนั่งก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ

"ถ้าพี่หั่นไม่อยากไปก็ไม่เป็นไรครับ..ผมเข้าใจ ขอโทษที่รบกวนครับ"

ผมไม่ได้ตอบอะไร แค่นิยิบแก้วขามะนาวที่ละลายแล้วขึ้นมาดู

"แต่ถ้าพี่หื่นไปดู ผมต้องชนะแน่ ๆ"

หิ ใครจะไปหลงกลกันล่ะ

ตอนที่ 14

"มะพร้าว พี่ว่าแบบนี้มันเกินไปหน่อยป่าว"

"ไม่เกินไปหรอกครับพี่หนึ่ง พี่ว่าแบบนี้แหละ กำลังดีเลย"

ผมก็มองป้ายไฟกะพริบในมือตัวเองที่มะพร้าวตั้งใจทำเพื่อใช้สำหรับเชียร์ไอ้เด็กเนรแ่งว่ายนํ้าตอนช่วงเย็นของวันนี้

จริง ๆ ผมไม่ควรถามอดีตแฟนคลับหมายเลขหนึ่งแบบมะพร้าวเลย แะ มะพร้าวเป็นสายอุปกรณ์ ตอนเฮียสองลงแข่งบาสปีที่แล้ว มะพร้าวก็นำพร้อมป้ายเชียร์ที่มีรูปเฮียสองยืมยิงฟันเด่นหราอยู่ตรงกลาง จำได้ว่าตอนนั้นผมขำจนลงไปนั่งกองกับพื้นเลย

วันนี้ผมเปลี่ยนใจมาเชียร์ไอ้เนรกะทันหัน ก็เพราะมะพร้าวบอกว่าวันนี้ไอ้เนรมันดูไม่ค่อยสบายหรอกนะ ผมเลยจำใจโผล่หน้ามาที่สระว่ายนํ้าแบบเสียไม่ได้

ถ้ามันเกิดว่ายนํ้าอยู่แล้วเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง ก็แค่มาดูว่ามันจะโอเคตลอดกาลแข่งกันก็เท่านั้นแหละ ไม่ได้อยากมาเชียร์มันสักนิด!

"นูนครับๆ เนธเดินออกมาแล้ว"

มองจากตรงนั้นผมก็พอเห็นว่าไอ้เนธอยู่ในทางเกวียนน้ำชาสั้นโดยมีผ้าเช็ดตัวสีกรมท่าที่คลุมไหล่อยู่ และคิดว่าป้ายเซียร์สีเหลืองนီออนที่มะพร้าวทำคงเด่นมากซะจนไอ้เนธที่กำลังเดินออกมาจากห้องเปลี่ยนชุดนักกีฬาสังเกตเห็นพวกเราที่นั่งอยู่บนอัฒจันทร์อย่างรวดเร็ว

"นี่ครับพี่หนึ่ง"

มะพร้าวซึ่งนั่งอยู่ชั้นบนยื่นบางอย่างให้ผม

"เอ่อ..ไม่เป็นไรพราว พี่มองเห็น"

"ฮะ! จริงด้วย วันนี้พี่หนึ่งใส่แว่นมานี่นา"

ผมกล่าวขอบคุณหลังจากน้องมันยื่นกล้องส่องทางไกลมาให้ผม.. กล้องส่องทางไกลของจริงที่ตอนนี้เหมือนจะโดนเหยียดไปแล้ว ได้ยินแว่ว ๆ ว่าไม่อยากให้มะพร้าวมองซิกแพคคนอื่นชัดเกินไป

ในใจแอบขอโทษพราวไปสามรอบที่พี่ชายผมมันปัญญาอ่อน หึงหวงอะไรไม่เข้าเรื่อง โว๊ะ!

สายตามผมจับจ้องไปที่ไอ้เนธซึ่งยืนโบกมือมาทางอัฒจันทร์ฝั่งคณะบริหารของพวกผม แต่อยู่ดี ๆ มันทำหน้ายุ่งมือขึ้นมากุมหัว จนเด็กปีสองที่เป็นสต๊าฟต้องพามันเดินกลับเข้าไปในห้องเปลี่ยนชุด

"เฮ้ย! ไอ้หนึ่ง จะไปไหนวะ จะเริ่มแข่งแล้ว!"

"กูไปห้องน้ำแป๊บเดียวมา"

ผมรีบสาวเท้าไปยังห้องเปลี่ยนชุดของนักกีฬาทันที รู้ตัวอีกทีตรงหน้าผมก็คือเป็นห้องล็อกเกอร์แล้ว ไอ้เนธนั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวตรงมุมหนึ่งของห้องโดยมีสต๊าฟอีกสองคนยืนส่งยาตามพลางใช้แฟ้มพัดให้อยู่ใกล้ ๆ

"เนธ ถ้าไม่ไหวไม่ต้องลง เดี่ยวพี่ให้วิ่งลงแทน"

"ผมไหวครับ..อ้าวพี่หนึ่ง"

ไม่นานนักไอ้เนธก็เห็นผม สต๊าฟสองคนนั้นทักทายผมด้วยความคุ้นชิน

"มึงสองคนไปคู่น้องข้างนอกเหอะ เดี่ยวกูดูไอ้เนธให้"

สองคนนั้นดูลังเล แต่สุดท้ายก็รีบวิ่งออกที่สระน้ำไป น่าจะไปหาตัวสำรองมาลงแข่งแทน

ไอ้เนรนต์มยาตมท่าทางอนาถ สีหน้าคล้ายไอ้เป่หลังออกจากห้อง
สอบแล้วรู้ว่าตัวเองตอบผิดชะมัด

"ปวดมากปะมึง ถ้าไม่ไหวอย่าลง เดี่ยวเป็นอะไรขึ้นมาจะแย่"

ผมหยิบแฟ้มเปล่าที่น้องสตาฟมันทิ้งไว้ขึ้นมาพัดให้คนตรงหน้า ลังเล
อยู่นิดหน่อยก่อนจะยื่นมือไปแตะหน้าผากของอีกฝ่าย คิดว่าถ้าจับแล้วตัว
ร้อนจะดำให้ยับเลยที่ยังอุตส่าห์ฝืนสังขารมาลงแข่งอีก

อืม..แต่ก็ไม่เห็นร้อนนี่

"กินน้ำเย็นหน่อยมัย"

ผมหยิบน้ำเปล่าแช่เย็นจากในถุงพลาสติกที่ถือมาด้วยออกมาเย็นให้
มัน ไอ้เนรพยักหน้าก่อนจะรับไปอย่างว่าง่าย ยกขวดขึ้นจิบน้ำเล็กน้อยเสร็จ
แล้วก็วางขวดน้ำไว้ข้าง ๆ ตัว

"ขอบคุณครับ"

"ถ้าไม่ไหวมึงอย่าแข่งเลย"

"พีหิ้งนเป็นห่วงผมหรอ"

ไอ้เนธซ้อนดาขึ้นมามองผมที่กำลังยืนพัดให้มันอยู่ รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากในขณะที่มันลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ผ้าเช็ดตัวที่เมื่อกี้คลุมอยู่ที่ไหล่อยู่ผลุบไปด้านหลังเผยให้เห็นซิกแพคที่กระแทกแฉกผมอย่างจัง

เพราะผมมัดแต่จ้องซิกแพคของมัน เกยหน้าขึ้นมาอีกทีหน้าไอ้เนธก็เลยอยู่ห่างจากผมไปแค่คืบเดียวเท่านั้น

"พี่หิ่งเป็นห่วงผมใช่ไหม"

"อะ..อะไร เปลา่ชะหน่อย! กูแค่..แค่จะเดินไปเข้าห้องน้ำ เลยแวะมาดูมึง"

ไอ้เนธยิ้มก่อนจะถอยห่างไปเล็กน้อย แต่จู่ ๆ มันก็ยกมือขึ้นกุมหัวอีกแล้ว ผมรีบพุ่งตัวเข้าไปประคองให้อีกฝ่ายนั่งลงตามเดิมเพราะกลัวมันจะวูบล้มหัวฟาดพื้นกลายเป็นผีเฝ้าล๊อคเกอร์เสียก่อน

แต่ใครจะรู้ว่าผมจะถูกดึงไปให้นั่งบนตักมันได้วะ!

เฮียเอ๊ย! ผมรีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะกลัวใครเดินผ่านไปผ่านมาเห็นเข้า ด้วยท่านั่งเหมือนอุ้มเจ้าสาวแบบนี้ ใครมันจะไปคิดดีได้!!!

"มึงเล่นเหี้ยไรเนี่ยเนธ! กูไม่ซ่า"

แขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อของมันเป็นลอคตัวผมซึ่งพยายามดันอย่าง
สุดชีวิตเอาไว้อย่างแน่นหนา

"อย่าไป.."

"ปล่อยกุเลย เดี่ยวมีคนมาเห็น!"

"ขอกอดหน่อย ผมต้องการกำลังใจ"

พูดจบมันก็กระชับอ้อมแขนแน่นยิ่งขึ้น ผมจะไม่รีบชักมือที่กำลังลูบ
หลังมันเบา ๆ ออกเลย หากมันไม่เอาจุมพฏมาถูขมับผมซะก่อน! ผมเลย
เปลี่ยนใจ ใช้มือดันหน้ามันออกไปทันที

"พี่หึงใจร้าย" มันพูดเสียงอู้อี้เพราะมือผมกำลังดันที่ปากมันอยู่

"เฮ้ยยย! เลียมือกูทำไมเนี่ยยย"

ผมทนไม่ไหว จึงรวบรวมแรงทั้งหมดที่มีดันไอน์ธไปด้านหลังแล้วรีบ
ลุกออกมาโดยเร็ว จัดกับคนตัวใหญ่เนี่ยมันเหนื่อยจริง ๆ เลย หอบหัวใจเต้น
แรงไปหมดแล้วเนี่ย! แล้วไหนจะน้ำลายมันที่ติดที่มือผมอีก ขนลุกว้ายยย

"กูไปละ มึงรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าซะ ไม่ต้องแข่งแล้ว เดี่ยวเป็นอะไรไปจะ
ยุ่งวุ่นวายอีก"

พูดจบผมก็รีบเดินกระแทกเท้ากลับไปยังอัมจันทร์โดยไม่สนใจเจ้าตัวอีกเลย

"เมื่อไหร่จะไปไหนมา"

ไอ้เป่ถามขณะสายตากำลังจดจ้องไปที่สระว่ายนํ้า การแข่งขันรายการที่สองเพิ่งจะจบไปท่ามกลางเสียงโห่ร้องรอบ ๆ

"ห้องนํ้าไง"

"ห้องนํ้าอยู่ด้านขวา มึงเดินไปด้านซ้าย"

เซี่ย..

"ก็..ก็..กูได้ยืนน้องปีหนึ่งข้างล่างบอกห้องนํ้าฝั่งนี้ปิด เลย..เลยไปอีกที่"

ไอ้เป่พยักหน้าพลางร้องอ้อ

"ห้องนํ้าร้อนหรอวะ หน้ามึงแดงมาก"

ผมยังไม่ทันจะตอบ เสียงประกาศเรียกผู้แข่งขันประจำรายการที่สามเข้าประจำที่ก็ดังขึ้น ไอ้เนอเดินออกมาด้วยท่าทางสบาย ๆ เหมือนไม่เคยมีอาการปวดหัวมาก่อน มันเดินไปพาดผ้าเช็ดตัวไว้ที่ม้านั่งก่อนไปยืนประจำที่แท่นเบอร์สาม

เสียงนกหวีดเป่าดังปืด นักกีฬาทุกคนพุ่งตัวลงน้ำอย่างรวดเร็ว ผม
กำป้ายเชียร์ในมือแน่นด้วยความลึ้นว่าไอ้เด็กหัวรั้นนี้มันจะสามารถว่ายถึงอีก
ฝั่งอย่างปลอดภัยไร้เปล่า แต่ผิดคาด ไม่กี่วินาทีมันก็ว่ายแซงทุกคนไปแล้ว มี
เตะขอบสระอีกฝั่งแล้วกลับตัวอย่างสวยงาม

อาจจะด้วยร่างกายและความสูงที่ได้เปรียบ ทำให้ไอ้เนธน่าโด่ง
นักกีฬาคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด

ผมลุกขึ้นยืนทันทีที่มือไอ้เนธแตะถึงขอบสระอีกครั้งแสดงว่ามันเป็น
ผู้ชนะในการแข่งขันครั้งนี้ ไอ้เนธอดแว่นตาว่ายน้ำขึ้นก่อนจะโบกมือมาทาง
พวกผม ผมโบกมือกลับไปให้ด้วยความโล่งอก เห็นไอ้เนธยิ้มกว้างมากกว่าทุก
ครั้งทำเอาผมรู้สึกงุนงงเล็กน้อย

236

"เอ่อ พี่คะ..ช่วยเอาป้ายลงนิตนิงได้มั้ยคะ หนูมองไม่เห็นเลยคะ"

ผมหันกลับไปและค่อย ๆ มองตามสายตาของน้องผู้หญิงที่อยู่ถัดไป
ด้านบนอีกสองชั้นและพบว่า..ผมกำลังชูป้ายสีเหลืองนีออนที่เขียนว่า 'NATE
SU SU!' พร้อมรูปหัวใจหนึ่งดวงที่มาจากไหนก็ไม่อยู่ไว้อย่างสุดแขนโดยไม่รู้ตัว

เวรจริง! เอ๊ะ เตี่ยนะ เมื่อกี้มันยังไม่มีรูปหัวใจนี่หว่า..

ผมรีบขอโทษขอโพยน้องก่อนจะลดยาลงอย่างรวดเร็ว หันไปกลับที่สระว่ายน้ำอีกที ไอ้เนเธอก็ยังไม่หยุดจ้องมาทางนี้ก่อนจะบ๊องปากพูดอะไรบางอย่างโดยไม่ใช้เสียง

"พี่สองว่าเนเธพูดว่าอะไรครับ"

เสียงมะพร้าวดังขึ้นจากด้านหลัง เฮียสองยังไม่ทันจะอ้าปากตอบ เสียงน้องผู้หญิงกลุ่มข้างหลังก็ดังขึ้น

"กรี๊ดดดด! ลู่สามเหมือนจะพูดว่าไอเลิฟยูอะแกกก เค้าบอกใครวะ"

"นั่นดิแก โอ้ยเงินไม่ไหว ถ้ามีผู้ชายมาบอกฉันแบบนี้ฉันตายแน่ ๆ แกกก"

ไอ้เนเธยังคงมองมาทางผมอย่างมีความหวัง ไอเลิฟยูพ่อง! ผมเลยตอบกลับไปด้วยการชูนิ้วกลางหนึ่งที่แบบเร็ว ๆ จนไอ้เนเธหลุดคำออกมา ก่อนจะขึ้นจากน้ำไปนั่งพักรอแข่งรอบต่อไป

"ไอ้หนึ่ง ถ้าปวดขี้ก็อย่าอั้น หน้าดำหน้าแดงไปหมดละมึงนี่"

"ไม่ได้ปวดโว้ย!!!"

ไม่กี่นาทีต่อมา เสียงแฉ่งเตือนแข่งผมดังขึ้นรัว ๆ ทำให้มือถือผมสั่นจนต้องรีบหยิบออกมาดู

Nathan : If I win this time, pls come to see my show tonight as a reward ;) (ถ้ารอบนี้ผมชนะอีก ช่วยไปดูผมแสดงคืนนี้เป็นรางวัลให้ผมหน่อยได้มั๊ยครับ)

Nathan : pls (นะ)

Nathan : pls (นะ)

Nathan : I really want you to come

(ผมอยากให้พี่หิ้งไปจริงๆนะ)

Nathan : //อิโมจิ ทำตาอ้อน//

ผมปิดหน้าจอมือถือลง สุดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะเปิดหน้าจอขึ้นอีกครั้ง

Oneis1 : Feeling better now? (ดีขึ้นแล้วหรือ)

Nathan : Yes thanks to your lovely hug (ใช่ครับ ต้องขอบคุณกอดของพี่)

เหอะ ไ้บ้านี่!

"มึงเป็นไรอีกเนีย อยู่ดี ๆ ก็ยี้ม"

ไอ้เบ๊ที่นั่งข้างผมทำท่าจะยื่นหน้าเข้ามาอ่านหน้าจอแชทด้วยความ
อยากรู้อยากเห็น ผมเลยรีบยึดมือถือใส่กระเป๋ากางเกงทันที

"ป้าวว ไม่มีอะไร"

"เดี๋ยวนี้กล้าทำตัวมีความลับกับเพื่อนหรือคร้าบบบ"

"ไม่มี กูไปซื้ก่อนนะ ปวดอีกแล้ว"

"เออรีบมา ไอ้เนรไถลจะแข่งอีกรอบแล้ว"

ผมพยักหน้าก่อนจะรีบวิ่งไปห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา อากาศวันนี้
อบอ้าวจิงวะ ทั้ง ๆ ที่เป็นปลายหน้าฝนแท้ ๆ ควรจะเย็นกว่านี้สักหน่อยมัย

ผมใช้แขนเสื้อเช็ดหน้าลวก ๆ เอาแว่นที่คาดไว้บนหัวตอนล้างหน้า
กลับมาใส่ตามเดิม ถอนหายใจยาวระหว่างยืนฟังเคาน์เตอร์ล้างหน้า แล้วจึง
หยิบมือถือขึ้นมาดู

ผมจ้องหน้าจอแชทอยู่เกือบนาทีก่อนจะตัดสินใจพิมพ์ลงไป

Oneis1 : OK

Oneis1 : See you at the locker room when its done (เจอกันที่ห้องล็อกเกอร์ตอนแข่งเสร็จ)

Oneis1 : //อิโมจิ ชูสองนิ้ว//

ส่งอิโมจิไปเสร็จผมก็กดปิดหน้าจอทันทีก่อนจะรีบเดินไปยัง
อัฒจันทร์เพื่อดูการแข่งขันต่อ เดินไปได้ไม่กี่ก้าวโทรศัพท์ก็สั่นอีกแล้ว

Nathan : Can't wait //อิโมจิ รูปหัวใจ// (รอแทบจะไม่ไหวแล้ว)

ไ้เด็กบ้านนี้มันจริงๆเลยแฮะ..

ในขณะที่ผมกำลังจะเดินออกจากห้องน้ำจริง ๆ สายตาก็เลื้อยไป
เห็นภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกทำให้ผมถึงถึงกับหยุดชะงัก

มึงแม่งจะยิ้มทำไมวะไอ้หนึ่ง เป็นบ้าหรือไง!

